

ပျဉ်းခင်

မြားနတ်မောင်ရဲ့ပဉ္စလက်

BURMESE
CLASSIC

စို : မိုး : ၀၁၀၀

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်
ပုံနှိပ်ခြင်း

- ၅၀၁၅၀၇၀၆၁၂
- ၅၀၁၄၄၉၀၆၁၂
- ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ။
ပထမအကြိမ်။

အုပ်စု
တန်ဖိုး
အပုံဒီဇိုင်း
ပုံနှိပ်သူ

- ၅၀၀
- ၁၀၀၀ ကျပ်
- ကိုသန်း
- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)

BURMESE
CLASSIC

စံပယ်အောင်ဆက်

၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။

ထုတ်ဝေသူ

- ဒေါ်မိုးသီတာ (မိုးမိုးစာပေ)

(မြ-၀၃၀၅၁)

အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပညာခင်

ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနှင့် ဇာတ်ကောင်များသည်
စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးသက်သက်သာ ဖြစ်ပါသည်။
မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ပါ။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင်
ခွင့်လွှတ်ပါ။

(၁)

“ဒီအချိန် စာရေးဆရာမ အိမ်မှာရှိတာ သေချာတယ်နော်
ရွှေစင်”

“သေချာပါတယ် မမခါမို့၊ ရွှေစင် သေသေချာချာစုံစမ်း
ထားပြီးသား၊ ဆရာမက တစ်ပတ်နှစ်ရက်ပဲအပြင်ထွက်
တာ၊ ဒီရက်တွေက ဆရာမ အိမ်မှာစာရေးတဲ့ရက်”

“ဟိုတစ်ခါလည်း နင်ပြောတဲ့ရက်ပဲ ငါတို့လာတာလေ၊
အဲဒီတုန်းက တွေ့မှမတွေ့ဘဲ၊ စောင့်လိုက်ရတာ မောနေ
တာပဲ”

“အဲဒီတုန်းက သူက အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ ရုတ်တရက်
ထုထွက်သွားရတာနဲ့ကြုံနေတာကိုး၊ ပြီးတော့ ဖုန်းကလည်း
ပျက်နေတော့ ကြိုချိန်းလို့မရ၊ သူ့ဟန်းဖုန်းကလည်း စာ

ရေးတဲ့ အချိန်ဆို ပိတ်ထားတော့ အလွယ်တကူ ဆက်
သွယ်လို့မှ မရတာ၊ ဒီတစ်ခါကတော့ ရွှေစင် ပုန်းကြိုဆက်
ထားတာပဲ။ သူ့ရှိနေမယ်လို့ သေသေချာချာ ပြောပါတယ်
မမခါမှီရဲ့”

“အေးလေ...ဒီတစ်ခါနဲ့ဆို သူ့ဆီလာရတာ ၅ ခါတောင်
ရှိပြီနော်”

“မဟုတ်ဘူး မမခါမှီ...ခြောက်ခါရှိပြီ”

“အေးဟယ်...သူကလည်း ခုထိစဉ်းစားလို့မပြီးသေးဘူး
လား မသိပါဘူး၊ ငါ့ကို မျှော်လင့်ချက်တွေပေးထားပြီး
တော့၊ ကံ...ကံ... ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေချ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေစင်က ခါမှီ မေးငေါ့ပြလိုက်တဲ့ ကားနောက်ခန်း
ထဲက လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်သယ်ချ
လိုက်ပါသည်။

လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေကလည်း မနည်းလှပါ။
ပန်းသီးအလုံးလှလှတွေကပဲ ဆယ်လုံးတောင်ဆိုတော့ တစ်လုံးကို
ခုနစ်ရာမှီ သူကချည်း ခုနစ်ထောင်ဖိုးဖြစ်နေပြီ။ ပြီးတော့ ဆရာမ
စာရေးရင်း စားဖို့ဟု မျက်နှာလုပ်ရအောင် ဝယ်လာရတဲ့ လက်ဖက်

ထုပ်တွေနဲ့ ရွှေပုစွန်ခြောက်ပိဿာထုပ်ကြီးကလည်း ပါသေးသည်။
ပြီးတော့ ကော်ဖီမစ် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်၊ အိုဗာတင်းက တစ်ဘူး၊
အမလေးဟယ် သူ့ကိုလာကန်တော့ရတာ ကျနေတာပါပဲ။

ခါမှီသည် ရွှေစင် ထုတ်ချလာသော ပစ္စည်းတွေကို
ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကြီးကိုချလိုက်မိပါသည်။

စာရေးဆရာမ ‘နှင်းဆွတ်ပန်း’ ဆိုတာ နာမည်ကြီး
ဘတ်စ်လား စာရင်းဝင် စာရေးဆရာမမို့ ထုတ်ဝေချင်သူတွေ
ဝိုင်းနေတဲ့အထဲမှာ ‘မိုးသောက်စာပေ’ ပိုင်ရှင် ‘ခါမှီ’ တစ်ယောက်
အပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။

လောလောဆယ်မှာ ဆရာမက တခြားစာပေလိုက်
တစ်ခုနဲ့ စာချုပ်ချုပ်ထားဆဲဆိုပေမယ့် အဲဒီစာချုပ်ဟာ ပြီးလုပြီးခင်
ဟု ရွှေစင်က စုံစမ်းသိရှိလာပါသည်။

ရွှေစင်ဆိုတာက ခါမှီရဲ့ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူး
ဆိုလည်း ဟုတ်၊ စာအုပ်ဖြန့်ချိ၊ အကြွေးသိမ်းသည့် တာဝန်တွေက
အစ ယူထားနိုင်တာမို့ ဖြန့်ချိရေးတာဝန်ခံ၊ မန်နေဂျာဆိုတာမျိုး
လည်း အမည်တပ်လို့ရကာ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် အားကိုးရသူ
ကလေးပင်။

လောလောဆယ် ခါမှီရဲ့ စာအုပ်တိုက်မှာ စာရေး

ဆရာမ ငါးယောက်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို လစဉ်ထုတ်ဝေနေခဲ့တာပင်။
အားလုံးဟာ အချစ်ဝတ္ထုတွေချည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ထိုငါးယောက်စလုံးရဲ့ ဝတ္ထုစောင်ရေဟာ သိပ်ပြီး အားကိုးရစရာမရှိ။ မှန်တန်းကလေးတွေပဲ ရောင်းနေရကာ တချို့ကလည်း စောင်ရေအကျဘက်ကို ဦးတည်နေပြီ။ တချို့က စောင်ရေ တစ်ထောင်စွန်းစွန်းလောက်၊ တချို့ကလည်း လွန်ရော ကျွဲရောမှ စောင်ရေ နှစ်ထောင်ပဲရှိတာမို့ 'နှင်းဆွတ်ပန်း' လို့ စောင်ရေထိပ်တန်းမှာရှိသော စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ကို ကိုယ့် တိုက်ကို အပါခေါ်ဖို့ ကြိုးစားရတာပင်။

နှင်းဆွတ်ပန်းရဲ့ စောင်ရေဟာ ခြောက်ထောင် လောက်ရှိကြောင်းကိုလည်း ရွှေစင်က နှင်းဆွတ်ပန်းနဲ့ နီးစပ်ရာ အသိုက်အဝန်းကတစ်ဆင့် သိလာခဲ့ပါသည်။

ဒီခေတ်မှာ အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမ တစ်ယောက် ရဲ့ ဒီစောင်ရေဟာလည်း ထိပ်တန်းမှာရှိသည်ဟု ပြောလိုရသည်။ စောင်ရေ တစ်ထောင်ငါးရာလောက် ကုန်ရင်ပဲ ထုတ်ဝေသူဘက်က အတော်အသင့်တော့ မြတ်စွန်းနိုင်ပြီမို့ စောင်ရေ ခြောက်ထောင်ရဲ့ အမြတ်အစွန်းက မနည်းဘူးပင်။

ဒါကြောင့်ပင် နှင်းဆွတ်ပန်းအိမ်ကို ထုတ်ဝေသူတွေ ချောင်းပေါက်အောင် ဝင်ထွက်သွားလာနေကြတာ ဖြစ်ပါသည်။

ခါမိုကတော့ စာအုပ်ဖြန့်ဖြူးရောင်းချရာ စာအုပ် တန်းဘက်ကို တစ်ခါတရံမှသာ ရောက်ဖြစ်တာမို့ စာပေလောကရဲ့ သတင်းပလင်းအစုံကို သိပ်မသိလှပါ။ ရွှေစင်ကတော့ အလွန် သွက်လက်၍ စပ်စပ်စုစုလည်းနိုင်ကာ စာအုပ်တန်းက စာအုပ် ဆိုင်ရှင်တွေ၊ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့လည်း ခင်မင်ရင်းနှီး သတင်းဖလှယ် နိုင်တာမို့ ဝတ္ထုစောင်ရေအခြေအနေ၊ တခြားစာအုပ်ကိုက်တွေရဲ့ ခြေလှမ်း၊ စာရေးဆရာတချို့ရဲ့သတင်းတွေကို ဆောင်ယူလာတတ် ပါသည်။

နှင်းဆွတ်ပန်းကိစ္စကိုလည်း ရွှေစင်ကပဲ အကြံပေး ခဲ့တာပင်။

“မမခါမို...နှင်းဆွတ်ပန်းကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

ဟု ရွှေစင်က မေးလာတော့ ခါမိုက တက်ကြွလာကာ...

“ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ စိတ်ဝင်စားတာပေါ့၊ သူ့စောင်ရေ က မနည်းဘူးဆို”

“ခြောက်ထောင်တဲ့ မမရဲ့”

“အေးလေ...ရလိုက်လို့ကတော့ အရမ်းအဆင်ပြေတာပေါ့၊

ဒါပေမယ့် သူက ‘ရှောင်နီဦးစာပေ’ နဲ့ စာချုပ်ရရှိထားသေးသိ”

“ဆယ်အုပ်တစ်ဖြတ်ပဲ ချုပ်တာပါ မမရဲ့၊ အခု ခုနစ်အုပ်

ပေးပြီးပြီတဲ့၊ သုံးအုပ်ပဲ ကျန်တော့တာ၊ သူက တစ်လ
တစ်အုပ်ရေးတာဆိုတော့ နောက်သုံးလဆိုရင် စာချုပ်က
ပြီးပြီ”

“ထုတ်လက်စတိုက်နဲ့ပဲ ထပ်ချုပ်ချင်ချုပ်မှာပေါ့၊ သူ့ထုတ်
ဝေသူနဲ့ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီစောင်ရေနဲ့
ဒီဆရာမကို ထုတ်ဝေသူကလည်း ဘယ်လက်လွှတ်ခံပါ
မလဲ၊ ခုလောက်ဆို နောက်စာချုပ်အတွက် စရံတွေ ဘာတွေ
တောင် ပေးချင်ပေးထားမှာ”

“အဲဒါ ဘယ်သူမှ သေသေချာချာ မသိဘူး၊ အခု တခြား
တိုက်တွေက ထုတ်ဝေသူတွေလည်း နှင်းဆွတ်ပန်းဆီ
ဝင်ထွက်နေကြပြီ၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ စာရေးဆရာမက
အရင်တိုက်နဲ့ ဆက်ထုတ်မလား၊ တခြားတိုက်ပြောင်းမလား
ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်လို့ရတယ်လေ၊ ကြိုးစားစဉ်းတော်ရင်
တော်သလို ဆရာမ စိတ်ပြောင်းပြီး ကိုယ့်ဘက်ပါလာနိုင်
တာပဲ...”

“ပြီးတော့ ရွှေစင် သတင်းတစ်ခုကြားထားတယ် သိလား၊
သူ့လက်ရှိ ထုတ်ဝေသူက စာအုပ်အပြင်အဆင်ကိုတော့
စက္ကူကအစ ဈေးသက်သာအောင် အပြင်အဆင် ညံ့ညံ့

လုပ်ပြီး ဈေးကိုမတန်တဆတင်ရိုက်နေတာတဲ့၊ အဲဒါကြောင့်
နှင်းဆွတ်ပန်းက အဲဒီထုတ်ဝေသူနဲ့ ဆက်မထုတ်ချင်တော့
ဘူးတဲ့”

“အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးတော့ ကြိုးစားကြည့်သေး
တာပေါ့၊ သူ့တစ်ယောက်သာ ရလိုက်ရင် ငါ့စာအုပ်တိုက်
လည်း ဝိတ်ရှိသွားပြီ၊ တခြား စောင်ရေ သိပ်မရှိတဲ့ စာအုပ်
တွေကိုလည်း သူနဲ့တွဲဖြန့်ရင် ကြွေးတောင်းရ ဖြန့်ချိရတာ
ကအစ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

အဲဒီ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလနီးပါး အချိန်ကတည်းက
စာရေးဆရာမ နှင်းဆွတ်ပန်းဆီ ဝင်ထွက်ပြီး စာမူတောင်းခဲ့ရတာ
ဖြစ်ပါသည်။

စပြီး သွားကမ်းလှမ်းပြီဆိုကတည်းက လက်ချည်း
သွားရင် မကောင်းတာမို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေး ဘာလေးတော့
ပါရသည်ပင်။

ကိုယ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ဖြစ်မယ်မှန်း မသေချာပေမယ့်
စာရေးဆရာမဘက်က အားနာလာအောင်၊ ကိုယ့်ကို ယုံကြည်ပြီး
ကိုယ့်ဘက်ကို စိတ်ညွတ်လာအောင် အမျိုးမျိုးဆွဲဆောင်ရပါသည်။

ခုထိတော့ ဆရာမက “စဉ်းစားပါဦးမယ်” ဆိုသော
စကားကိုသာ မတင်မကျပြောပြီး မျှော်လင့်ချက်ပေးထားပါသည်။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆီက ချစ်အဖြေ တောင်းထားသည့်
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ရင်မောရ
တာတော့ အမှန်ပင်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ရင်းထားရတာက
လည်း မနည်းဘူးလေ။ ‘ဟင့်အင်း’ သာဆို ပလုပ်ပေါ့။

“မမခါမီ...ဒီမှာ အားလုံး စုံပြီ”

“အေး...အေး”

ကားကို ဒီမှာရပ်ထားခဲ့လို့ ဖြစ်ပါတယ်နော်”

“သူများ ကားတွေလည်း ရပ်ထားတာပဲ၊ ဖြစ်မှာပါ”

စာရေးဆရာမရဲ့တိုက်ခန်းက ဆိတ်ငြိမ်သော လမ်း
သွယ်ကလေးထဲမှာရှိပါသည်။ လမ်းက တစ်ဖက်ပိတ်လမ်း ဖြစ်ခဲ့
ရတာမို့ ကားကိုကွေ့လို့ရမည့်နေရာလောက်... ရပ်ထားခဲ့ပြီး
လမ်းသွယ်ဘက် လမ်းလျှောက်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာ တစ်ဖက်က ကားရပ်ထားသည့်နေရာ
ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှ သုတ်သီးသုတ်ပျာထွက်လာသော လူ
တစ်ယောက်က အထုပ်အပိုးတွေသယ်လာသော ရွှေစင်ကို တိုက်ချ
လိုက်ပါသည်။

“အမလေး...ကုန်ပါပြီ”

ရွှေစင်က ပြန်ကြိုသွားသော ပစ္စည်းတွေ၊ လိမ့်ထွက်

သွားသော ပန်းသီးတွေကို အပြေးအလွှား လိုက်ကောက်နေရတာမို့
ဟိုလူကို ရန်တွေ့ဖို့တောင် သတိမရ။

ထိုလူ့လက်ထဲက ဘာမှန်းမသိသော ချပ်ပြားပြား
ပစ္စည်းကလည်း ဂျမ်းခနဲမြည်ကာ လွတ်ကျသွားပြီး အဲဒီအပြား
ပေါ်ကို ရွှေစင်က တက်နင်းသွားပါသည်။

ခါမီက မျက်မှောင်ကိုကြုတ်ကာ ထိုသူ့ကိုကြည့်
ရင်း...

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လူတစ်ယောက်လုံးတောင် မမြင်ရတာလဲ”

“မတော်လို့ပါဗျာ...ကျုပ်ပစ္စည်းတောင် ကျိုးပြီလား
မသိဘူး၊ ‘ဟိုတစ်ယောက် တက်နင်းသွားတာ’

သူက ရွှေစင် တက်နင်းသွားသော သူ့ပစ္စည်းကို
ကုန်းကောက်လိုက်သည်။

ဟင်...ဘိုထိုင် အိမ်သာ ကမုတ်အဖုံးပြားကြီး။

ခါမီက ထိုပစ္စည်းကို အမှတ်တမဲ့လှမ်းအကြည့်မှာ
တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။

ဘိုထိုင်အိမ်သာတွေမှာ တပ်ပြီး အခန့်မသင့်ရင်
ထက်ပိုင်းကျိုးတတ်တာမို့ မကြာခဏ လဲတပ်ရသည့် ဖင်ထိုင်အခံ
ပြားနဲ့ အပေါ်ကအဖုံး ဝမ်းဆက်တစ်စုံစာကို သူက ကောက်ယူ

ဖုတ်ဖတ်ခါလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ခါမှီကိုတစ်ချက်ပဲကြည့်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။

သူ့ပုံစံက စုတ်တီးစုတ်ဖတ်နှင့်၊ ပုဆိုးတစ်ပတ်နှိပ် ကို တိုတိုတုတ်တုတ်ဝတ်ထားကာ အကျိုးကလည်း တီရှပ်နှိပ်နှိပ် နှင့်မှီ ဒီတိုက်ခန်းတွေဆီ ဘာညာလာပြုပြင်ပေးရသည့် အလုပ် သမားဟုပင် ခါမှီက ထင်လိုက်ပါသည်။

“မ...မမခါမှီ...အဲဒါ...အဲဒါ...”

ရွှေစင်က ရုတ်တရက် အနားရောက်လာကာ ထိုသူ့ဆီ လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ထစ်ငေါ့နေသည်။

“ဘာလဲ...အဲဒီလူလား၊ ငကြောင်ပါဟာ၊ တောင်းပန် တာထောင် ထောင်မကျိုးဘူး၊ ဆောရီးတွေ ဘာတွေလည်း မပြောတတ်ဘူးထင်ပါရဲ့၊ ခပ်တုံးတုံးပဲပြောသွားတယ်၊ မတော်လို့တဲ့၊ သူ့လက်ထဲက ကမုတ်ပြားကလည်း အသစ် မှ ဟုတ်ရဲ့လားတောင် မသိပါဘူး”

“မမ...အဲဒါ...ရောင်နီ၊ ကိုရောင်နီ”

“ရောင်နီ ! ”

“ဟုတ်...ဟုတ်တယ်”

“နင်ပြောတာက ဟိ ရောင်နီဦးစာပေက...”

“ဟုတ်တယ်...အဲဒါ ထုတ်ဝေသူ ကိုရောင်နီပဲ”

“ဟယ်...ဟုတ်ပါမလား၊ ရောင်နီဦးစာပေဆိုတာ စောင်ရေ များတဲ့ စာရေးဆရာတွေ အများကြီးထုတ်နေတဲ့တိုက် မဟုတ်လား၊ တိုက်ပိုင်က ဒီလောက် စုတ်ချာပါမလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို မမကလည်း၊ သူက စာအုပ်တန်းဘက် ခဏခဏလာတာ ရွှေစင်သိတာပေါ့၊ သူက ဒီလိုပဲနေတတ် တာ”

“ထုတ်ဝေသူတဲ့ဟယ်၊ ပုံစံက ကဗျစ်ကညစ်နဲ့”

ခါမှီက နှုတ်ခမ်းကလေးကို မသိမသာမဲ့ပြီးတော့ တောင် ရုတ်ချလိုက်မိပါသည်။

ထုတ်ဝေသူတွေထဲမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေသည့်သူ လည်း ရှိ၊ ဖတ်သိဖတ်သိနေတတ်သူလည်း ရှိတတ်ပေမယ့် ခါမှီ စာတော့ ကြော့ကြော့ကလေး စမတ်တကျသာ နေတတ်ပါသည်။

တော်ရုံကိစ္စကို ရွှေစင်နဲ့ပဲလွှဲထားကာ စာအုပ်ဆိုင် တွေဘက် ပြေးလွှားကြွေးတောင်းရတာမျိုး၊ စာအုပ်ဖြန့်တာမျိုး တွေကိုလည်း ခါမှီက စိမ့်ပေးရုံသာ။

ထုတ်ဝေသူအချင်းချင်းက သိကြသည်ဆိုသော်လည်း ဆုံကြဖို့ခဲယဉ်းကာ တစ်ယောက်ခြေလှမ်းကို တစ်ယောက် စောင့်

ကြည့် နားစွင့် စိတ်ထဲ ကျိတ်ပြိုင် ကျိတ်ကြိ၊ ဘယ်သူ့တိုက်ခတ်
ဘယ်စာရေးဆရာ စောင်ရေတယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ ကျိတ်နံ့စမ်းထဲ
ဟန်ဟန်ပန်ပန်ရှိပုံရလျှင် သူ့စာရေးဆရာ ကိုယ်လု၊ ကိုယ့်စာရေး
ဆရာ သူလုနှင့် ပတ်လည်ရိုက်နေတတ်ကြသေးတာမို့ ရင်ထဲ
ဖြူစင်လို့က်လို့ ခင်မင်စည်းလုံးကြဖို့ဆိုတာ တွေးတောင်မတွေး
သောအရာ။

ဒါ့ကြောင့်ပင် ရောင်နီဆိုတာကို ကြားသာကြားသာ
လျက် ခါမှီ လုံးဝမမြင်ခဲ့ဖူးခဲ့ပါ။ ချမ်းမြေ့တော့လည်း အထင်ကြီး
လောက်စရာမရှိ။ သူ့ပုံစံက အလုပ်သမားသာသာပင်။

“ဟယ်...အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ”

“ဟဲ့...လန့်တကြား ရွှေစင်ရယ်၊ ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”
ရွှေစင်က အလန့်တကြား ထအော်ပြီးမှ ခါမှီထဲ
မျက်လုံးပြူးကြည့်ကာ...

“မမခါမှီ သူ...နှင်းဆွတ်ပန်းဆီ လာတာထင်တယ်”

“လာတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ မမရဲ့၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ သူ နှင်းဆွတ်
ပန်းကို လုမလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူနဲ့သာပြိုင်လုရရင် မလွယ်
ဘူးနော်”

“အို...သူ့ပုံစံ ကဗျစ်ကညစ်ကို အရေးစိုက်လောက်စရာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ စာရေးဆရာမကလည်း အလုပ်လုပ်တာ
လူကြည့်လုပ်မှာပေါ့၊ ဒီလိုပုံစံထုတ်ဝေသူမျိုးနဲ့ ရေရှည်
ဆက်ဆံချင်ပါ့မလား၊ သူက စာမူခ ပိုပေးရင်လည်း
ကိုယ်က သူ့ထက်ပိုပေးနိုင်တာပဲ”

“မမ မသိဘူးနော်၊ စာမူခထက် အရေးကြီးတာတွေ အများ
ကြီး ရှိသေးတယ်၊ သူ့ကို လျှော့တွက်လို့ မရဘူး”

“ကဲ...လာပါ ရွှေစင်ရယ်၊ သူ နှင်းဆွတ်ပန်းဆီလာတာ
မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ သူ့လက်ထဲမှာ ဘာလက်ဆောင်မှ
လည်း မပါဘူး၊ ကမုတ်ပြားကြီးပဲပါတယ်၊ စာရေးဆရာမ
အိမ်လာတာတော့ ကမုတ်ပြားကြီး ယူလာပါ့မလား”

ခါမှီက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောကာ စာရေးဆရာမရဲ့
တိုက်ခန်းရှိရာ ဒုတိယထပ်သို့ ဦးဆောင်တက်လာခဲ့ပါသည်။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အလုပ်လုပ်ကြသည့်
နေရာမှာ အပေါ်ယံအသွင်အပြင်ကလေးကလည်း ယုံကြည်နှစ်လို
ဖွယ်ရှိမှဖြစ်တာမို့ ခါမှီကတော့ အမြဲစမတ်ကျကျ လှလှပပလေး
ပြင်ဆင်လာမိမြဲပင်။ လှိုင်းတွန့်လေးတွေပါသော ဆံပင်ပျော့ပျော့
ကို ထိပ်နားမကျတကျမှာ ခေတ်မီဆံ ဆံထုံးသေးသေးလေးထုံးပြီး

၂၀ ပဉ္စလင်

မျက်နှာရှေ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ဆံပင်တွန့်ကလေးတချို့ ရစ်နေလိပ်ကျနေကာ နဖူးကရှင်းရှင်း၊ နားရွက်ဖျားကလေးမှာ ရွှေပုလဲနဲ့ စိန်ကို လှလှပပခတ်ထားသည့် နားကပ်နှင့်၊ ဆွဲကြိုးမျှင်ကလေးမှာ ပုလဲသီးကလေးချိတ်ကာ၊ လည်ပင်းရှင်းရှင်း ပန်းနုသွေးအင်္ကျီကလေးနှင့် ကနုတ်ဆင်လှချည် သေသေသပ်သပ်ဝတ်ထားသော ခါမိုးပုံစံဟာ ရောင်နီထက်တော့ ယုံကြည်နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းမှာ သေချာပါသည်။

ဘဲလ်ကိုနှိပ်လိုက်တော့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

ခါမိုးက တိုက်ခန်းထဲသို့ အပြုံးကလေးဖြင့် လှမ်းဝင်သွားလျက်...

“ဟိုရက်က ချောင်းသာသွားရင်း ဆရာမဖို့ ပုစွန်ခြောက်တွေ ဝယ်လာဖြစ်တာနဲ့... လာဖို့တာ”

ဟု အာလာပသလ္လာပ စကားဆိုရင်း ဧည့်ခန်းထဲကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

မတွေ့ပါဘူး။ ဟိုလူဒီကိုလာတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ရွှေစင်ကတော့ ခါမိုးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး

သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တကူးတက ဝယ်ဝယ်မလာပါနဲ့ ညီမရယ်...၊ ခဏခဏဆိုတော့ အစ်မလည်း အားနာလှပါပြီ၊ လုပ်ဖြစ်မှန်း မလုပ်ဖြစ်မှန်းမသိသေးဘဲနဲ့ ယူထားရတာ၊ မလုပ်ဖြစ်ဘူးဆိုရင် ပိုပြီး အားနာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း အားမနာရအောင် ခါမိုးနဲ့ပဲ လုပ်လိုက်ပေါ့ ဆရာမရယ်”

ခါမိုးက နောက်သလို ပြောင်သလိုလေး ပြောရင်း စကားခေါ်လိုက်ပါသည်။ ဆရာမက တွေ့တွေဝေဝေငြိမ်နေတာမို့ ခါမိုးက ပြောအားရှိလာကာ...

“ဆရာမ ခါမိုးကို ဘယ်တော့ အဖြေပေးမှာလဲ၊ ဆရာမ စဉ်းစားပြီးပြီလားလို့”

“ခုထိတော့ မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူးကွယ်”

“ခါမိုးက ဆရာမ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် အားလုံးလုပ်ပေးမှာပါ၊ စာမူခဆိုလည်း ဆရာမ ကျေနပ်အောင် ညှိပေးမှာပါ”

“အစ်မတို့ စာရေးသူဘက်ကကြည့်ရင်တော့ စာမူခတစ်ခုတည်း ကြည့်လို့မဖြစ်ဘူး ညီမလေးရဲ့၊ ထုတ်ဝေသူနဲ့ ဖြန့်ချိမှုကအစ၊ စာအုပ်အရည်အသွေးမီအောင် လုပ်ပေး၊

မပေး၊ နောက်ပြီး စာအုပ်ဈေးနှုန်းတွေ အရမ်းမြင့်ပြီး
မရောင်းအောင်ဆိုတာအထိ စဉ်းစားရတာ”

“ခါမိုကတော့ ဆရာမဖြစ်ချင်တဲ့အဘိုင်း လုပ်ပေးမှာပါ”

ခါမိုက ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ဆွဲဆွဲပြောနေဆဲ။
ဆရာမကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နားထောင်ပေးသော်လည်း
ဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ ချဉ်းမည့်ပုံ မပေါ်ပါ။

ထိုခဏမှာပဲ အိမ်နောက်ဘက်ဆီက ထွက်လာသော
ရောင်နီကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဆရာမ... အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ”

“ဪ... ကျေးဇူးပါပဲ ကိုရောင်နီရယ်၊ လာ... ထိုင်ပါဦး၊
မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်၊ ကိုရောင်နီတို့ အချင်းချင်းလည်း
သိနှင့်ပြီးကြပြီလားတောင် မသိပါဘူး”

“ဟင့်အင်း... မသိနှင့်ပါဘူး”

ရွှေစင်ရော ခါမိုပါ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း တအံ့
တဩ နှင့်တင်တင်ကြီး ဖြစ်သွားကြရပါသည်။

“ကိုရောင်နီ... သူက မိုးသောက်ယံ စာပေတိုက်ပိုင်ရှင်
ဒေါ်ခါမိုလေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ နာမည်ကြားဖူးပါတယ်”

“ခါမို... သူက ကိုရောင်နီလေ၊ ရောင်နီဦးစာပေက”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြားဖူးပါတယ်”

ခါမိုက ရောင်နီကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ တစ်ချက် လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။ ရှင်အကြံကို ကျွန်မသိပါတယ်ဆိုတဲ့အကြည့်
မျိုးနဲ့ပေါ့။ ရောင်နီကလည်း ခါမိုကိုကြည့်လိုက်သည်။ မင်း ငါ့ကို
မနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေပါတာ ခါမိုသိတာပေါ့။

“သူလည်း ခါမိုတို့လိုပဲ မမဆီလာပြီး စာမူတောင်းတောင်း
နေတာကြာလို့ ခင်တောင်ခင်နေပြီ၊ အိမ်မှာ တစ်ခုခု အကူ
အညီလိုရင်လည်း သူမဲလာလာလုပ်ပေးနေရတာ၊ ရေပျက်၊
မီးပျက်၊ ရေချိုးခန်းထဲကပစ္စည်းတွေ ပျက်တာကအစ သူပဲ
ကြိုရင်ကြိုသလို ဝင်လုပ်ပေးနေတာလေ၊ အိမ်ကအဖေ
ကလည်း အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ မေမေကလည်း သိပ်
မကျန်းမာတော့ တချို့ကိစ္စဆို မမကလည်း မလုပ်နိုင်၊
ခိုင်းမယ့်သူရှာတော့လည်း စိတ်မချရနဲ့ ကိုရောင်နီပဲ ကူညီ
နေတာ”

“ဪ... ဪ”

ရွှေစင်က ခါမိုကိုတွေ့ကြည့်သည်။ ခါမိုရင်ထဲလည်း
နုံးချိုချိုဖြစ်သွားပါသည်။

ခါမိုတို့ နှင်းဆွတ်ပန်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာကြ
တော့ ခါမိုက ရင်ပူစွာ နှုတ်ဆိတ်လာပြီး ရွှေစင်က တတွတ်တွတ်
ပြောလာသည်။

“တွေ့လား... ရွှေစင် ပြောသားပဲ၊ သူ့ကို လျှော့တွက်လို့ မရပါဘူးဆိုတာ”

“စာရေးဆရာမဆီက စာမူရရှိအတွက်တော့ စာရေးဆရာမ အိမ်က အိမ်သာကမှတ်ကို သွားပြင်မပေးနိုင်ပါဘူးဟယ်”

“မမခါမိုက်က အဲဒါခက်တာပေါ့၊ မမက တန်ရာတန်ကြေး စာမူပေးထားပြီးရင် ပြီးပြီထင်နေတာ၊ အဲဒီလိုသာလုပ်နေရင် ဘယ်ဘတ်ဆဲလားမှ မမဆီမှာ မမြဲဘူး”

“ငါက ဘာတွေများ လုပ်ပေးရဦးမှာလဲ”

“လူမှုရေးကအစ တိုလီထွာလီကိစ္စလေးတွေအဆုံး ကူညီပေးမှ၊ အလုပ်သဘောအရချည်းသက်သက် မဟုတ်ဘဲ အလုပ်လုပ်ကြတဲ့သူအချင်းချင်း သံယောဇဉ်တို့၊ ငဲ့ညှာမှုတို့ ရှိနေမှ ရေရှည်မြဲမှာပေါ့”

“အဲဒါတွေ ငါသိပါတယ်၊ ဆရာလာမလုပ်စမ်းပါနဲ့”

“မမ မသိလို့ တချို့ထုတ်ဝေသူတွေဆို စာရေးဆရာမက ခိုင်းစရာရှိလို့၊ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရင်ပဲ ပျာခနဲ ထသွားရတာ၊ ဘာစားချင်တယ်ဆို သွားပို့ရတာ၊ ကိုရောင်နီက အဲဒါမျိုးဆို သိပ်အောက်သက်ကျေတာ၊ အဲဒါကြောင့် သူတိုက်မှာဆို စာရေးဆရာ သိပ်မြဲတာပဲ”

“ရောင်နီချီးမွန်းခန်းတွေ လာဖွင့်မနေစမ်းပါနဲ့ဟယ်”

“မမခါမိုက် သတိထားလို့ရအောင် ပြောပြရတာပါ”

“သူက ယောက်ျားဟဲ့၊ အောက်ခြေသိမ်းလုပ်ပေးနိုင်တာပေါ့၊

ငါက မိန်းကလေး၊ တော်ရုံထက်ပိုပြီး ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လို့လဲ၊ အဲဒါတွေလုပ်မပေးဘူးဟယ်၊ စာမူခပိုပေးလိုက်

မယ် ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ သူက တန်ရာတန်ကြေး မပေးချင်လို့ အတင်းလိုက်ဖားနေရတာနေမှာပေါ့”

ခါမိုက်က မခံချင်စိတ်ဖြင့်သာ ပြန်ပြောနေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ နည်းနည်းပူလာပါသည်။

ခုတော့ ရောင်နီဆိုတာ ခါမိုက်ရဲ့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာခဲ့ပြီပေါ့။

သူလို စုတ်ချာချာပုံစံ လူတစ်ယောက်ကို ခါမိုက် အစွဲတော့ မပေးချင်ပါ။

(၂)

ရောင်နီနဲ့ ဆုံခဲ့ရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ ခါမိုက
အရင်ကထက် ပိုပြီးဝီရိယထားလာရပါသည်။ နှင်းဆွတ်ပန်း
အိမ်ကိုလည်း အရင်ကထက်ပိုပြီး အသွားအလာ စိပ်ပေးရသည်။
ဘယ်ကိုသွားတုန်းက ဘာကလေးဖြင့် ဝယ်လာလိုက်လို့ဟုဆိုကာ
မကြာခဏဆိုသလို လက်ဆောင်လေးတွေလည်း ပေးရပါသေး
သည်။

ခက်တာက ခါမိုက နှစ်ခေါက်သွားရင် တစ်ခေါက်
လောက်တော့ သူနဲ့ဆုံရသည်။ ဘယ်တော့ တွေ့လိုက်တွေ့လိုက်
ဖတ်သီဖတ်သီပုံမျိုး ပေါက်နေတတ်သော သူ့ကို ခါမိုက ခပ်နှိမ်နှိမ်
အကြည့်မျိုးနဲ့သာ ကြည့်မိပါသည်။ စာရေးဆရာအိမ်မှာ ပြတင်း
မှန်ကွဲတာကအစ ကိုယ်တိုင်လာလဲပေးတတ်သောသူ့ကို စိတ်ထဲက
ချဉ်နေသည်။

သူ့ပုံစံက အရပ်မနီမိမမြင့်၊ ဆံပင်တိုတို ထောင်ထောင်၊ အသားခပ်ညိုညိုနှင့် အမြဲလို ပုဆိုးတစ်ပတ်နှိမ်းနဲ့ တီရှပ်ဟောင်းဟောင်းကိုသာ ဝတ်ထားတတ်မြဲ၊ မျက်နှာထားက ဘာမှမာနမရှိဘဲ ဘယ်အရာမဆို အောက်ကျနောက်ကျလုပ်ရမှာလည်း ဝန်မလေးသော ပုံမျိုးနှင့်ပင်။

တစ်နေ့တော့ ရွှေစင်က ခါမို့ကို အလန်တကြား မျက်နှာထားနှင့် လာပြောလေသည်။

“မမခါမို့ရေ... ရွှေစင်တို့တော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ထင်တယ်”

“အထိတ်တလန့်နဲ့ဟယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စာရေးဆရာမ နှင်းဆွတ်ပန်း အဖေကို ဆေးရုံတင်လိုက် ရှုတယ်တဲ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ၊ အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးလား၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး... နှင်းဆွတ်ပန်း အဖေ ဆေးရုံတင်ရတာနဲ့ ငါတို့က ဘာလို့ဒုက္ခတွေ့ရမှာလဲ”

“မမ ဘာသိလို့လဲ... နှင်းဆွတ်ပန်းအဖေ ဆေးရုံတက်ရတဲ့ ကိစ္စအားလုံးကို ကိုရောင်နီက စီစဉ်ပေးတာတဲ့၊ အစစအရာရာ သူပဲကူညီနေတာတဲ့၊ အဲဒီတော့ သူ့မှာ အမှတ်တွေ

တိုးပြီပေါ့၊ ဆရာမက ကျေးဇူးတွေတင်ပြီး သူနဲ့ပဲ စာချုပ်ချုပ်ချင်ချုပ်မှာပေါ့”

“ဟင်... ဟုတ်သားပဲနော်၊ အို... ငါတို့လည်း သွားတာပေါ့၊ ငါတို့လည်း ကူညီလို့ရတာပဲ၊ ကဲ... ရွှေစင် မြန်မြန်လေး၊ လက်ဆောင်ခြင်း တစ်ခုပြေးဝယ်၊ ကားအမြန်ထုတ်၊ အမြန် သွားမှဖြစ်မယ်၊ ဘယ်ဆေးရုံမှာတဲ့လဲ”

“SSC မှာတဲ့”

“အေး... မြန်မြန်လုပ် သွားကြမယ်”

“လက်ဆောင်ခြင်းက လမ်းကျမှ ဝင်ဝယ်လိုက်မယ်”

“အေး... အေး ကောင်းသားပဲ”

ခါမို့တို့နှစ်ယောက်သား အလောတကြီး ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ဆရာမ အဖေ ဆေးရုံတက်ရတာကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာမှန်ပေမယ့် ရောင်နီထက်ပိုပြီး ကူညီပြုလိုက်ချင်သည့် စိတ်ကလေးလည်း ပါတာကိုတော့ ခါမို့ ဝန်ခံပါသည်။

“မမ... လက်ဆောင်ခြင်းချည်းပဲဝယ်မှာလား၊ တခြား ဘာဝယ်ဦးမလဲ”

“သစ်သီးတွေလည်း ဝယ်”

“လူနာကဖြင့် စားနိုင်မှန်းမသိ မစားနိုင်မှန်းမသိ”

“အခု နေမကောင်းလို့ မစားနိုင်လည်း နေကောင်းရင် စားပေါ့”

ခါမိုတို့တွေ ပစ္စည်းတနင်္ဂနွေနှင့် ဆေးရုံသို့ရောက်လာပါသည်။

နှင်းဆွတ်ပန်း အဖေရဲ့အခန်းက သုံးထပ်မှာမို့ ဓာတ်လှေကားတစ်စင်းက တံခါးပွင့်လာကာ ရောင်နီထွက်လာတာနှင့် ဆုံလိုက်ရပါသည်။

“ဪ...”

“ဪ...”

နှစ်ယောက်သားဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပါတယ်ဆိုတာမျိုး ‘ဪ’ တစ်ချက်မှာ အသံထွက်လာပြီး ခါမိုက သူ့ကိုအကဲခတ်လိုက်ပါသည်။

သူ့လက်ထဲမှာ စုကိုင်လာတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြီး နှစ်လုံး၊ ချိုင့်တွေလည်းပါရဲ့၊ ဘာတွေနဲ့ဘယ်လို မျက်နှာသွားလုပ်ပြီး ပြန်လာပါလိမ့်ဟု ခါမိုကတွေးဆဲ ရွှေစင်က နှုတ်သွက်သွတ်ဖြင့်...

“ကိုရောင်နီ... ဆရာမ အဖေကို လာကြည့်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ဆရာမဆီပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုရောင်နီ၊ သူ့နာက သက်သာရဲ့လား”

“ခုတော့ သက်သာသွားပါပြီ၊ မနေ့ညကတော့ သွေးပေါင်တွေအရမ်းကျပြီး အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးတာလေ၊ သွေး နှစ်ပုလင်းလောက် သွင်းလိုက်ရသေးတယ်”

“အို... ဟုတ်လား၊ သွေးကရော အလွယ်တကူ ရရဲ့လား”

“ကျွန်တော်နဲ့ သွေးအမျိုးအစားချင်းတူတော့ ကျွန်တော်ပဲ ပေးလိုက်တယ်”

အမလေးဟယ် သွေးတောင်လူလိုက်သေးသတဲ့။

ခါမိုက ကြားရတာ အသည်းယားသွားပါသည်။ ရွှေစင်ကလည်း

ခါမိုကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်ကာ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

“ဒေါ်ခါမိုတို့လည်း သတင်းကြားကြားချင်း လာခဲ့တာ ထင်တယ်”

သူက ခါမိုကို လှမ်းကြည့်ပြီးမေး၏။ ခါမိုက နှုတ်ပိတ်နေလို့ မကောင်းတတ်တာမို့...

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ဒါပေမယ့် ကိုရောင်နီလောက်တော့ မစောဘူးပေါ့နော်”

“ကျွန်တော်က ညကဒီဆေးရုံမှာပဲ စောင့်အိပ်ပေးနေတာ၊ ခုမနက်မှ အိမ်ပြန်ပြီးစိစဉ်စရာရှိတာလေးတွေ စိစဉ်ရမှာ”

“ဪ... ဪ ကိုရောင်နီလည်း ပင်ပန်းနေပြီပေါ့၊ အထုပ်အပိုးတွေကလည်း များလိုက်တာ”

“ဒါက လူနာအဝတ်အစားနဲ့ အိပ်ရာခင်းတွေလေ၊ ပေရေ
နေတာတွေ အိမ်ပြန်ပို့ပေးရမှာ၊ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”
“ကောင်းပါပြီ”

သူက ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်။ ရွှေစင်က
အထုပ်အပိုးတွေဆွဲကာ ဓာတ်လှေကားထဲဝင်လိုက်ပြီမို့ ခါမှီက
ကသောကမျော လိုက်ဝင်လာရင်း...

“ကဲ...ရွှေစင် သူက သွေးတောင်လှူပြီးပြီတဲ့၊ ငါတို့က
ဘယ်လိုလုပ်မှ သူ့ကိုမိမှာလဲဟင်၊ အဝတ်အစား အပေ
အရေတွေကိုလည်း သယ်သွားသေးတယ်ဟယ်၊ အဲဒီ
လောက်ကြီးတောင်ဆိုတော့ မလွန်လွန်ဘူးလား”

“မမလည်း အရုံးမပေးချင်ရင် သူ့ထက်သာအောင် လုပ်
ပေါ့”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဆရာမအဖေက အစာအိမ် မကောင်းဘူး၊ အထက်လှန်
အောက်လျှော့ဆိုလား၊ ခဏခဏ အန်ချင်အန်မှာပေါ့၊ မမ
လည်း ညစောင့်အိပ်ပြီး အန်ဖတ်တွေ ဘာတွေကျုံး...”

“အမလေး...တော်တော့”

ခါမှီက ရွံတတ်သူမို့ မျက်နှာကိုရှုံ့တွဲပစ်လိုက်တော့
ရွှေစင်က တဟိဟိရယ်နေပါသည်။

ခါမှီမှာတော့ နှင်းဆွတ်ပန်းဆီမရောက်မီက ရောင်နီ
ညှပ်ကာ မျက်နှာငယ်နေပြီး နှင်းဆွတ်ပန်းဆီရောက်တော့လည်း
ဆောင်နီချီးမွမ်းခန်းတွေသာ ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ညကလေ အဖေက ရုတ်တရက်ကြီး စိုက်အောင် အော့
အန်တော့ မမမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး၊ အမေကလည်း
နေမကောင်းတော့ ဘာမှ မကူနိုင်ဘူး၊ နောက်တော့
ကိုရောင်နီ ဆိပ် ဖုန်းဆက်လိုက်ရတော့တယ်၊ ကိုရောင်နီ
ကူပေလို့ သာပဲ၊ ညတွင်းချင်း ဆေးရုံတင်ရ၊ လိုအပ်တာ
တွေ ဝယ်ရ၊ မမက ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ သူပဲကောင်း
သလို စီမံသွားတာ၊ တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ရဘဲ ပင်ပန်း
နေတဲ့ ကြားက သွေးလိုတော့လည်း သူပဲ လှူရတာလေ”

“ခါမှီတို့လည်း ဒီမနက်မှသတင်းကြားလို့ ချက်ချင်းလာခဲ့
တာ၊ မမ အကူအညီလိုရင် ခါမှီတို့ကိုလည်း တောင်းလို့
ရပါတယ်”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ညီမရယ်၊ ဒါပေမယ့် ခါမှီတို့မှာလည်း
မိန်းမသားတွေချည်းပဲ အလုပ်လုပ်နေကြတာဆိုတော့
အလုပ်ပိုမပေးချင်လို့ပါ၊ အားနာတယ်လေ၊ ခုလိုတကူး
တက လာမေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

ခါမှီတို့ကလည်း အမှတ်ယူလိုသေးတာမို့ ချက်ချင်း

မပြန်ဘဲ ဆရာမနှင့်ဆွတ်ပန်းနဲဘေးမှာ စကားစမြည်ပြောရင်း ဘာဝင်ကူညီရင်ကောင်းမလဲ ဆိုတာကိုသာ အကွက်ချောင်းကြပါသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းကျတော့ ခါမိုလုပ်ပေးနိုင်တာ ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှမရှိပါ။ လူနာကိုပဲ စောင်ခြံပေးရကောင်းနဲ့ ဆေးတိုက်ဖို့ ရေအသင့်ခပ်ပေးရကောင်းနဲ့ နမ်းဖြူးဖို့စောင့်နေမယ့် ဘာမှလုပ်ခွင့်မသာ။ ဘာမှလုပ်စရာလည်းမရှိတာမို့ ကြာတော့ ပျင်းလာရပါသည်။

ကိုယ်ကလည်း ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘဲ ထပြန်သွားရမှာကို အားနာ၊ သူကလည်း ပြန်ပါလို့ပြောရမှာကို အားနာ နှင့် အပြန်အလှန်အနေကြပ်နေကြပြီးမှ ရွှေစင်က ခါမိုစိတ်က ရိပ်မိပုံရကာ အခက်အခဲကို ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဆရာမရေ... ရွှေစင်တို့ ပြန်တော့မယ်နော်၊ တစ်ခုခု အတည်လိုရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါနော်”

“ဪ... အေးကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခါမိုတို့ ပြန်ပါဦးမယ် ဆရာမ”

“ကောင်းပါပြီ... ကောင်းပါပြီ”

ခါမိုတို့နှစ်ယောက်သား အခန်းပြင်ရောက်တော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်တာ

သည်။ စကြိုလမ်းအတိုင်း ဓာတ်လှေကားဆီ ဆက်လျှောက်လာပုံ ကြည့် ဓာတ်လှေကားကို ရပ်စောင့်နေလိုက်ကြသည်။

မကြာခင် အောက်ထပ်က တက်လာသော ဓာတ်လှေကားက ခါမိုတို့အထပ်မှာ ရပ်သွားကာ တံခါးဖွင့်လာပြီး ရောင်နီကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ကြရပြန်ပါသည်။

“ဟင်... ရှင် လာပြန်ပြီ”

ခါမိုက လွတ်ခနဲရှေ့တံလိုက်မိတော့ သူက ခါမိုကို ခပ်တည်တည်ကြည့်ရင်း...

“ပြန်ကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြန်ကြပြီပေါ့၊ ကိုရောင်နီကတော့ ချက်ချင်းပဲ ပြန်လာရတာလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ... ပစ္စည်းဟောင်းတွေ သွားပြန်ထားပြီး အသစ်ပြန်လာဖို့တာ”

“ဟင်း... နာင်း ကိုရောင်နီက သိပ်အကွက်စေတာပဲနော်”

“ဘာကို ပြောတာလဲဗျ”

“ဪ... ကူညီတဲ့နေရာမှာ အကွက်စေတယ်လို့ပြောတာပါ၊ အကွက်စေလွန်းလို့ ခါမိုတို့တောင်မှ ဘာမှလုပ်မပေးလိုက်ရဘူး”

“လုပ်ပေးချင်တယ်ဆိုရင်လည်း လုပ်စရာကျန်ပါသေးတယ်၊

ဆရာမနှင်းဆွတ်ပန်းက သူ့အဖေကိုပြုစုနေရလို့ ခုတလော
စာမရေးဖြစ်ဘူးလေ၊ ခင်ဗျားကူညီချင်ရင် သူ့အစား
ရေးပေးလိုက်ပေါ့၊ ကဲ...သွားလိုက်ပါဦးမယ်နော်”

“ဟင်...ကြည့်စမ်း၊ ဒါ သက်သက် ငေါ့ပြောသွားတာ
မဟုတ်လား၊ ကြားတယ်မဟုတ်လား ရွှေစင်၊ ဒီလူ ဘယ်
လောက် ရင့်ကြောသလဲဆိုတာ”

“ဒါတော့ မမခါမှီက အရင်သွားရတာကိုး”

“အိုး...ငါ ဘာရိလို့လဲ၊ ဘာမှမရှိဘူး”

“မမပဲ အကွက်စေတာတွေ ဘာတွေ သွားပြောတာမဟုတ်
လား”

“ဒါ ရိတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်ကို ပြောတာ၊ ဟင်း ဖုံနဲ
ကိုက ကြည့်လိုက်ရင် အချိုးကိုမပြေတာ၊ ပါစင်နယ်လ်စ်
ကမှ မကောင်းတဲ့ဒီလိုလူမျိုးကို ဘယ်သူက လေးစားမလဲ
နိုင်စရာလူတစ်ယောက်လို့သာ သဘောထားကြမှာပေါ့”

ခါမှီက တချစ်တောက်တောက်ပြောရင်း စာတ်ဆ
ကားထဲလှမ်းဝင်သွားတာမို့ ရွှေစင်က ပခုံးလေး အသာတွန့်ရင်
မမခါမှီနောက်က လိုက်ဝင်လာခဲ့ရပါသည်။

(၃)

နောက်ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာတော့ ရွှေစင်က
စုံမိမဲ့မျက်နှာကလေးဖြင့် ခါမှီရှေ့ရောက်လာကာ...

“မမခါမှီ ဆရာမနှင်းဆွတ်ပန်းက ရွှေစင်ဆီ ဖုန်းဆက်
တယ်”

“ဟင်...ဘာတဲ့လဲ၊ အို...သူက ဘာဖြစ်လို့ တို့ဆီ မလာဘဲ
ရွှေစင်ဆီ ဆက်ရတာလဲ”

“မမခါမှီကို အားနာလို့တဲ့၊ သူ ကိုရောင်နီနဲ့ပဲ စာချုပ်
ချုပ်လိုက်ဖြစ်တယ်တဲ့”

ခါမှီက ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ တစ်ဖန်
ဆိုသထွက်လာကာ...

“ခုတော့ ဒင်းအကြံ အောင်ပြီပေါ့၊ ဒင်းနိုင်ပြီပေါ့၊ ငါက
စုံးရပြီပေါ့”

“နှင်းဆွတ်ပန်းကို မရလည်း ဘာဖြစ်လဲ မမခါမီရယ်၊
တခြား စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြိုးစား
ကြည့်လို့ ရသေးတာပဲ”

ရွှေစင်က ပျောင်းပျပေမယ့် ခါမီစိတ်ထဲမှာတော့
မခံချင်စိတ်ဖြင့် တန့်န့်ဖြစ်နေရပါသည်။

ခါမီ ဒေါသဖြစ်ရတာဟာ နှင်းဆွတ်ပန်းကို မရတာ
တစ်ခုတည်းကြောင့်မဟုတ်ပါ။ သူလိုလူတစ်ယောက်နဲ့ယှဉ်ပြီး
ရှုံးရတာကို မခံမရပ်နိုင်တာပင်။ သူ့ကို ခါမီက တွေ့စကတည်းက
အထင်သေးခဲ့တာလေ။ ပြီးတော့ ခါမီကို မယှဉ်သာသည့် လူ
တစ်ယောက်လို့သာ သတ်မှတ်ထားခဲ့ပါသည်။

သူ့ဘာသာ စောင်ရေးများတဲ့ ဆရာတွေကို ဘယ်
လောက်ထုတ်ထုတ်၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဖို့ ခါမီနဲ့ပြိုင်တဲ့
အခါ ခါမီသာ နိုင်ရမည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့မိတာပင်။ ခုတော့ သူက
ခါမီကို အသာလေး ကပ်ဖြုတ်သွားခဲ့ပြီမို့ ခါမီရင်ထဲ မချီလှပါ။

“နှင်းဆွတ်ပန်းကိစ္စ မေ့ပစ်လိုက်ပါ မမရယ်၊ ရွှေစင်ကို
မေမဒီကို ကြိုးစားကြည့်ရအောင်ပါ”

“မေမဒီ !”

ခါမီက နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားလာကာ ရွှေစင်ကို

မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်လိုက်မိသည်။ မေမဒီဆိုတာလည်း နှင်းဆွတ်
ပန်းနဲ့ဆို စောင်ရေးချင်း မတိမ်းမယိမ်း။ အင်း... မေမဒီကတောင်
နည်းနည်း သာချင်သာနိုင်သေးတာပေါ့။ ပြီးတော့ မေမဒီက
ငယ်လည်းငယ်၊ ဝတ္ထုတိုကလေးတွေလည်း အရေးကောင်းတာမို့
ခွေစင်း ဂျာနယ် စာမျက်နှာတွေထက်မှာပါ ဝင်ဆန့်ကာ အင်တာ
ဗျား ပါ၊ သတင်းပါ ဆိုတာမျိုးလေးတွေလည်းရှိတာမို့ လူပိုသိကာ
ကျော်ကြားလှပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဝတ္ထုတွေအတော်များများကို
ဒီဒီယို၊ ရုပ်ရှင်တွေ ရိုက်ရမိမို့ ရုပ်ရှင်ဘက်မှာပါ ဝင်ဆန့်သေးသည်။
သူ့ ဂုဏ်ဒြပ်ကလေးနဲ့သူ ငယ်ရွယ်ချောမောသည့်အပြင် အောင်မြင်
ကျော်ကြားမှုကလေးလည်း ရှိတာမို့ သူ့ကိုရလျှင်ဖြင့် ခါမီတို့ရဲ့
စာအုပ်တိုက်ပါ သူနဲ့ ပူးတွဲလူသိများလာနိုင်ပါသေးသည်။

“မေမဒီကို မမ စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

ရွှေစင်က သူမေးနေကျမေးခွန်းကို မေးပြန်ပါသည်။

“စိတ်ဝင်မစားဘဲနေပါ့မလား၊ ပြီးတော့ သူ့စောင်ရေးက
အတက်မဟုတ်လား၊ အသက်လည်း ငယ်တော့ ရေးအား
လည်း အများကြီးရှိသေးတယ်၊ နှင်းဆွတ်ပန်းဆိုရင်တောင်
မှ စောင်ရေးက တန့်နေတာ၊ ကျဖို့ပဲရှိတော့တာ၊ ဟိုလူ
လက်ထဲရောက်ရင် ကျချင်ကျသွားမှာ”

ခါမှီက ရောင်နီကိုမကျေနပ်တာနဲ့ပဲ ပိုသားသာသေး
ပြောပစ်လိုက်မိပါသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တို့သတင်းကြားတာတော့ မေမဒီက
ခဏခဏ ထုတ်ဝေတဲ့တိုက်ပြောင်းတယ်တဲ့။ ထုတ်ဝေသူ
ဆိုတာကတော့ သူတို့ထုတ်လို့ မြတ်မယ်ထင်တဲ့ စာရေး
ဆရာကို သူတို့ဘက်ပါအောင် ခေါ်ချင်ရင် ဒီလိုပဲ နည်း
နည်းပါးပါးတော့ ပိုပေးတတ်ကြတာပဲ။ တခြားတိုက်က
လာပိုပေးတိုင်းသာ ပိုက်ဆံတစ်မျက်နှာနဲ့ ပါသွားရင် ဒုက္ခ
ပေါ့”

“မေမဒီ တိုက်ပြောင်းတာကတော့ ပိုက်ဆံကြောင့် မဟုတ်
ဘူးတဲ့ မမခါမှီ”

“သူနဲ့အရင်ဗုတ်ဖူးတဲ့ တိုက်တွေကတော့ ဒီလိုပဲ ပြောနေ
ကြတာ ကြားတာပဲ”

“တချို့တိုက်တွေက ဒီလိုပဲမမရဲ့၊ သူတို့နဲ့မလုပ်ဖြစ်တော့
ဘူးဆိုရင် သူတို့အပြစ်တွေကို ဖုံးအောင် စာရေးဆရာဘတ်
လွှဲလွှဲချွတ်ကြတာပဲ။ စာရေးဆရာဆိုတာက စာအုပ်
ရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေဘက်လည်း မရောက်၊ ကိုယ့်ဘာသာ
အေးအေးပဲ စာရေးနေကြတာဆိုတော့ ထုတ်ဝေသူက

ဘယ်လို မတရားလုပ်လို့ပါဆိုတာမျိုး လျှောက်ပြောဖြစ်ကြ
တာမှမဟုတ်တာ။ အဲဒီတော့ လျှောက်ပြောတဲ့ ထုတ်ဝေသူ
စကားပဲ အမှန်ထင်ကြတာ ထုံးစံပေါ့”

“ဒါဆို သူခဏခဏတိုက်ပြောင်းတာက ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

“သူက သူ့ကိုထုတ်ဝေသူက မတရား မလုပ်သရွေ့တော့
တိုက် မပြောင်းဘူးတဲ့။ ဥပမာ ထုတ်ဝေသူက စာအုပ်ကို
အမြတ်များများရအောင် မတန်တဆဈေးတင်ရောင်းတာမျိုး၊
စာအုပ် Quality ကို လျှော့ချပစ်တာမျိုး၊ စောင်ရေ ညာပြော
တာမျိုး၊ မြတ်ရဲ့သားနဲ့ မမြတ်ကြောင်း ဈေးကွက်အခြေ
အနေ မကောင်းကြောင်းတွေ တမင် လာညည်းညူပြပြီး
စာမူခ တိုးမပေးရအောင်လုပ်တာမျိုးတွေ ပြစ်လာခဲ့ရင်သာ
မခံတာတဲ့”

“သူ့ကို အပြင်မှာတော့ မမြင်ဖူးဘူး၊ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ
တော့ တွေ့ဖူးတယ်၊ ငါကြားတာတော့ သူက ဇာတယ်
ဆို”

“မဟုတ်မခံစိတ်ရှိတာကို ဇာတယ်လို့ အလွယ်တကူပြော
လိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ရွှေစင်က မေမဒီ အကြောင်းတွေ ဘယ်က ကြားလာ
တာလဲ”

“မေမဒီ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ ရွှေစဉ်အစ်မ တစ်ယောက်ရဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့က အရမ်းခင်ကြတာဆိုတော့ ဒီလိုပဲ တစ်ဆင့်စကားနဲ့ ကြားတာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း မေမဒီကို တို့ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့”

“ကိုရောင်နီ၊ ခြေလှမ်းတွေကိုလည်း သတိထားမှဖြစ်မယ်နော်၊ ရွှေစဉ်လည်း ကိုရောင်နီဝန်ထမ်းတွေ အသိမိတ်ဆွေတွေကနေတစ်ဆင့် ကိုရောင်နီ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားပြီး ဘယ်သူ့ကို ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းမှဖြစ်မယ်”

“မေမဒီကိုတော့ ရမှဖြစ်မယ်”

ခါမီက အေးစက်စက်ကလေး ရေရွတ်လိုက်မိရင်း ရောင်နီပုံစံကိုပဲ ပြေးမြင်ယောင်လိုက်မိပါသည်။

(၄)

“ဆရာမ တွေ့ဖူးတဲ့ထုတ်ဝေသူတွေလိုမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး ဆိုတာကိုတော့ ခါမီ အာမခံနိုင်ပါတယ်၊ စာအုပ်ဈေးနှုန်းကိုလည်း ဆရာမ သတ်မှတ်ပေးတဲ့ ဈေးနှုန်းအတိုင်းပဲ ရောင်းမှာပါ”

“ပထမတော့ ဒီလိုပဲပြောတတ်ကြတာပဲ၊ နောက်တော့လည်း စာအုပ်ကုန်ကျစရိတ်တွေက တက်လာလို့ဆိုပြီး စရိတ်တက်တာကနည်းနည်း၊ ရောင်းဈေးမြင့်လိုက်တာက များများ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ကြရောလေ၊ ကျွန်မ စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာက ကျွန်မပရိသတ်တွေက ကျွန်မစာအုပ်ကို ဈေးကြီးပေးပြီး ဝယ်ကြ၊ ငှားကြရမှာကို စိုးရိမ်တာပါ၊ စာဖတ်ပရိသတ် လက်ထဲကို ဈေးသက်သက်သာသာလေးနဲ့ပဲ ရောက်သွားစေချင်တယ်၊ ပရိသတ်ထဲမှာ လခစား ဝန်ထမ်းတို့၊ ငွေ

မချောင်လည်တဲ့သူတို့ ပါကြတာပဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့
 စာရေးသူတွေ၊ ထုတ်ဝေသူတွေက ကိုယ့်အမြတ်တစ်ခုတည်း
 မကြည့်ဘဲ သူတို့ကိုပဲကြရမယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ဒီတစ်ခါ
 စာချုပ်ချုပ်ရင်တော့ ဘယ်ထုတ်ဝေသူနဲ့ပဲချုပ်ချုပ် စာချုပ်
 ထဲမှာ ရောင်းချေးကို ကျွန်မသတ်မှတ်တဲ့အတိုင်း ထည့်ချုပ်
 မယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ်”

ခါမှီသည် ချက်ကျလက်ကျ ပြတ်ပြတ်သားသား
 ပြောနေသော မေမဒီကိုကြည့်ရင်း နည်းနည်းတော့ ဖြူသွားပါ
 သည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ထုတ်ဝေသူတွေရဲ့ ‘ပညာသား’ တွေကို
 နောကျောအောင်သိပြီးသည့်ပုံမျိုး။ ဘာကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အမှား
 အယွင်းမခံ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖိစာကြောင်မယ့်ပုံမျိုး။

တွေ့ဖူးသမျှ စာရေးဆရာမတွေထဲမှာတော့ မေမဒီ
 လောက် အကွက်စေ့အောင် သိနိုင်တာမျိုး မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။

“ပြီးတော့ စာအုပ်အပြင်အဆင်ကအစ အားလုံး ကျွန်မ
 စိတ်တိုင်းကျဖြစ်မှဖြစ်မယ်၊ မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကအစ ကျွန်မ
 အပ်နှံခိုင်းတဲ့ဆီမှာ အပ်ရမယ်၊ အတွင်းစက္ကူ၊ အဖုံးစက္ကူက
 အစ ဘားမားသုံးရင်လည်း အဖြူအသန့်၊ မျက်နှာဖုံးကို
 ပလတ်စတစ် လောင်းပေးရမယ် မျက်နှာဖုံးတစ်ဖုံးကို
 ငါးထောင်သက်သာလည်း မနည်းပါဘူးလေဆိုပြီး ဈေး

သက်သာတဲ့ဆီ ရှာအပ်တာမျိုး၊ ဟိုကဒီက နိုင်ငံခြား
 စာစောင်တွေ၊ ပို့စကတ်တွေကို တိုက်ရိုက် Scanဖတ်ပြီး
 ခေါင်းစဉ်တပ်ပစ်လိုက်တာမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်လွန်းလို့ သတိ
 ထားနေရတယ်...”

“ပြီးတော့ ထုတ်ဝေသူအများစုက စာအုပ်လှပ
 သပ်ရပ်ဖို့ ဆိုတာထက် ပလတ်စတစ် လောင်းတဲ့ဆီက
 တစ်ကျပ် သက်သာသက်သာ စာအုပ်ချုပ်တဲ့ဆီက နှစ်ကျပ်
 သက်သာ သက်သာ၊ အားလုံးပေါင်းတော့လည်း မနည်းဘူး
 ဆိုပြီး သက်သာရာရှာအပ်နေကြတာမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်
 ဘူး...”

“ဒါမျိုးတွေ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ မလုပ်ပါဘူး၊
 စာအုပ်ဈေးနှုန်း မြင့်ရင် စာမူခလည်း တိုးပေးပါမယ်၊
 ဒီအတိုင်းတော့ ကြည့်မနေပါဘူးလို့ အလွတ်သဘောပြော
 သွားပြီး ပြီးကျတော့ အတိတ်မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး
 ဒါတွေက စာချုပ် ထဲမှာမှမပါဘဲဆိုပြီး စာချုပ်ကိုင်စကား
 ပြောတာမျိုးတွေလည်း တွေ့ဖူးတော့ အသေးအမွှားကိစ္စ
 ပီစီလေးတွေကအစ စာချုပ်ထဲထည့်ချုပ်မှပဲဖြစ်မယ်လေ

“ဒါတွေကို လက်ခံနိုင်မှပဲ စာအုပ် စာမူခကို
 စဉ်းစားတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက အရမ်းဖိစာကြောင်

လက်ပေါက် ကပ်တယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို ဒီလိုပြောပြီး ဟိုလို လုပ်လာရင် ငြိမ်ခံမနေတတ်ဘူး၊ မတရားဘူးထင်ရင် ဟိုတိုင် ဒီတိုင် တရားပဲ စွဲရစွဲရ ဝန်မလေးဘူး”

“စိတ်ချပါ...ခါမှီတို့ဘက်ကလည်း ဆရာမအပေါ် ဘာ တစ်ခုမှ မတရားမလုပ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့နဲ့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ စာရေးဆရာမတွေနဲ့လည်း ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး၊ အား လုံး ပြေပြေလည်လည်ပါပဲ”

“ကျွန်မဘက်က ချက်ချင်းကြီးတော့ အဖြေမပေးနိုင်သေး ဘူး၊ စဉ်းတော့စဉ်းစားဦးမယ်လေ”

ထုံးစံအတိုင်း ‘စဉ်းစားမယ်’ ဆိုသည့်စကားကိုရ ကာ ခါမှီတို့ ပြန်ဖို့ပြင်ရပါသည်။

အလာပသလ္လာပလေးတွေ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်နေဆဲ မှာ တံခါးဝဆီက ဘဲလံသံမြည်လာတာမို့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး က တံခါးပြေးဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ခါမှီတို့က တံခါးဝကို နောက်ခိုင်း အနေအထားနှင့်မို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ မမြင်နိုင်ပါ။ ထိုခဏ မှာ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးရဲ့အသံကျယ်က စီခနဲ လွင့်လာပါသည်။

“မမ မဒီရေ...ဟို ထုတ်စေသူ အစ်ကိုကြီး လာတယ်”

ခါမှီနှင့် ရွှေစင်က ပြိုင်တူလိုလို မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးသွားကာ တံခါးဝဆီ ချာမနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ...ဟိုလူ...ရောင်နီ။

သူက စာအုပ်ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ကိုယ်တိုင် ထမ်း သယ်လာပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ချလိုက်ပါသည်။

“ဟင် ကိုရောင်နီ...စာအုပ်တွေ များလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ဆရာမ လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ ရှားပါး စာအုပ်တွေလေ”

“ဟယ်...မှာလိုက်သမျှ အကုန်လုံး ရှာရလာတာလား”

“အကုန်လုံးပဲ၊ တချို့လည်း အဟောင်းတန်းတွေက ရတယ်၊ စာအုပ်ရှာမရတော့တာတွေကျတော့ စာကြည့် တိုက်က ငှားပြီး တစ်အုပ်လုံး Photoဆွဲပြီး စာအုပ်ချုပ်ယူ လာတာ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုရောင်နီဦးရယ်၊ အရမ်းအလုပ် ရှုပ်သွားမှာပဲ”

“ရပါတယ်ဗျာ...စာရေးဆရာအတွက် စာအုပ်တွေက အသက်ပဲ မဟုတ်လား၊ စာများများဖတ်ဖြစ်လေ စာရေး ပို့ကောင်းလေပေါ့၊ ပညာကုသိုလ်ပေါ့ဗျာ”

ရောင်နီက မေမဒီကိုပြောရင်း ခုမှ ခါမှီကို မြင်သွား

ပုံရကာ...

“ဪ...ရောက်နေကြတာကိုး”

“ကိုရောင်နီနဲ့ မခါမိုတို့က သိနှင့်ပြီးသားလား။”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ တလောကတည်းသားချင်းဆိုတော့ ဟိုနားမဆုံ ဒီနားတော့ဆုံဖြစ်ကြတာပါပဲ မဟုတ်ဘူးလား မခါမို”

ခက်တာက ကျွန်မလိုက်နေတဲ့ စာရေးဆရာမအိမ်မှာ ရှင်နီဆုံဆုံနေရတာပဲ ရောင်နီရဲ့။ အဲဒါကို ကျွန်မ သည်းမခံနိုင် ဆုံးပဲ။

“ဟုတ်တာပေါ့... ဟုတ်တာပေါ့”

ခါမို ရင်ထဲမှာ တန့်န့်ဖြစ်လျက်ပဲ အောင့်သီး အောင့်သက် ပြုံးပြတောက်ခံလိုက်ရပါသည်။

“ခါမိုတို့ ပြန်ပါဦးမယ်နော် ဆရာမ၊ ကိုရောင်နီရော ပြန်တော့မလား။”

ခါမိုက ဆရာမကိုနှုတ်ဆက်ရင်း သူ့ကိုပါစကားခေါ်လိုက်သည်။ ပြန်စေချင်လှပြီလေ။ ပြီးတော့ ခါမိုက မိန်းမပီပီ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ကလေးတွေလည်း ထုတ်သုံးကာ သူ့ဆီက သဘောထားနှင့် သတင်းအချက်အလက်ကလေးတွေကို အစီဖို့ အောက်ဖို့ ခဏတစ်ဖြုတ်မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“ပြန်တော့မယ်လေ၊ ဆရာမဆီ စာအုပ်ပို့ရုံ သက်သက်

ဝင်လာတာ၊ ပြန်ပါဦးမယ် ဆရာမ၊ နောက်လည်း လိုတာရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုရောင်နီ၊ ကျေးဇူးပဲနော်”

သူကပါ နှုတ်ဆက်ထွက်လာတာမို့ လှေကားအတိုင်း အတူတူဆင်းလာဖြစ်ကြရင်း ခါမိုက စကားစလိုက်ပါသည်။

“ကိုရောင်နီလည်း မေမဒီကို လိုက်နေတာလား၊ ခါမိုတို့နဲ့ ကိုရောင်နီကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံဆုံနေတော့တာပဲနော်၊ အကြံတူလို့ ပြောရမလားပဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ၊ ထုတ်ဝေသူလုပ်နေကြတဲ့ အချင်းချင်းပဲ”

“ကိုရောင်နီက မေမဒီကို ကမ်းလှမ်းနေတာ ကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

“ဒါဆို ခါမိုတို့နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုရောင်နီက အမြဲတမ်း ခါမိုတို့ထက် တစ်ကွက်ကြောနေတတ်တာပဲ၊ ကိုရောင်နီပဲ ရမှာပါ”

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မခါမိုတို့ ရချင်လည်း ရမှာပါ၊ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် မူတည်တာပဲ”

“ထုတ်ဝေသူရဲ့စွမ်းရည်ပေါ်လည်း မူတည်နိုင်တာပဲရှင်၊ ဒါနဲ့ ဆရာမ မေမဒီကို ကိုရောင်နီ ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်”

“ဘာကို မေးတာလဲ”

“သူ့ကြည့်ရတာ နည်းနည်းများ ဆက်ဆံရ လက်ပေါက် ကပ်သလားလို့”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး”

“တောင်းဆိုတဲ့ အချက်တွေကလည်း အများသားနော် ကိုရောင်နီကိုရော မတောင်းဆိုဘူးလား”

“အင်း... ဒီလိုပါပဲ၊ တောင်းဆိုပါတယ်”

“ကိုရောင်နီက လိုက်လျောမှာလား”

“စဉ်းစားတုန်းပါပဲ”

“တကယ်တော့ ခါမှီတို့လို ထုတ်ဝေသူတွေ စည်းလုံး ညီညွတ်ကြဖို့ ကောင်းတာနော်၊ စည်းစည်းလုံးလုံး ခင်ခင် မင်မင်နဲ့ ညှိသင့်တာလေးတွေညှိထားကြရင် စာရေးဆရာ အနေနဲ့ အပြိုင်လိုက်နေကြတဲ့ ထုတ်ဝေသူကြားမှာ တင်းခံ ပြီး အပေါ်စီးက နေလို့မရတော့ဘူးပေါ့”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ဒီနေ့ နည်းနည်း ထူးဆန်းနေသလိုပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး အဆင်ပြေလာသလိုပဲ”

“ဪ... ဒါကတော့ လုပ်ငန်းတူချင်းမို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်တဲ့ သဘောပါပဲရှင်၊ ရှင်ဘက်ကလည်း သိချင်တာရှိရင် ကျွန်မ

ကို ဆက်သွယ်နိုင်ပါတယ်၊ ရွှေစင်ရေ... ကိုရောင်နီကို လိပ်စာကတ်လေး ပေးလိုက်ပါဦး”

ရွှေစင်က ပြုံးနေသော ခါမှီမျက်နှာကို ဝေဝေဝါ ဩဉ်ရင်း လိပ်စာကတ်လေး ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ခါမှီကတော့ သူ့ဆီက မြန်ပေးလာမည့် လိပ်စာ ကတ်ကိုမျှော်လင့်တာပင်။ သူ့တိုက်ကထုတ်ဝေတဲ့ စာအုပ်တွေမှာ ဆိပ်စာပါပေမယ့် သူ့ hand phone နံပါတ်တော့ မပါနိုင်။ ဒီသွား ဒီသွား ဗျာများနေတတ်တဲ့ သူ့လိုလူကို ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ ဟန်းဖုန်းနံပါတ် သိရမှ ဖြစ်ပါမည်။

သို့သော် သူက ခါမှီ ထင်သလို ကုတ်ထုတ်ပေး လာဘဲ...

“ကတ်မရှိဘူးဗျ... တစ်ခါမှ လုပ်မထားဖူးဘူး၊ ဖုန်းနံပါတ် ရေးပေးလိုက်မယ်၊ ဘောလ်ပန်လေး တစ်ဆိတ်လောက်”
“ရောင်နီက ဆတ်ခနဲ လက်ကမ်းကာ တောင်းလိုက် အဖို့ ရွှေစင်က ယောင်ယမ်းကာ ဘောလ်ပန်တစ်ချောင်း အမြန် ပေးပေးလိုက်ရပါသည်။

ဘောလ်ပန်ရတာနှင့် သူက ခါမှီ လက်တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကာ ခါမှီလက်ဖဝါးပေါ်မှာ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ဆွဲသွက်သွက် ရေးပေးလိုက်သည်။

၁၂ ပုညခင်

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသော သူ့အပြုအမူကို ခါမှီကို အငိုက်မိသွားစေပါသည်။ ရုတ်တရက်မို့ လက်ကို ဆတ်ဆတ် ရုန်းပစ်လိုက်ရမလား...။ အလိုက်သင့်နေလိုက်ရမလား မဆုံးဖြတ်နိုင်ခင်မှာ ဖုန်းနံပါတ် ရေးပြီးသွားတာမို့ သူက ခါမှီလက်ကိုလွှဲကာ ဘောလ်ပန်ကိုတော့ ရွှေစင်ဘက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“သွားပါဦးမယ်”

ခါမှီ ကြောင်အအ ဖြစ်နေရဆဲမှာ သူက ခါမှီနုတ်ဆက်ကျောခိုင်းသွားပြီ။ သူ့ပုံစံဟာ ခါမှီလက်မှာ ဒီလိုရေခဲလိုက်တဲ့အတွက် ဘာမှထူးထူးခြားခြားဖြစ်မနေ။ သာမန်လူပုဂ္ဂိုလ်လုပ်စဉ်ကိစ္စတစ်ခုကို ရိုးရိုးသားသား လုပ်လိုက်ရသလိုပုံစံနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

“ဒီလူ...ဒီလူ ဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲ”

ခါမှီမှာသာ လက်ဖဝါးကို ဖြန့်လျက်သားကျန်လျက် ရွှေစင်ရှေ့သို့ လက်ဖဝါးကို ထိုးပြရင်း ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

“မမ လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ဖုန်းနံပါတ် ရေးပေးသွားတာဟိဟိ”

“ဟဲ့ ဒါတော့ ငါသိတာပေါ့၊ သူ ဘာအချိုးချိုးသွားတာမသိတာ”

“သူ့ကြည့်ရတာတော့ ရေးပေးစရာ စာရွက်အလွယ်တကူ မတွေ့လို့ အဆင်ပြေတဲ့နေရာမှာ ရိုးရိုးသားသား ရေးပေးသွားတာ ထင်ပါတယ်”

“သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့လက်မှာ ရေးပေးစရာလား”

“ဒါဖြင့် မမက ဘာလို့ လက်ဝါးဖြန့်ပေးသေးလဲ”

“အို...ဖြန့်မပေးပါဘူး၊ ရုတ်တရက်မို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ အလိုက်သင့်ဖြစ်သွားတာပါ”

“အငိုက်မိသွားတာပေါ့”

“ဟယ်...ဘာလို့ အငိုက်မိရမှာလဲ၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ အငိုက်မိစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“ဘာပဲပြောပြော ကြည့်ရတာတော့ လှတယ်”

“ဘာ...”

“ဪ...ရပ်ရှင်တွေထဲကလိုလေ...အဲဒီလိုဇာတ်ကွက်မျိုး လေးတွေ တွေ့ဖူးနေလို့”

“ရွှေစင်...ညည်းမျက်နှာက ပြုံးစိစိနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ခါမှီက ပြုံးစိစိလုပ်နေသော ရွှေစင်ကို မျက်စောင့်မင်းလိုက်မိရင်း ရင်ထဲမှာတော့ ခိုးလိုးခုလုနှင့်ပင်။ လုပ်ချင်သွားပုံ

ကြီးဟာ ဘာကြီးမှန်းလည်းမသိ။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။
လက်ရဲစက်ရဲနဲ့....။

ခါမိုက ခုမှပြန်တွေးရင်း ရှက်စိတ်ဖြင့် ပါးကလေး
တွေပင် နီလာရလေသည်။

“မမခါမို”

“အင် ... ဟင်”

ရွှေစင်က ခေါ်တော့မှ ခါမိုက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်လာသည်။

“မမကိုကြည့်ရတာ ဒီနေ့တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုရောင်နီနဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး အဆင်ပြေသွားသလိုပဲ”

ခါမိုက ညစ်ကျယ်ကျယ်လေး ပြုံးလိုက်ရင်း...

“အဲဒါက ပရိယာယ်လေ၊ သူနဲ့ခင်မင်ရင်းနှီးမှ သူ့ခြေလှမ်း
တွေကို စောင့်ကြည့် အစ်အောက်လို့ ရမှာပေါ့၊ ငါဘာလုပ်
မယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေစမ်းပါ”

ခါမိုက မထိတရိလေးပြောရင်း ခါမိုအကြံအစည်
တွေကို စိတ်ထဲမှာ အကွက်ဆင်နေလိုက်လေသည်။

(၅)

ခါမိုက ရောင်နီ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို ဂဏန်းခုနစ်လုံး
နဲ့ နှိပ်လိုက်ပြီးမှ ‘ကောင်းပါ့မလား’ ဟူသော အတွေးနှင့် တုံ့ဆိုင်း
ဆွဲဝေကာ ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်မိပါသည်။

သူနဲ့ကိုယ်က ခင်မင်လှတာလည်းမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်
က ဖုန်းစဆက်ရမှာကျတော့ တစ်မျိုးကြီး အထင်လွဲစရာများ
ဖြစ်နေမလားမသိဟု တွေးကာ လက်ထဲက ခေါက်ဖုန်းကလေးကို
နှင့်လိုက်ပိတ်လိုက် ကစားနေမိသည်။

အို... ဘာဖြစ်သေးလဲနော်၊ လုပ်ငန်းတူချင်းမို့
လုပ်ငန်းကိစ္စ ဘာဘာညာညာ သတင်းဖလှယ်ချင်လို့ ဆက်တယ်
ဆိုလည်းဖြစ်တာပဲ။ သူ့လိုပုံစံမျိုးကိုတော့ ကိုယ့်ဘက်ကစပြီး မရိုး
ဆား အိစိကလီလုပ်စရာလည်း အကြောင်းမရှိ။

တကယ်တမ်း ခါမိုဆက်ချင်တဲ့အကြောင်းကတော့
မေမဒီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူ့ရဲ့သဘောထားကို အစ်အောက်ရင်း
ကိုယ့်ရဲ့သဘောထားအမှားတွေကို သူနားဝင်ယုံကြည်အောင် ပြောဖို့
သာပင်။

ခါမိုက တွေဝေနေပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ကျသွားကာ
ဖုန်းကိုပြန်ဖွင့်ပြီး သူ့ဖုန်းနံပါတ်တွေကို ခပ်သွက်သွက်နှိပ်ပစ်လိုက်
ပါသည်။

“ဟဲ့လို...ကိုရောင်နီလား။ ကျွန်မ ခါမိုပါ။”

ရောင်နီသည် ခါမိုအသံကို ကြားရစဉ်မှာ မသိမသာ
လေး ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ကလေးသာသာ အကြံအစည်
လောက်ကို မရိပ်မိဘဲနေရလောက်အောင် သူက မထုံအ,ပါ။

တွေ့စတုန်းက သူ့ကိုအထင်သေးလျှော့တွက်ခဲ့တာ
ကိုလည်း ရောင်နီကသိပါသည်။ နောက်တော့ နှင်းဆွတ်ပန်းဆီ
ဝင်ထွက်သွားလာရင်း ဆုံကြသည့်အခိုက်မှာ သူ့ကိုဖြိုင်ဘက်လို့
သဘောထားကာ မလိုတမာ ထေ့ထေ့ငေါ့ငေါ့ဆက်ဆံပြီးမှ မေမဒီ
အိမ်မှာဆုံစဉ် ရုတ်တရက် အချိုးပြောင်း ရင်းနှီးရောနှောလာတဲ့
အကြံအစည်ကို သူက ရိပ်မိပြီးသားပင်။

ဒီအမျိုးသမီးဟာ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးလုပ်နေတယ်
သာဆိုတယ်... စိတ်သဘောထားက ရင့်ရင့်ကျက်ကျက် မဟုတ်
တာကို သူက တစ်ခါနှစ်ခါ တွေ့ရုံနှင့် သဘောပေါက်နိုင်ပါသည်။
ရောင်နီကို ပညာပြချင်သလိုလို အကွက်ပဲ ဆင်ချင်သလိုလို
ပရိယာယ်လေးတွေ ဆင်လာပေမယ့် မပီရိတာမို့ သူမရဲ့ အကြံ
အစည်အားလုံးကို ရောင်နီက ထင်းထင်းကြီး ကြိုမြင်နေရပါသည်။

ခါမိုဟာ လူကြီးကို မျက်လှည့်ပြနေတဲ့ ကလေးလို
ပါလား...။

အေးလေ...အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း လူကြီးက ကလေး
ရဲ့ မပီရိတဲ့ လှည့်ကွက်ကလေးတွေကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး
အထူးအဆန်းသဖွယ် အံ့အားသင့်ပြုရတော့မှာပေါ့။

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ...မခါမို”

“ခါမိုနာမည်မှာ ‘မ’ ထည့်မခေါ်စမ်းပါနဲ့ ကိုရောင်နီရယ်၊
ခါမိုဟာ ခါမိုပေါ့၊ မခါမိုဆိုတာ အကြားရဆိုးပါတယ်”

“ဒါဆို ဒေါ်ခါမိုပဲ ခေါ်ပါ့မယ်”

“ခါမိုက ဒေါ်တပ်ခေါ်ရလောက်အော်လည်း အသက်မကြီး
သေးပါဘူး ဦးရောင်နီရယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ခါမိုပဲ ခေါ်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း
ဦးရောင်နီ မဟုတ်ဘူးနော်”

၅၈ ပုညခင်

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ဒါနဲ့ ရှင် မေမဒီဆီ ရောက်ဖြစ်သေးလား”

“ခုတလော မရောက်ဖြစ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားရော ရောက်ဖြစ်လား”

“မရောက်ဖြစ်ဘူးလေ၊ ခါမှီက လက်လျှော့လိုက်ရင်ကောင်းမလားတောင် စဉ်းစားနေတာ”

အလကား ‘ရွှီး’ နေတာ။ ခုတလောမှ မေမဒီအိမ်ကို ခါမှီတစ်ယောက် ချောင်းပေါက်အောင်သွားနေတာ သူမသိတာမှတ်လို့။ မေမဒီတို့ အိမ်အောက်ထပ်က စာအုပ်ငှားဆိုင်ပိုင်ရှင်ဟာ ရောင်နီသူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ဟိုတစ်ခါ မေမဒီအိမ်အပေါ်ထပ်ကနေ ခါမှီနဲ့ရောင်နီ တွဲဆင်းလာတာ၊ စကားရပ်ပြောတာတွေကို လှမ်းမြင်ပြီး ခါမှီကိုမှတ်မိသိရှိနေခဲ့တာပင်။ ညကတောင် မိုးအောင်က သူ့ကို ဖုန်းဆက်ခဲ့သေးသည်။

“ထုတ်ဝေသူမမကတော့ အရမ်းကိုခြေသွက်နေတော့တာပဲဟေ့၊ သူလာရင် လက်ဆောင်တွေကလည်း တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့၊ လူကလည်း မော့မော့ကြော့ကြော့၊ ဟဲ...ဟဲလှတော့ လှတယ်ကွ”

မိုးအောင်က ရယ်မောရင်း သူ့ကိုတောင် ခါမှီနှင့် ယှဉ်တွဲနောက်ပြောခဲ့သွားခဲ့သေးသည်။

ခုတော့ ထုတ်ဝေသူ မမက ပြောင်လိမ်နေပြီ၊ အင်းဆူ...ဘာတွေဘယ်လောက် ပလီစီချောက်ချက်ပြောနိုင်မလဲဆိုတာ နားထောင်ကြည့်ရသေးတာပေါ့။ အလိုက်သင့်ကလေးပေါ့။

“ရှင်ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ ရောင်နီရယ်...တကယ်ဆို ခါမှီတို့ကလည်း ငွေကြေးပုံအော ရင်းနှီးစာချုပ် ချုပ်ကြရမှာမဟုတ်လား၊ ခါမှီတို့ ဘက်ကလည်း လုပ်ပိုင်ခွင့်လေး၊ အသားစီး လေးရချင်သေးတာပေါ့၊ အခုတော့ သူကချည်းပဲ အကွက်စေ့စေ့ ထောင်စေ့စေ့ ဟာကွက်မရှိအောင် အချက်အလက်တွေ တင်ပြတောင်းဆိုနေတာ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ လွန်တာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီတော့ ခါမှီတို့ဘက်ကလည်း နည်းနည်းတော့ တင်းထားဦးမှလေ၊ ခါမှီကတော့ သူပြောသမျှ မလိုက်လျောနိုင်ဘူး၊ ရှင်ရော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“အင်းလေ...ခင်ဗျားပြောသလို ပြန်တွေးရင်တော့ မခံချင်စရာပေါ့”

“ရှင်လည်း မလိုက်လျောချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့...ဒါပေါ့”

“ခါမှီတို့ ထုတ်ဝေသူတွေချင်း ခုလိုညှိထားကြရင် အပြိုင်

အဆိုင် အလှအယက် ဖြစ်မနေကြဘူးဆိုရင် သူလည်း ခုလောက်တော့ ဘယ်တင်းထားနိုင်ပါ့မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုရောင်နီရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ခါမိုရယ်”

“ခါမိုကတော့ တကယ်ပဲ လက်လျှော့လိုက်ပါတော့မယ်၊ အပြိုင်လိုက်နေတဲ့ ထုတ်ဝေသူ မရှိဘူးဆိုရင် သူလည်း ကိုရောင်နီအပေါ် ဘယ်တင်းနိုင်ပါသလဲ၊ အဲဒါဆို ကိုရောင်နီအနေနဲ့လည်း စာမူမတန်မဆ ပုံပေးစရာ မလို တော့ဘူး၊ သူတောင်းဆိုတဲ့ အချက်တွေကို အလုံးစုံ ခေါင်း ညိတ်စရာလည်း မလိုတော့ဘူးလေ”

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ခါမိုကိုပဲကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပေါ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခါမို”

“ရပါတယ်ရှင်... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ လုပ်ငန်းတူ အချင်းချင်း တွေပဲ မဟုတ်လား၊ အပြန်အလှန်ကူညီမှု၊ အလျော့ပေး ညှိနှိုင်းမှုတွေ လိုအပ်တာပေါ့”

ရောင်နီသည် ခါမိုရဲ့ပရိယာယ်စကားလေးတွေကို နားထောင်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြုံးမိနေရပါသည်။

‘မင်း နုပါသေး ခါမိုရယ်’၊ ခုချိန်မှာ အဲဒီလိုသာ ပြောလိုက်မိရင် ဘယ်လောက် ဆတ်ဆတ်ခါသွားမလဲမသိနိုင်ပါ။

တကယ်တော့ ခါမိုဆိုတာ ရောင်နီထက်လည်း လုပ်သက်အများကြီးနုကား မိန်းကလေးမို့လည်း အလုပ်ကိစ္စတွေထဲ ထဲထဲဝင်ဝင် သိပ်မသိလှဘဲ အပေါ်ယံကြောကလေးမှာနေကာ သူမရဲ့ မန်နေဂျာ မိန်းကလေးကသာ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ပါရသူ ဖြစ်ကြောင်း ရောင်နီက ကြားသိထားပါသည်။

ဒီလောကထဲက ထုတ်ဝေသူအချင်းချင်း ရင်းရင်း နီးနီး ပေါင်းလို့ မရရင်သာနေမယ်၊ တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက်က နားစွင့်သူလည်းရှိ၊ အနည်းဆုံးတော့ ဘယ်သူက ဘယ်လိုဆိုတာ အကြမ်းဖျင်း သိထားကြပါသည်။

ခါမိုသဘောဟာ သူ့မှာ စာရေးဆရာကို ဆယ်အုပ် စာဖြင့် ဆယ်အုပ်စာ ပုံပေးနိုင်ဖို့ပိုက်ဆံရှိလျှင် ထုတ်ဝေသူလုပ်လို့ ရပြီဟု ထင်နေသလားပင် မသိနိုင်ပါ။

တကယ်တော့ အောင်မြင်တဲ့ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန် အောက်သက်ကျေမှု၊ အခွံတာခံနိုင်မှု၊ ကိုယ့်တိုက်က စာရေးဆရာတွေ အပေါ် ငွေကြေးစာမူခဆိုတာ အပြင် လူမှုရေး ကျန်းမာရေးကအစ မေတ္တာ စေတနာထားပြီး စောင့်ရှောက် ကူညီနိုင်ပါမှ ရေရှည်ဆက်ဆံရေး တည်ဆောက် နိုင်မည်ပင်။

စာရေးဆရာ အများစုကလည်း စိတ်ခံစားမှုဘက်ကို ဦးစားပေးသူက အများစုပဲ သူတို့စိတ်မှာ ကျေနပ်မှုအပြည့်ရအောင် ကိုယ်က ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရသည်ပင်။

သူ့ကို ကိုယ်က ခင်ဗျားစာမူပေး။ ရော... ဒီမှာ စာမူဆိုတာမျိုး အရောင်းအဝယ်ဆန်ဆန် ခပ်တင်းတင်း ပြတ် ပြတ် သွားလုပ်လိုကတော့ အဲဒီထုတ်ဝေသူအပေါ် သူတို့ဘက်က လုံးဝမိလင်မလာနိုင်ပါ။ ကိုယ့်တိုက်မှာမြို့ရဲ့ရာ ငွေကြေးတစ်ခုတည်း နဲ့လည်း ဖမ်းဆွဲခေါ်ထားဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

သူတို့စိတ်ချမ်းသာပါမှ စာရေးလို့ရမည်မို့ ကိုယ်က သူတို့လိုအပ်သမျှကိစ္စ အသေးအမွှားလေးတွေကို လိုက်လုပ်ပေးရ တာလည်းရှိ၊ ကားဝယ်မယ်ဆို ကားရှာပေး၊ အိမ်ဝယ်မယ်ဆို အိမ်ရှာပေး၊ ကားလိုတယ်ဆို ကားလွှတ်ပေး၊ သူတို့မှာ တခြား စီးပွားရေးရှိရင်လည်း ကိုယ်က ကူညီပေး။ သူတို့ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ လိုက်ဖက်တင့်တယ်မယ့် အဆောင်အယောင်ဆိုတာမျိုးကို သူတို့ မဝယ်နိုင်သေးရင်တောင် ကိုယ်က ငွေစိုက်ထုတ်ပေးထားပြီး တဖြည်းဖြည်းမှ စာမူခနဲ့ ပြန်နှိမ်တာမျိုး ကြည့်ရှုပေးရပါသည်။

အဲဒီလိုလုပ်ပေးရတဲ့အခါတိုင်းမှာလည်း တာဝန်ကျ သဘောမျိုးမဟုတ်၊ အပေါ်စီးသဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘက်

က အောက်သက်ကျကျ စေတနာပါပါမှ သူတို့ကလည်း ကျေးဇူးတင်ကာ တခြားတိုက်က ငွေပိုပေးပြီး လာဆွယ်ကြရင် တောင်မှ တစ်သိန်း နှစ်သိန်း ကွာတော့ကို မကြည့်ဘဲ ကိုယ့် အပေါ် ငဲ့ညှာပြီး ကိုယ့်တိုက်မှာပဲ မြဲနေကြပါသည်။

ဒီသဘောတွေကို ဒေါ်ခါမိုက သဘောမူပေါက်ရဲ့ လားမသိပါ။ သူတိုက်က လက်ရှိ စာရေးဆရာတွေကတော့ ဆောင်ရေလည်း နည်းလှကာ အကျပိုင်းရောက်ပြီမို့ တခြားထုတ်ဝေ သူတွေကလည်း သူ့ဆီကလာလုဖို့ စိတ်မကျူးကြလိုသာ သူတိုက် မှာ မြဲနေပုံရပါသည်။ ခါမိုလို အရည်အချင်းမျိုးနဲ့ဆို ဘတ်ဆဲလား တစ်ယောက်ကို နိုင်အောင်ထိန်းနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ။

တကယ်တော့ မေမဒီ တောင်းဆိုတဲ့အချက်တွေ ကလည်း မှန်ကန်တဲ့ ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်အဖို့ မလိုက်လျော နိုင်စရာအကြောင်းမရှိပါ။ စာရေးဆရာကလည်း သူ့ဘက်က safe ဖြစ်အောင် တောင်းဆိုတာဖြစ်ပြီး ထုတ်ဝေသူဘက်ကလည်း လုပ် ပေးသင့်သည့် ကိစ္စတွေပင်။ ထိုအချက်တွေကို လိုက်လျောခြင်း ဟာလည်း စာအုပ်အပြင်အဆင်ကောင်းဖို့နှင့် စာဖတ်သူတွေအပေါ် အကျိုးရှိစေဖို့ပင်။

အခု ခါမိုက ရောင်နီလို ထုတ်ဝေရေးနဲ့ပတ်သက်လို့

အုမချေးခါး နားလည်သဘောပေါက်သည့်သူမျိုးကိုမှ ကျားကံ
ကြွက်ကလေးက လာကစားသလိုမျိုး...ဘာညာသာရကာ မလိုက်
တပတ်တွေ လာလုပ်နေလေပြီ။

သူမဘက်က မေမဒီကို မလိုက်တော့ဘူးဆိုတာမျိုး
ပြောပြီး ရောင်နီဘက်က အားစိုက်မှုနည်းအောင်၊ စာမူသိမ်း
မပေးအောင် အကွက်ဆင်နေတာပင်။ အဲဒီတော့မှ ဒေါ်ခါမိုက
အငိုက်ဖမ်းပြီး စာမူခွဲတွေပေး စာချုပ်ချုပ်ပစ်လိုက်မည်ဟု ကလေး
အတွေး တွေးနေပုံရပါသည်။

“မေမဒီကို ရရင်သာ ရှင် ခါမိုတို့ကို တစ်ပွဲကျွေးဖို့ မမေ့နဲ့
နော် ရောင်နီ”

“မမေ့ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ရဖို့မရဖို့ဆိုတာလည်း မသေချာ
သေးပါဘူး”

“သေချာပါတယ်ရှင်...ရှင်ပဲရမှာပါ။ ခါမိုက နောက်ဆုတ်
လိုက်ပြီပဲဟာ၊ ခုကတည်းက ရှင်ကို ကွန်ဂရက်ကျူလိတ်
ရှင်း ကြိုလုပ်ထားလိုက်မယ်နော်”

ခါမိုက ပီပီရီရီလေးပြောပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်ပါသည်။
ပြီးတော့ ခါမိုအနားမှာလာထိုင်ကာ ခါမိုကို ပြူးကြည့်နေသည့်
ရွှေစင်ကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်ပြီး မေမဒီဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်
သည်။

“ဆရာမရေ...ခါမိုပါ။ နေကောင်းရဲ့လား ဆရာမ၊ ခါမို
တောင် ခုပဲလာဦးမလို့၊ စိတ်မပူပါနဲ့ ဆရာမရယ်၊ ခါမိုက
ဆရာမတောင်းဆိုတဲ့ အချက်အလက်တွေအားလုံးကို လိုက်
လျော့မှာပါ။ ပြီးတော့ စာမူခလည်း သူများထက် များစေ
ရမှာပါ”

(၆)

“မင်းတို့နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေသွားအောင် ငါအကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ် ရောင်နီ”

မိုးအောင်က အသစ်ထွက်သည့် ဝတ္ထုစာအုပ်တွေကို အလင်ပြားဖြင့် စာအုပ်ချုပ်ရင်း လှမ်းပြောတာမို့ ရောင်နီက မိုးအောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

မိုးအောင်ပုံစံကိုကြည့်ရတာတော့ စကားအကောင်း ပြောမည့်ပုံ မရပါ။ ကွမ်းတမြုံမြုံဝါးနေသောမျက်နှာက ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေပါသည်။ ပြီးတော့ ရောင်နီသိချင်စိတ်ကို ဆွဲဆန်နေသလိုလို နှင့် ချက်ချင်း မပြောဘဲ အချိန်ဆွဲရင်း စာအုပ်ချုပ်သည့်ကြိုးကို တင်းတင်းဆွဲနေသည်။

မိုးအောင်က စပ်စပ်စုစုမေးရင်း ရောင်နီနဲ့ခါမှီတို့

အကြောင်းကို သိထားခဲ့သူပင်။ မေမဒီရဲ့အိမ်လိပ်စာကိုလည်း သူပဲစုံစမ်းပေးခဲ့ကာ ခါမှီရဲ့အဝင်အထွက်ကိုလည်း ရောင်နီက မကြာခဏ သတင်းပို့ပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သူက စာအုပ် အငှားဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ သက်တမ်းမနည်းတော့ပြီမို့ ဘယ်စာအုပ်ကိုတော့ ဘယ်လိုလူတွေ က ကြိုက်ပြီး ဘယ်စာအုပ်က ငှားရတယ် မငှားရဘူးဆိုတဲ့သတင်း အချက်အလက်တွေကိုပါ ပြောနိုင်သည့် လူရင်း လူယုံ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပင်။

ရောင်နီကိုယ်တိုင်ကလည်း စာပေဝါသနာပါသူနဲ့ နာမည်ကလေးထွက်လာသည့်စာအုပ်မျိုးဆို ကိုယ်တိုင်ဖတ်ကြည့် ကာ ကိုယ့်တိုက်မှာထုတ်ဖို့ လိုက်သင့်မလိုက်သင့် ဆုံးဖြတ်ရဦး ပင်။

ရောင်နီတို့ အချစ်ဝတ္ထုလုံးချင်းထုတ်ဝေသူ လောက မှာတော့ ထုတ်ဝေသူဆိုတာ စာမဖတ်ဘူးဟု နာမည်ထွက်ပါသည်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို ထုတ်ဖို့ရာ စောင်ရေကိုသာကြည့်တတ် ပြီး စာကိုဖတ်ပြီး ကြိုက်လို့ ထုတ်တယ်ရယ်လို့ မရှိသလောက် ရှားတာပင်။ ခါမှီကြည့်ရတာကလည်း စာမဖတ်ဖူးထင်ပါရဲ့။ ဟော ဘာကြောင့်များ ခါမှီဆီ အတွေးရောက်သွားရပါလိမ့်။

ခါမှီဟာ ခုတလော ရောင်နီခြေလှမ်းတွေကို လွှမ်းမိုး ပို့ကြိုးစားလာပါသည်။

ရောင်နီဟန်းဖုန်းကို မကြာခဏ လှမ်းဆက်နေကာ အလာပသလ္လာပ ပြောသလိုလို၊ လုပ်ငန်းကိစ္စလေးတွေ တိုင်ပင် သလိုလိုနှင့် ကိုရောင်နီ အခုဘယ်ရောက်နေလဲဟု မသိမသာ ခံကာ သူမဘက်က ကြားနေရနိုင်သည့် အသံဗလံတွေကို ငြိမ် ဆက်နားစွင့် ခြေရာခံနေတတ်သည်။

မေမဒီဆီ ရောင်နီရောက်မရောက် စုံစမ်းတာကို သူမက လေးပီစီကွေးမို့ မရိပ်မိဘဲနေမလား။

ပြီးတော့ မကြာခဏဖုန်းဆက်ကာ သူမ မေမဒီကို အယ်လိုစိတ်ပျက်ရကြောင်းတွေပြောပြီး သူ့ဘက်က မေမဒီကို ဆည်းပူးစာမူခကို မသိမသာ အစ်လိုက်သေးသည်။ ခက်တာက ရောင်နီက နှုတ်မလွယ်သူဖြစ်ပြီး သူမက လွှတ်ခနဲပြောထွက်တတ် ခုနဲ့ ခါမှီက ရောင်နီဆီက သိရတာက နည်းနည်း၊ ရောင်နီက ခါမှီဆီက သိလိုက်ရတာက များများ။

“ငါပေးမယ့်အကြံကို မင်းတို့လိုက်နာရင် အရာအားလုံး အဆင်ပြေအေးချမ်းတဲ့အပြင် နှစ်ယောက်စလုံး စီးပွားတတ် သွားမှာလည်း သေချာတယ် ရောင်နီ”

မိုးအောင်က ပြုံးပြုံးကြိုး စကားဆက်လာသည်။
 “အကောင်းဆုံးက မင်းနဲ့ ခါမို့နဲ့ ပေါင်းစည်းလိုက်ဖို့ပဲ”
 “ဘယ်လို ပေါင်းစည်းရမှာလဲ၊ နှစ်ယောက် ရှယ်ယာ
 ကုမ္ပဏီ ထောင်လိုက်ရမှာလား”
 “နီး...နီး...အဲဒါက သိပ်အဆင်မပြေဘူး၊ မင်းတို့ချင်
 အငြင်းပွားပြီး ထရန်ဖြစ်နေမှာ စိုးရတယ်လေ၊ မင်းဆ
 လက်ထပ်လိုက်ရင်တော့ ခုလိုမျိုး စာရေးဆရာတစ်ယောက်
 ကို ပြိုင်လိုက်နေဖို့လည်း မလိုတော့ဘူး၊ သူ့စီးပွားထဲ
 ကိုယ်စီးပွားဖြစ်သွားပြီလေ၊ စာအုပ်တိုက်နာမည်ကို
 ‘မိုးသောက်ရောင်နီ’ လို့ ပြောင်းပစ်လိုက်”
 “တော်စမ်းပါကွာ...ပျားအုံကိုတက်ပြီး တုတ်နဲ့မထိုး
 ပါနဲ့၊ ပြဿနာမရှာဘဲ အေးအေးနေပါရစေ”
 “တိ...တိ”

ရောင်နီ စကားအဆုံးမှာ ဟန်းဖုန်းက အသံကြ
 လိုက်ရတာမို့ ရောင်နီက နံပါတ်ကြည့်လိုက်မိတော့ ခါမို့။
 “မင်းကို ခါမို့ လှမ်း check တာလား၊ ပြောလိုက်
 ခုပဲ မေမဒီအိမ်က ပြန်ခဲ့တယ်လို့၊ စာအုပ်တွေ လက်ဆ
 သွားပေးတာလို့”

“ပြဿနာမရှာစမ်းနဲ့ မိုးအောင်ရာ”

ရောင်နီက ဖုန်းဖွင့်လိုက်ပြီမို့ မိုးအောင်ပါးစပ်ကို
 လှမ်းပိတ်ရသည်။ တကယ်က ကိုယ်လည်း ခုပဲ မေမဒီဆီ ကိုယ်
 တိုက်ကထုတ်တဲ့စာအုပ်ကလေးတွေသွားပေးရင်း စာချုပ်ချုပ်ဖို့
 ထိစွဲ ညှိနှိုင်းပြီးပြန်ခဲ့တာလေ။

“ဟဲလို...ရောင်နီပါ”

“ဟဲလို ကိုရောင်နီ...ခါမို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ ခါမို့”

“ကိုရောင်နီ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ စကားပြောလို့ ဖြစ်ရဲ့
 လား”

“ဪ...ဒီနားပါ၊ စာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ခဏဝင်နေတာ”

“ဟင်...စာအုပ်ဆိုင် ဟုတ်လား၊ မေမဒီတို့ တိုက်အောက်
 ထပ်က စာအုပ်ဆိုင်လား”

မုန်းဆစိုးရိမ်ချက်က မှန်လွန်းတာမို့ ‘ဟုတ်တယ်’
 ဟုပြောလှဆဲဆဲ ပါးစပ်ကိုအတင်းစေ့ပိတ်ထားရပါသည်။ မိုးအောင်
 တ ရောင်နီဖုန်းနား အတင်းတိုးကပ် နားထောင်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ”

“ဟာ...နေစမ်းပါကွာ”

ရောင်နီက ဖုန်းကို လက်ဖြင့်ဖိအုပ်လိုက်ပြီး မိုးအောင်
ကို တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။ ခါမှီက အင်မတန်နားပါးနိုင်
လွန်းသူမို့...

“အဲဒီဘက်က ဟုတ်တယ်ဆိုလား ဘာလား အသံသံသံ
ကြားလိုက်ရတယ်”

“ဪ...အနားမှာ သူများတွေပါ၊ သူတို့အချင်းချင်း ပြော
နေကြတာ”

ရောင်နီက လင်္ကာချောအောင် မုသားသုံးလိုက်ရပါ
သည်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ အမှန်အတိုင်းသာပြောမိရင် ခါမှီက
မမဒီအိမ်ကို ခုချက်ချင်း ရောက်မလာဘူး မပြောနိုင်။ အကြောင်း
လည်း မထူးဘဲ ပင်ပန်းရ စိတ်လှုပ်ရှားရတာမျိုးတော့ ခါမှီကို
မဖြစ်စေချင်ပါ။

မမဒီက ရောင်နီနဲ့ပဲ အလုပ်လုပ်ဖြစ်ဖို့ရာ သေချာ
သလောက်နီးနီးမှာ ရှိပါသည်။ ခါမှီလုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့် အကွက်
ဖြင့်မူဟာ အားရစရာ မကောင်းတာ၊ စာမူခ ပိုပေးနိုင်ကြောင်း
တွေသာ တွင်တွင်ပြောတာ၊ မမဒီ ဆီလာပြီး မမဒီရဲ့စာအုပ်
တွေကို သေသေချာချာ မဖတ်ဖူးတာကို မမဒီက သိနှင့်ပြီးမို့
ခါမှီဘက်ကို အားနာတာတစ်ခုကလွဲရင် မဲမတင်းပါ။

ရောင်နီကတော့ မမဒီရဲ့ အစောပိုင်းအရေးအသား
နှင့် အခုအရေးအသားကွာခြားပုံကအစ စကားစမြည်ပြောပြ ဝေဖန်
နိုင်သူ၊ ဖြန့်ချိရေးပိုင်းမှာ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်
ထိုးဖောက်နိုင်သူ၊ စာအုပ်ဆိုင်တွေအပေါ်လည်း သြဇာသက်ရောက်
နိုင်သူမို့ မမဒီက ရောင်နီအပေါ် ယုံကြည်အားထားကြောင်း
ရောင်နီက အကဲခတ်မိပြီးပြီ။

“ရောင်နီ... မမဒီနဲ့ စာချုပ်ပြီးပြီလား”

“မချုပ်ရသေးပါဘူး၊ စာမူခညှိတာတောင် အတည်မဖြစ်
သေးဘူး”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် ရောင်နီ အားလား”

“အားတယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချိန်ပေးရမယ့်
ကိစ္စဆိုရင်တော့ အားအား မအားအား အချိန်ပေးပါတယ်”

“မနက်ဖြန် ခါမှီမွေးနေ့ဆိုတော့ မိတ်ဆွေတွေကို ကျွေးနေ
ကျလေ၊ မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်းကကျတော့ ကျောင်းတုန်းက
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်ချင်း
ဘယ်သူ့ကျွေးရင် ကောင်းမလဲဆိုတော့ ရောင်နီကို စဉ်းစား
မိတယ်၊ ရွှေစင်ကတော့ မန္တလေးသွားတယ်၊ ပြန်လာမှပဲ
ကျွေးရတော့မှာ၊ ရောင်နီကိုတော့ မနက်ဖြန်ညနေပိုင်း

ကျေးဇူးတင်စားထားတယ်။ ခါမှီ ဖိတ်ကြားမှုက ရောင်နီ အချိန်ပေးရမယ့်ကိစ္စမှ ဟုတ်ပါ့မလားမသိဘူး။

“ကျွန်တော် အချိန်ပေးနိုင်ပါတယ် ခါမှီ”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ မနက်ဖြန်ညနေ ၆ နာရီ Grand plaza မှာ ဆုံမယ်လေ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ရောင်နီက စိတ်မောမောနှင့် ဖုန်းပိတ်လိုက်ပါသည်။ ခါမှီဟာ မိန်းမဆန်ဆန် ကနွဲ့ကလျ အစိကလီဆိုတာမျိုး၊ မူယာ မာယာတွေနှင့် ဖိတ်ခေါ်ဖြားယောင်းမည့်သူမျိုးမဟုတ်တာကိုတော့ ရောင်နီက သိပါသည်။

ရှပ်ရှင်တွေထဲကလို့ ရောင်နီကို ဖြားယောင်း ချစ်ဟန် ဆောင်ပြီး ရောင်နီက အလျှော့ပေးအောင်လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဟု လည်း ခါမှီ မျက်နှာထား၊ မျက်လုံးနှင့် အမူအရာတွေကို အကဲ ခတ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ခါမှီ သိက္ခာကို ယုံကြည်ထားပါသည်။

မသိတတ်၊ မလိမ္မာ၊ ကလေးအတွေး တစ်တွာ တစ်မှိုက်နဲ့ ဟန်မဆောင်တတ်ဘဲ ဟန်ဆောင်ကာ စကားနှိုက်ထုတ် အစီအစဉ်မှာတစ်ခုကိုသာ စိုးရိမ်ရပါသည်။

ရောင်နီမို့လို့သာပဲ။ တော်ရုံတန်ရုံ မိန်းမဆို အထင်

ဆေးလျှော့တွက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးတတ်တဲ့ ယောက်ျား မျိုးသားဆို ခါမှီဖုန်းဆက်ဆက်နေပုံ၊ ခုလိုချိန်းဆိုပုံတွေဟာ အထင်မှားစရာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေနိုင်တာမို့ ရောင်နီက ရင်မောမိ တာပင်။

“မင်းကလည်း ခုကတည်းက ကြောက်တတ်နေလိုက်တာ၊ အမှန်အတိုင်းတောင် မပြောနိုင်ဘူးလား။”

မိုးအောင်က ရောင်နီပခုံးကို ဖွဖွလှမ်းထိုးရင်းပြော လိုက်တာမို့ ရောင်နီက သက်ပြင်းချရင်း...

“ကြောက်တာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အလကားသက်သက် အကျိုးမဲ့အချည်းနှီး စိတ်ပူလောင်ပင်ပန်းရမှာကို စာနာ လို့ပါ”

“အဲမယ်...”

မိုးအောင်က သူ့ကို မသင်္ကာသလို ခပ်စွေစွေ လှမ်း ကြည့်လျက် တမင်လုပ်ယူထားသောအသံမျိုးဖြင့် တဟ်ဟ် ရယ်ပြ ရင်းက...

“ငါ့ကိုပြောတာတော့ ပျားအုံကို တုတ်နဲ့မထိုးနဲ့တဲ့ သူ့

ကြည့်ရတာတော့ ပျားရည်သောက်ချင်နေပုံပဲ”

(၇)

ခါမှီသည် နာရီကိုလှမ်းကြည့်နေရင်းက ရှေ့လျှောက်
လိုက်၊ နောက်လျှောက်လိုက် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေပါသည်။ တဖြည်း
ဖြည်း ညနေစောင်းလာလေ ခါမှီခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးလာ
ရလေပင်။

ဒီလိုလုပ်တာ ကောင်းပါ့မလားလဲမသိ...။ ရွှေစင်
ကိုတောင် မတိုင်ပင်ဘဲ စိတ်မြန်လက်မြန်ဆုံးဖြတ် ဖုန်းဆက်ပြီးမှ
ရှောင်နှိန့်နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ရမည့်အရေးကို ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်
နေပါသည်။

ခါမှီဟာ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေသည့် အတုံးအအ၊
တော့မဟုတ်။ အလုပ်ကိစ္စတွေမှာလည်း ဟိုဒီသွားလာ ဝင်ထွက်
ရဲ၊ ပြောရဲဆိုရဲ၊ ယောက်ျားလေးတွေနှင့်ဆိုလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်

ဆက်ဆံနိုင်သူပင်။ သို့သော် ခါမှီဘဝမှာ ဘယ်တစ်မိနစ်ယောက်ျားနဲ့မှ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ဆုံ ညစာမစားဖူးခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။

ခါမှီအရွယ်ဟာ အပျိုကြီးစာရင်းဝင်ရမယ့်အရွယ်လည်း မရောက်သေးပါ။ ခုမှ သုံးဆယ်နားသီသီလေးကပ်ရုံသာ။ သို့သော် ခါမှီကို လူတိုင်းက အသက်အစိပ်ဝန်းကျင်လောက်ဟုသာ ခန့်မှန်းတတ်ကြပါသည်။ တစ်ခါတလေ ခါမှီက စကတ်ကလေးဂါဝန်ကလေးဝတ်ပြီး ဆံပင်ဖွာဖွာကလေးတွေ ဖြန့်ချထားလျှင် နှစ်ဆယ်ကျော်စကလေးဟုပင် ထင်တတ်ကြသေးသည်။

ခါမှီမှာ ပိုးပန်းသူတွေလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်ခဲ့ပါလျက် ခါမှီက လုံးဝစိတ်မဝင်စားခဲ့တာမို့ ခပ်ရှောင်ရှောင် ဝန်းရင်းကပ် ခုချိန်ထိ တစ်ကိုယ်တော်ဖြစ်နေရသည်။ ကိုယ်ဟာ ယုံနုနု မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ပေမယ့်လည်း ခုလိုမျိုး ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ညစာစားရမယ့်ကိစ္စကိုတွေးရင်း ကြောက်ချင်သလို ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်ချင်သလိုလို ရင်ထဲမှာ ကျလိကျလိနှင့် မချိတရကြီး ဖြစ်နေသည်။

အို...ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ခပ်တည်တည်ပေါ့။ ခပ်တင်းတင်းကလေးပေါ့။ သို့သော် မွေးနေ့မို့လို့ ကျွေးပါ့မယ်ဆိုတာမျိုး

လိမ့်ညာဖိတ်ခေါ်ပြီးမှ ခပ်တင်းတင်းဆက်ဆံလို့လည်း မဖြစ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အကြံကို အကောင်အထည်ဖော်ရမည့်ကိစ္စကလည်း ခိုနေသေးသည်။ အနည်းဆုံး ဖောရောကလေးတော့ လုပ်မှဖြစ်မည်ပင်။

ခါမှီက စိုးတထိတ်ထိတ်နှင့်ပင် သက်ပြင်းတွေ အခါခါ ချရင်း အချိန်က ညနေ ၆ နာရီနားသို့ တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်လာသည်။

ခါမှီက ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်အားပေးနေရသည်။ တကယ်ဆို ခါမှီဟာ ယောက်ျားတွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ သိပ်ရဲတင်းရင်းနှီးလှတာလည်းမဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုတော့ ခပ်သာသာလေး ရောနှောဆက်ဆံနေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ ရွံ့သမျှကို ပေါ့ယံကကြောက်ကန်ကန်ရင်း ဟန်လုပ်နေမိတာတော့ အမှန်ပင်။

ခါမှီက အဝတ်အစားကို သတိထားရွေးနေရသည်။ သူ့ရှေ့မှာ အရမ်းကြီးလှမနေချင်။ လုံလုံခြုံခြုံထူထူထဲထဲလေးတော့ ဖြစ်ရမည်။ ညနေစောင်းကြီး နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ရမှာဆိုတော့ ကိုယ့်ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ဣန္ဒြေရနေမှ ခါမှီကို အတင်းမသေးမှာပင်။

ခါမှီက ဟိုအင်္ကျီဝတ်ကြည့်လိုက်၊ ပါးတယ် ကျစ်တယ်ထင်ရင် ပြန်ချွတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်၊ အသစ်လဲဝတ်လိုက်လုပ်နေဆဲ မေမေက အနားရောက်လာကာ...

“ငါ့သမီးကြည့်ရတာ ဒီနေ့ညနေ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသလိုပဲ အလုပ်ကိစ္စများ အဆင်မပြေတာ ရှိလို့လား။”

“မရှိပါဘူး မေမေရဲ့။”

“ညနေစောင်းမှ ဘယ်သွားမလို့ ပြင်နေတာလဲ”

“စာရေးဆရာမနဲ့ ညနေစာစားဖို့ ချိန်းထားလို့ပါ မေမေရယ်”

“ရွှေစင်ပါ လိုက်မှာလား”

“ရွှေစင်က မန္တလေးသွားတယ်လေ မေမေ၊ ခါမှီ တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမှာ”

“ဟဲ့...အဲဒီ အင်္ကျီအထူကြီးကို ဘာလို့ဝတ်သွားမှာလဲ အတွားကြီး ကျနေတာပဲ”

မေမေက စကားလည်းပြော၊ ခါမှီလှုပ်ရှားမှုကိုလည်း လိုက်ကြည့်နေတာမို့ ခါမှီ နောက်ဆုံးအတည်ပြုဝတ်လိုက်သော အင်္ကျီက မေမေမျက်စိနှင့် မတည့်ဖြစ်သွားပါသည်။

မေမေက သူကိုယ်တိုင်လည်း နုနုပျိုပျိုလှလှပပဆောင်

အတတ်ပြီး ခါမှီကို လှလှလေးမြင်ရရင် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေတတ်သည့်သူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

“အသက်ကဖြင့် ငယ်ငယ်ကလေးရှိသေးတာ၊ အဲဒီလို ထူထဲ အရောင်မွဲမွဲတွေ မဝတ်စမ်းပါနဲ့သမီးရဲ့၊ မေမေလို အသက်ငါးဆယ်ကျော်တောင်မှ အဲဒါမျိုးဝတ်ဖို့ မစဉ်းစားဘူး၊ ညည်းဝတ်ထားတဲ့ စတိုင်လ်က ရုံးတက်တဲ့စတိုင်လ်မျိုးဖြစ်နေတယ်၊ ညနေခင်းကလေးမှာ ဂါဝန်ရှည်ရှည် ကျပ်ကျပ်လေးဝတ်၊ ပဝါကလေးမြို့လိုက်ရင်လည်း စတိုင်လ်တစ်မျိုးနဲ့လှတာပဲ၊ ရင်ဘတ်နဲ့ လည်တိုင်ကို ရှင်းရှင်း ကလေးဖြစ်အောင် ဆံပင်လေး စုထုံးပြီး ပုလဲ ပုတီးလေး ဆွဲပေါ့”

“အဲဒီလောက်ကြီး မလိုပါဘူး မေမေရယ်”

“လိုတယ်အေး၊ မိန်းမဆိုတာ အရွယ်သုံးပါးစလုံး အမြဲ လှနေဖို့လိုတာပဲ၊ အဲဒါကြီး ပြန်ချွတ်လိုက်၊ မေမေ ရွေးပေးတာပဲဝတ်...”

“ဒါပဲဝတ်မယ် မေမေရယ်”

“ချွတ်စမ်းပါဟယ်၊ ညည်းဝတ်ထားတာက နှစ်ထပ် တွင်းဆက် ထူထူပိတ်ပိတ် လက်ရှည်ရှည် ခါးရှည်ရှည်ကြီး၊

၈၂ ပုညခင်

ကြည့်ရတာ စိတ်တောင်အိုက်တယ်။ ညည်းဒီလိုဝတ်လို့
တော့ မေမေထက်တောင် ပိုရင့်သွားသေးတယ်။ ချွတ်...
ချွတ်”

မေမေက ခါမို့အင်္ကျီကို ဇွတ်အတင်း ချွတ်စေပြီး
ဗေဒါရောင်လွင်လွင် အင်္ကျီပျော့ပျော့ပါးပါးလေးကို ရွေးလိုက်ပါ
သည်။

အင်္ကျီလေးဟာ လက်ပြတ်ကလေးဖြစ်ပြီး လည်ဝတ်
ကလည်း ရှင်းရှင်းကလေးမှာ ကိုယ်နှင့်အတိ အကပ်ကလေး
ခါမို့ကိုယ်လုံးအလှက ထင်းထင်းလေးပေါ်သွားပါသည်။ ထိုအခိုက်
နှင့် ဝမ်းဆက် စကားကလေးကလည်း ရှည်ပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်
အချိုးအစားကို ပေါ်လွင်စေသည်ပင်။

ခါမို့က ထိုဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပြီးသောအခါ မေမေ
က အားရကျေနပ်သွားကာ...

“လှလိုက်တာ သမီးရယ်၊ ကြည့်စမ်း ခုနပုံစံနဲ့ မကွာဘူး
လား။”

ခါမို့သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲမှာကြည့်ရင်း ရှက်
အနေခက်စွာခံစားရသည်။ ဟိုလူ့ရှေ့ကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့သွား
ဟိုလူ ဘယ်လိုထင်ပါမှာပါလိမ့်...။

မြားနတ်မောင်မဲ့ ပဉ္စလက် ၈၃

“ရှက်စရာကြီး မေမေရယ်၊ မဝတ်ချင်ပါဘူး။”

“အို... ဘာရှက်စရာရှိလဲ၊ အရင်ကလည်း ဝတ်နေတဲ့ ဥစ္စာ”

“အရင်ကအရင်၊ အခုကအခု၊ မတူဘူး မေမေရဲ့။”

“အခုက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ စာရေးဆရာမနဲ့သွားမှာဆို၊ မိန်းမ
ချင်းပဲဥစ္စာ၊ ဘာမှရှက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။”

ခါမို့က ဆင်ခြေတွေပေးလာလျှင် မေမေက ခါမို့
ကို ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးဟု ရိပ်မိသွားမှာစိုးရတာမို့ ခါမို့မှာ နှုတ်ဆိတ်
နေရပါသည်။

မေမေက ခါမို့ မှန်တင်ခုံပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို
စိတ်ဝင်တစားယူကြည့်ရင်း...

“သမီး... ဒီကာလာစတေး မိတ်ကပ်ရည်သုံးရတာ အဆင်
ပြေလား။”

“ပြေပါတယ် မေမေ”

“မေမေကတော့ အဆင်မပြေဘူး၊ မျက်နှာအသားအရည်
ခြောက်သလိုပါပဲ၊ Moisturizer ပါတဲ့ မိတ်ကပ်မျိုး ပြောင်း
သုံးမှဖြစ်မယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ Gathering ပါတီမှာ
ဆိုဖို့ရှိတာ၊ အဆင်ပြေပြေလိမ့်မို့ မိတ်ကပ်တောင်မရှိသေး
ဘူး၊ သမီးပြန်လာရင် ဝယ်ခဲ့စမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

၈၄ ပျဉ်ခင်

“မမေ့နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မေမေမျက်နှာကို ကြည့်စမ်းပါ။ ဒီနှစ်ပိုင်းတွေမှာ ပါးတွေ လျော့ရဲလာသလိုပဲ၊ မျက်နှာကို ကော်လကျင်သွင်းရင် အရည် ပြားဝွံတင်းလာတယ်ကြားတယ်၊ လုပ်ရင် ကောင်းမလား လို့”

“ကိုယ်က မင်းသမီးမှမဟုတ်ဘဲ မေမေရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ အဲဒါတွေက ခဏပဲကောင်းမှာပေါ့၊ Side effect ကဖြင့် ဘာရှိမယ်မှန်း မသိဘဲနဲ့...”

“အေးလေ... ဒါဆိုလည်း၊ ဟဲ့... စကားရောဖောရောနဲ့ အင်္ကျီလဲဝတ်မလို့ပေါ့လေ၊ ဒီအတိုင်းပဲသွားစမ်းပါ၊ ထင်း ထင်းလေး လှနေတာကလွဲရင် လျှပ်ပေါ်လော်လီတာမှ မဟုတ်တာ”

ခါမိုက မေမေ တခြားအာရုံရောက်နေပြီ မှတ်တာမို့ အသာကလေး အင်္ကျီလဲဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ဘဲ မေမေဆင်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။

ခါမိုရင်ထဲမှာတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

“ခါမို...”

“အမေ...”

ခါမိုသည် နောက်နားကပ်ကပ်က ခေါ်လိုက်သံ ကြောင့် လိုတာထက်ပို၍ လန့်ဖျပ်သွားမိပါသည်။ သူလာပြီ...။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား၊ ဆောရီးဗျာ...လမ်းမှာ ကား ပျက်နေတာနဲ့ ငါးမိနစ်လောက် နောက်ကျသွားတယ်”

“အို...ခါမိုလည်း” စောမရောက်ပါဘူး၊ ခုပဲရောက်တာ၊ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပဲ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေဖြတ်ခဲ့ပြီး ကမန်း ကတန်း လာခဲ့ရတာ”

ကမန်းကတန်း လာပေလို့သာပဲ၊ ဒီလောက်လှနေ အကြီးကို။

ရောင်နီက ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရှိုးတိုးရှန့်တန်လိုလိုဖြစ်နေ သော ခါမိုကိုကြည့်ရင်း မသိမသာ ပြုံးမိပါသည်။

သူမပုံစံက သူမ လှပနေသည့်အဖြစ်ကို ရှက်ရွံ့နေသလိုဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာထားက ခပ်တည်တည်ကလေးလိုလို လုပ်ထားပေမယ့် တစ်ခုခုကို ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ထားသလိုမျိုး။

တကယ်တော့ သူမရောက်နှင့်နေတာ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း တံခါးဝကဝန်ထမ်းကလေးကတစ်ဆင့် သူသိခဲ့ပြီးပြီ။ ဘယ်မှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဟုတ်လို့လဲ။ သူမကြည့်ရတာ စောရောက်နေတာကိုပဲ ရှက်နေသလိုပုံမျိုး။

“မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ ခါမို့”

“ရှင်...မွေးနေ့! ဪ...ဟင်း...ဟင်း၊ ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါရစေရှင်”

ခါမို့သည် ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်အအဖြစ်သွားပြီးမှ ကိုယ်လိမ်ထားသည့်အဖြစ်ကို ပြန်သတိရကာ အချိန်မီကလေးရယ်မော ဖောရှောလုပ်လိုက်ရပါသည်။

ခါမို့ကိုကြည့်သည့် ပြုံးတုံ့တုံ့မျက်နှာထားကြောင့်လည်း ပိုပြီး အနေရခက်လာသည်။

သူကတော့ ဘာမှအထွေအထူးပြင်ဆင်မလာ၊ ပုံမှန်အတိုင်း ပုဆိုးကွက်စိပ်လေးနဲ့၊ တီရှပ်အရောင်ဖျော့ဖျော့ကလေးအပေါ်မှာ ရှပ်အင်္ကျီထပ်ဝတ်ထားပြီး အလုပ်ကနေ တန်းလာရ

သလိုမျိုး ချွေးတွေတောင်ထွက်ပြီး နွမ်းဖတ်ဖတ်ဖြစ်နေသေးသည်။ ခါမို့က ခုလိုမျိုးကြီးလှပနေတော့ တစ်မျိုးထင်စရာပေါ့။ အဲဒါအမေကြောင့်...။

“ဟိုဟာလေ...ဒီနေ့က ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကိုလည်း ကမန်းကတန်း ဝင်လာရသေးတာဆိုတော့...”

ခါမို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ဆုနဲ့တွေ့ရမှာမို့ တမင်အလှပြင်လာတာမဟုတ်ကြောင်း လှည့်ပတ်ပြောရသည်။ ထိုခဏမှာ ခါမို့ ကြိုမှားထားသော အအေးဖန်ခွက် နှစ်ခွက် ရောက်လာသည်။

ခါမို့က ဖန်ခွက်နှုတ်ခမ်းမှ သံပုရာသီးစိပ်ကလေး တင်ထားသော ဖန်ခွက်ကို ခါမို့ဘက်သို့ယူလိုက်ပြီး လိမ္မော်သီးစိပ်တင်ထားသော ဖန်ခွက်ကို ရောင်နီရှေ့သို့ တွန်းရွှေ့ပေးလိုက်ပါသည်။

ရောင်နီရှေ့ရွှေ့ပေးလိုက်တဲ့ဖန်ခွက်ဟာ အချို့ရည်ဖန်ခွက်မဟုတ်။ အချို့ရည်နဲ့၊ ဝိုင်ဖြူ နည်းနည်းရောထားသည့် ဖန်ခွက်ဖြစ်ပါသည်။

ခါမို့ကို အကြံကြီးတယ်ပဲဆိုချင်ဆို၊ ခါမို့က ဒီညနေမှာ သူ့ကို ရိတ်တိကလေးဖြစ်စေပြီးမှ သူ့ဆီက မေမို့ကို ပေးမယ့်

နောက်ဆုံးညှိနှိုင်းထားသည့် စာမူကို သတင်းအစီအစဉ်ဖို့ ကြံစည်ထားခဲ့ပါသည်။

“ဒါ... ခါမှီအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါ”

“မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေဘာတွေ မလိုပါဘူးရှင်၊ ခါမှီက ကျွေးမွေးချင်ရုံသက်သက်ပါ”

ခါမှီက ပါးစပ်က ကောင်းအောင်ပြောနေသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ မွေးနေ့မဟုတ်ပါဘဲ မွေးနေ့လက်ဆောင် ရသည့်အဖြစ်ကို ရယ်ချင်နေသည်။

“ဟင်းတွေ မှာထားတုန်း အအေးသောက်နှင့်ပါဦး ရောင်နီ”

ခါမှီက သူ့ကိုလည်းပြောရင်း ခါမှီရှေ့က အအေးဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူသောက်လိုက်ပါသည်။

ဟင်... ဒီဆိုင်က အချိုရည် အရသာက ရှုတတနဲ့ တစ်မျိုးပါလား...။

အရသာကတစ်မျိုးလေးလိုလိုမို့ ခါမှီစိတ်ထဲ အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ တစ်ဝက်တိတိသောက်ပစ်လိုက်ပြီး စကားစလိုက်သည်။

“ရောင်နီကတော့ ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းမှာ အရမ်း အောင်မြင်တာပဲနော်”

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အဆင်ပြေတယ်ဆိုရုံ လောက်ပါပဲ၊ ဒီလိုပဲ လည်ပတ်နေရတာ”

“လျှော့ပေါ့ပြောမနေပါနဲ့ရှင်၊ ရှင့်ကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက ရှင့်သတင်းတွေကို ကြားပါတယ်”

“ဘာတွေ ကြားတာလဲ”

“ဪ... ရှင်က သိပ်တော်တယ်ဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ စာရေးဆရာတွေအပေါ် လူမှုရေးအရ ဂရုစိုက်တဲ့အပြင် စာမူတွေလည်း များများပေးထားနိုင်တယ်တဲ့”

“သူများတန်းတူပဲ ပေးတာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ သူများထက်ပိုပေးတယ်ဆိုတာ ခါမှီ ကြားပါတယ်၊ မေမဒီကိုလည်း ပိုပေးဦးမှာ မဟုတ်လား၊ ခါမှီက ပြိုင်လိုက်နေရင်လည်း ခါမှီထက်ပိုပေးမှာ မဟုတ်လား”

“ကိုယ့်အတွက် ကျန်မကျန်တော့ ကြည့်ပါတယ်”

“ဒါကတော့ ခါမှီလည်း ကြည့်တာပဲ၊ မမြတ်ဘဲတော့ ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ”

“ဒါပေါ့... ဒါပေါ့”

“ရှင်က အခု မေမဒီကို ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

“စဉ်းစားတုန်းပါ”

“ခုထိ စဉ်းစားတုန်းလား၊ ခါမှီကတော့ ဆယ့်ငါးသိန်း
လောက် ပေးမှာ...”

အင်ဟင်...ငါဘာတွေ ပြောမိပါလိမ့်...

ခါမှီသည် ခေါင်းထဲရိတ်တိနှင့် တစ်မျိုးဖြစ်လာကာ
အအေးဖန်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်မိသည်။

သူ့ကြည့်ရတာတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ အကုန်
သောက်ပြီးပေးမယ့် မဖြူပါလား။

“ရှင်ရော ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

“အဲဒီဝန်းကျင်ပါပဲ”

ဟင်...သူကတော့ တိတိကျကျမပြောပါလား။ ခါမှီ
ဘာလို့ အမှန်အတိုင်းပြောမိပါလိမ့်...

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ နေမကောင်းဘူး
လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ နည်းနည်းတော့ မူးနေသလိုပဲ”

“မူးတယ် !”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ နည်းနည်းပါ၊ သွေးပေါင်ကျလို့
မူးတာလားမသိဘူး”

ရောင်နီသည် ခါမှီကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်း
ကာ ရယ်ချင်လာသည်။ ကိုယ့်ကို အစ်ချင်ပုံရတဲ့ သူမဟာ ကိုယ့်
ဆီက ဘာမှမသိရသေးဘဲ သူမ ပေးမည့်ဈေးနှုန်းကိုပြောပြပြီးပြီ။
ပြီးတော့ အိပ်ငိုက်ချင်သလိုပဲစံမျိုးလည်း ပြစ်လာသည်။ တစ်ခုခု
တော့ တစ်ခုခုပဲ။

ရောင်နီဟာ မိန်းမကိစ္စရပ်တွေလှသူမဟုတ်၊ ကိုယ့်
အလုပ်နှင့်ကိုယ် အမြဲမအားလပ်နိုင်သူဖြစ်ပေမယ့် ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံရေးမှာတော့ လူကဲခတ်မည့်လှပါ။

ခါမှီဟာ ဘယ်လိုပဲ အရဲကိုးကာ ရဲချင်ယောင်ဆောင်
ပြီး စကားသွက်သွက်ပြောနေပါစေ၊ သူမဖုန်းဆက်မှုတွေ၊ ချိန်းဆို
မှုတွေဟာ ဘယ်လောက်ရဲတင်းပြီး အထင်မှားစရာကောင်းနေ
ပါစေ၊ သူမဟာ ယောက်ျားလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံ
မရှိလှသူဆိုတာကိုတော့ ရိပ်မိသိရှိနေရပါသည်။

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ဒီအရွယ်ထိ ယောက်ျားလေး တစ်
ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အတူထမင်းစားတာ ဒါ
ပထမဆုံး ထင်တယ်နော်”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး၊ ခါမှီကို အစိမ်းအရိုင်း သူငယ်နှစ်စား
လေးများ ထင်နေလား၊ ခါမှီ ဒါမျိုးခဏခဏ အေးပူတယ်
ရှင်”

“ဟုတ်ပါမလား”

“ကဲပါ... အလုပ်ကိစ္စပဲ ဆက်ပြောရအောင်ပါ။ ဘာပဲပြောပြော ရှင်ကတော့ အောင်မြင်သူပါပဲ။ နှင်းဆွတ်ပန်းတုန်းကလည်း ရှင်ပဲရတာပဲ။ ခုလည်း မေမဒီကို ရတော့မှာ၊ စာမူခက ဘယ်လောက်တောင်ပေးဖို့ မှန်းထားလဲ”

“ခါမို့ ခုလို ညစာစားဖူးတာ ဒါ ပထမဆုံးမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို...၊ ရှင်ပေးမယ့် စာမူခက...”

“ကိုယ်က ခါမို့ရဲ့ ပထမဆုံး ယောကျ်ားလေးမိတ်ဆွေ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခါမို့မှာ မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးပါ။ ရှင်က နံပါတ် ၂၀ လောက်မှာ ရှိမှာ၊ ဘာပဲပြောပြော စာမူခ ဆိုတာက...”

“ခါမို့မွေးနေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို သတိထရဖိတ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခါမို့”

“အို... ခါမို့မွေးနေ့က ရှေ့လကျမှပါ...”

ရောင်နီသည် သတိလက်လွတ်ပြောလိုက်သော သူမကိုကြည့်ရင်း မသင်္ကာတော့ပြီမို့...

“ခါမို့ ခဏလေး၊ ကျွန်တော် Toilet ခဏဝင်လိုက်ဦးမယ်နော်”

ဟုပြောကာ နောက်ဘက်သို့ လှစ်ခနဲဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ရွတ်...ရွတ်၊ ညီလေး...ခဏ”

ဝိတ်တာလေးကို ရောင်နီလှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး...

“ညီလေး... ကိုယ်တို့ဝိုင်းကိုချတဲ့ အအေးနှစ်ခွက်က ဘာအအေးတွေလဲ”

“ဟို အစ်မကြုံမှာထားတဲ့ဟာကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“တစ်ခွက်က ရိုးရိုးအအေးပဲ၊ တစ်ခွက်က ဧည့်သည်ဖို့ဆိုပြီး ဝိုင်းဖြူနဲ့ စပ်ခိုင်းထားတာ...”

သေချာပြီ။ ခါမို့ ဖန်ခွက်ချင်း မှားသောက်မိပြီ။

ရောင်နီ ရှေ့ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်ပြန်လျှောက်လာတော့ ခါမို့က စားပွဲပေါ်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေပြီ။

“ခါမို့... ခါမို့”

“အင်ဟင်... ရောင်နီ၊ ရှင်ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား၊ ခါမို့တော့ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ ရုတ်တရက်ကြီး တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာတယ်”

“ကဲ... ထတော့ ခါမို့၊ ခါမို့ကို ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“အို... ခါမှီဘာသာ ကားမောင်းပြန်မှာပေါ့၊ ခါမှီမှာ ကား ပါသားပဲ”

“ခါမှီ မောင်းနိုင်လို့လား”

“အင်း... ဟုတ်သားပဲ၊ မမောင်းနိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ဒါပေ မယ့် ဖြစ်ပါတယ်၊ ကြိုးစားပြီး မောင်းကြည့်လိုက်မယ်”

“တိုက်ခိုက်ကုန်ပါမယ် ခါမှီရယ်”

“ခါမှီ မောင်းနိုင်ပါတယ်ဆို”

“မဖြစ်ဘူး၊ ခါမှီ၊ ကျွန်တော် ပြန်ပို့မှဖြစ်မယ်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မက ပြိုင်ဘက်တွေလေ”

ခါမှီစိတ်က ပွင့်ထွက်လာတာမို့ ရောင်နီကသက်ပြင်း ချမိပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ခါမှီအပေါ် ပြုံးဘက်ဆိုသည့် သဘောမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်အောင်မြင်အောင် လုပ်နေတာသာဖြစ်လျက် သူမကိုအနိုင်ရကောင်းစေဆိုသည့်သဘော မျိုးလည်း မရှိခဲ့။ နှင်းဆွတ်ပန်း ကိစ္စတုန်းကလည်း သူမထက် သာရအောင်ဆိုတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်လုပ်ပေးနေကျအလုပ်ကို ကို လုပ်ပေးရင်း ကိုယ်ပေးသင့်သည်ထင်သည့် စာမူမကိုပေးရင် အဆင်ပြေသွားခဲ့တာပင်။ စာရေးဆရာဘက်က choice ပဲမို့ တိုင်း လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ရောင်နီက ခါမှီကို မရဲတရဲ ဖေးမတွဲကာ ထစေ လိုက်ပြီး...

“ခါမှီ ကားကို ကျွန်တော် လိုက်မောင်းပို့ပါမယ်၊ ကျွန်တော့် ကားကိုတော့ ပြီးမှပဲ ပြန်လာယူတော့မယ်”

ဟုပြောကာ ခါမှီကားရပ်ထားရာဆီသို့ လျှောက်လာ ခဲ့ရင်း...

“ခါမှီ အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“(.....)မှာ၊ ရှင်လိုက်ပို့ရင် မေမေ ဆူမလားမသိဘူး၊ ခါမှီကလေး ဒီနေ့မလှချင်ပါဘူး၊ မေမေက အတင်းပြင် ခိုင်းလို့သား၊ ခါမှီလေး ရှင့်ကို သိပ်နိုင်ချင်တာပဲ”

ခါမှီက အဆက်အစပ်မရှိ ဗလုံးဗထွေးပြောလိုက် ပြီး ကားပေါ်ရောက်တော့ ကလေးတစ်ယောက်လို ချက်ချင်း ဆိမ်မောကျသွားသည်။

ရောင်နီက သူမကို သနားလည်းသနား၊ စိတ်လည်း ရွပ်ကာ သူမ မေမေ မဆူအောင် ဘယ်လိုပြန်ပို့ရင် ကောင်းမလဲ ဟု စဉ်းစားဆဲ သူမရဲ့ဟန်းဖုန်းကလေးဆီမှ တီးလုံးသံတိုးတိုး လေး မြည်လာလေသည်။ သူမကြည့်ရတာတော့ ဖုန်းသံကြောင့် နီးကြားလာမည်ပုံ မပေါ်ပါ။

သူ ကားဒက်ရှိရာတံတောင်ထားသောဖုန်းကို လှမ်း

ကြည့်မိတော့ ဖုန်းပေါ်မှာ “ရွှေစင်” ဟူသော နာမည်လေး ပေါ်လာတာမို့ ရောင်နီက အားတက်သွားပြီး ဖုန်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ ရွှေစင်အသံကို ကြားရသည်။

“မမခါမို့ရေ...ရွှေစင် ခုပဲပြန်ရောက်တယ်၊ မမ ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ရွှေစင်...ကျွန်တော် ရောင်နီပါ”

“ဟင်...ကိုရောင်နီ၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လို...”

“ဒီရောက်မှ ရှင်းပြတော့မယ် ရွှေစင်၊ အခု ကျွန်တော်တို့ Grand plaza ကားပါကင်မှာရှိတယ်၊ ရွှေစင် အမြန်လာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

အားလုံးအဆင်ပြေပြီမို့ ရောင်နီက ခုမှသက်ပြင်းချရပါသည်။ ခါမို့ကိုလိုက်ပို့ပေးရတာဟာ ဝန်လေးစရာမဟုတ်ပေမယ့် ခါမို့မေမေက ခါမို့ကို အထင်အမြင်မှားမှာ၊ ခါမို့သိက္ခာထိခိုက်မှာကို ရောင်နီက စိုးရိမ်ခဲ့မိတာပင်။

ခါမို့ဟာ နိုင်ချင်စောနဲ့ဘာတွေပဲလုပ်လုပ် ပင်ကိုက ရိုးသားကာ ပရိယာယ်မလုပ်တတ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ယုံကြည်နားလည်ပြီးသားမို့ ‘ခါမို့သိက္ခာ’ ဆိုတာကို ရောင်နီက ရှေ့တန်းတင် စဉ်းစားပေးမိပါသည်။

ရောင်နီသည် ရွှေစင်လာခေါ်မှာကိုစောင့်ရင်း ကိုယ့်နားက အိပ်မောကျနေသော ခါမို့ကို မရဲတရဲငေးကြည့်မိပါသည်။

မျက်တောင် စိပ်စိပ်နက်နက်ကလေးတွေ စင်းနေသော မျက်ခွံမို့ခိုက်လေးနှင့် ခါမို့ မျက်နှာလုံးလုံးလေးက ဖြူစင်နေသလိုဖြစ်နေသည်။ သူမ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ သက်တမ်းကို မှန်းဆပြီး ဆာသော သူမအသက်ဟာ သိပ်မငယ်ကြောင်းသိနေပေမယ့် ခုတွေ့နေရသည့်မျက်နှာကလေးချည်း ကြည့်မယ်သာဆို နှစ်ဆယ်စွန်းစလေးဟု ထင်မိမှာပင်။ ရောင်နီက ခါမို့ရဲ့ မရင်ကျက်ပုံကလေးကိုလည်း ကရုဏာသက်၍နေခဲ့မိသည်။

ရောင်နီသည် သက်ပြင်းဖွဖွချရင်း ဒီထုတ်ဝေရေးဆရာကကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲက သူနိုင်ငံနိုင်အပြိုင်အဆိုင် အချင်းချင်း မေတ္တာမထားနိုင်ကြသည့်အဖြစ်ကို မုန်းတီးလာမိပါသည်။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဟာ သိကျွမ်းကြလို့ တကားစမြည်ပြောဖြစ်ကြရင်တောင် စကားအမှန်မပြောနိုင်ကြဘဲ အကွယ်အဝှက် အလိမ်အညာကလေးတွေနှင့်နေကြရတာ ကိုယ့်အိုက်က စာရေးဆရာ စောင်ရေကလေး တက်လာပြီလားဆို အယ်သူများ လာလုမလဲရယ်လို့ ဥစ္စာခြောက်ကာ နေကြရတာ အယ်လောက် ဆိုးသနည်း။

ထုတ်ဝေသူအများစုဟာ ကလောင်သစ်တင်ဖို့ကျ မသေချာဘဲ ရင်းနှီးရတာမို့ စိတ်မဝင်စားကြ။ တင်မိပြီဆိုလျှင်လည်း ကိုယ်က တင်ရတာမို့လို့ ကိုယ့်တိုက်မှာပဲ တစ်သက်လုံး နေကာ ကိုယ့်ကို တစ်သက်လုံး မြတ်စွန်းနေစေရမည်ဆိုသော မူဝါဒမျိုးနှင့်။ အကယ်၍ အကြောင်းမညီညွတ်လို့ ကိုယ့်ဘက်က မတရားသဖြင့် လုပ်မိလို့ တခြားတိုက်ပြောင်းမယ်ပြုမယ်ဆိုတာ မျိုးဖြစ်လာလျှင်လည်း စာရေးဆရာကိုတော့ ရှိခိုးစာရေးဆရာမ သတင်းလွှင့်ပြီး အဲဒီကလောင်နာမည်ကို ကိုယ်ပဲ မောင်ပိုင်ခံထားကာ တခြား ရှိခိုးစာရေးသူတွေဆီက စာမူဝယ်ထည့်ပြီး ကလောင်ကို မတရားသဖြင့် အပိုင်းစီး အသက်သွင်းလုပ်စာနဲ့ ကြိတ်တတ်ကြပါသည်။

ရောင်နီတစ်သက်မှာတော့ ဒါမျိုးလည်း မလုပ်ဖူးဘဲ ကိုယ့်ရဲ့ရှိစွဲစုစုငွေကြေးလေးကို ရင်းနှီးခြစ်ခြွတ်လျက် ကိုယ် ကြိုက်နှစ်သက်သည့်စာမူကို စင်တင်ထုတ်ဝေပေးရင်း ကုသိုလ်ကံကလေးလည်းလိုက်၊ စာရေးဆရာနှင့်ကိုယ်ကလည်း ကံစပ်တာမို့ စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက်အဖြစ် အောင်မြင်လာခဲ့ရသည်။

ကိုယ်ကလည်း စာရေးဆရာအပေါ် ငါမွေးလို့အ နင်ကြီးရတယ်လို့ အပေါ်စီးကနေ မတရားသဖြင့်မဆက်ဆံ၊ စာရေး

ဆရာကလည်း ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ကွက် နေဆဲမို့ ကိုယ့်တိုက်မှာ စာရေးဆရာ မြဲခဲ့တာပင်။

ခုနောက်ပိုင်းတော့ နှင်းဆွတ်ပန်းတို့ မေမဒီတို့လို နာမည်ရှိပြီးသားဖြစ်ပြီး သူတို့တိုက်နှင့်လည်း အဆင်မပြေကြောင်း သတင်းကြားမိသူများကို လိုက်ဖြစ်ခဲ့တာပင်။ လုပ်ငန်းသဘာဝအရ ဒီလိုလုပ်ပြီး လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ တိုက်ဝိတ်ယူဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ထင်ခဲ့ရုံပင်။ ကလောင်များလေ ဖြန့်ချိတဲ့နေရာမှာ အားသာလေ ဆိုသည့်သဘောကလည်း ရှိခဲ့လို့ပင်။

ဒီလို အချင်းချင်း စောင်ပေနေကြရတဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရှေ့တင်ကျ ပြုံးပြပြီး ဘယ်အချက်ကျ နောက်ကျောတို့ ဓားနဲ့အထိုးခံရမလဲရယ်လို့ စိုးတထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေရတဲ့ နယ်ပယ်မှာမှ ခါမိနဲ့ ရောင်နီတို့ ဆုံစည်းခဲ့ရတာဟာ ကံဆိုးလို့သာပဲ...။

ခါမိနဲ့ တွေ့ဆုံရတာကို ရင်ထဲမှာ နှစ်သက်သလို ဖြစ်ရပေမယ့် ဒီလိုအနေထားမျိုးနဲ့တော့ မဆုံစည်းချင်ခဲ့ပါ။

ရောင်နီက နောက်တစ်ကြိမ် သက်ပြင်းချမိရင်း တိရုပ်အပေါ်က ထပ်ဝတ်လာသည့် ရုပ်အင်္ကျီကိုချွတ်ကာ သူမ ကိုယ်ပေါ် ခြုံလွှမ်းပေးလိုက်မိသည်။ လက်ပြတ်ကလေးနဲ့မို့ သူမ

သာ နီးနေခဲ့လျှင် ကိုယ့်နံဘေးမှာရှိနေရသည့်အဖြစ်ကို ရှက်လွှဲ
အနေခက်မှာပဲဟု တွေးမိလိုပင်။

“ဒေါက်...ဒေါက်၊ ကိုရောင်နီ...ကိုရောင်နီ”

ရွှေစင်ရောက်လာပြီး ကားမှန်တံခါးကို ခေါက်လိုက်
တာမို့ ရောင်နီက ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး ရွှေစင်ကို အကျိုး
အကြောင်း ရှင်းပြပြောပြရပါသည်။

“ကားမောင်းတာတော့ ကျွန်တော့် လိုက်မောင်းပို့ပေးနိုင်
တယ်၊ အိမ်ပေါ်ထိ လိုက်ပို့ဖို့ကျတော့ ရွှေစင်နဲ့မှကောင်း
မယ်ထင်လို့ ခေါ်လိုက်တာ”

“အားနာလိုက်တာ ကိုရောင်နီရယ်၊ မမခါမှိုက တစ်ခါ
တလေ အဲဒီလိုပဲ၊ သူထင်ရာဇွတ်တရွတ် သိပ်လုပ်တတ်
တာ၊ ကိုရောင်နီမို့လို့သာပဲ”

အဲဒီညမှာ ရောင်နီက ခါမှိုတို့အိမ်ရှေ့အထိ ကား
လိုက်မောင်းပို့ပေးပြီး ခါမှိုနဲ့ ရွှေစင် အိမ်ပေါ်တက်သွားတာကို
နောက်ဆန်တင်ငင် လှမ်းမျှော်ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်လာဖြစ်ခဲ့
သည်။

ညက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်...။ ဘာတွေပြောမိပါ
လိမ့်...။

ခါမှိုသည် အိပ်ရာက ဖျတ်ခနဲနိုးလာချိန်မှာ ခေါင်း
ထဲမှာ ရိတ်တိ ရိပ်တိတ်တိနှင့်မို့ စိတ်ထဲမှာလည်း ဝေဝေဝေနှင့်
ချက်ချင်းနိုးကြားမလာနိုင်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ပြန်တွေးယူရသည်။

ခါမှိုက ဘယ်ဘက်ကို အသာစောင်းလှည့်ကြည့်မိ
တော့ လက်ဆောင်ထုပ်ကလေးကိုအတွေ့မှာ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်ကာ
ညကအဖြစ်ကို ပြန်သတိရမိလာသည်။ ညာဘက်သို့ လန့်ဖျပ်
ထွက်ကြည့်လိုက်မိတော့ ရောင်နီရဲ့ရှုပ်အင်္ကျီလေးဟာ ကိုယ့်အိပ်ရာ
ဆီမှာ ပုံလျက်သား။

“အံ့မလေး...”

ခါမှိုက ကြောက်လန့်တကြားအော်ကာ အိပ်ရာမှ
ထွန်းထလိုက်မိသည်။

“မမ...မမ ခါမှီ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရွှေစင်က အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာတာမို့ ခါမှီက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်...

“ရွှေ...ရွှေစင် နင် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ”

“ညကတည်းက ပြန်ရောက်လာလေ၊ မမကိုပြန်ပို့ရင်း ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်တာ”

“ဟို...ဟို အကျိုက...”

“ဪ...အဲ့ဒါ ကိုရောင်နီအကျိုလေ”

“ဟင်...သူ့အကျိုက ငါ့အိပ်ရာထဲကို...”

“မလန့်ပါနဲ့ မမရယ်၊ စိတ်အေးအေးထားပြီး ပြန်စဉ်းစားရင်ပေါ်လာမှာပါ၊ ရွှေစင်လည်း မမနီးရင် သောက်ရအောင် သံပရာရည် ဖျော်နေတာ”

“အဲဒီသံပရာရည်ပေါ့...အဲဒီသံပရာရည် ဒုက္ခပေးတာ သံပရာရည်ကိုများ မူးအောင်ဖျော်ရတယ်လို့...၊ ဟင်... ငါခွက်များ မှားသောက်မိသလား မသိဘူး”

ခါမှီသည် ခုမှတစ်ဆင့်စိမ့်တွေးရင်း တရေးရေးပေါ်လာကာ အိပ်ရာထဲ အိမ်နဲ့ပြန်လှုံ့ချလိုက်ပြီး စောင်ကို ခေါင်းဖြီးထားလိုက်မိပါသည်။

ရှက်လိုက်တာများတော့ နေစရာပင် မရှိအောင်ပင်။

သူများကို လုပ်ကြံချင်တာနဲ့ပဲ ကိုယ့်မှာဒုက္ခတွေ့ရတဲ့အဖြစ်လေ။

သူ့ရှေ့မှာ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက် အမှုအရာနဲ့ ဘာတွေများ ပြောခဲ့မိပါလိမ့်...။ စာမူခရော...။

“ဟင်...”

ခါမှီသည် စာမူခဆိုတာကို သတိရလာကာ စောင်ကို မြန်းခနဲဖွင့်ထုတ်ဖယ်ချလိုက်ရင်း ငုတ်တုတ်ထ၊ထိုင်ကာ အပြင်ပြန်ထွက်သွားသော ရွှေစင်ကို အော်ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ရွှေစင်ရေ...ရွှေစင်၊ လာဦး...မြန်မြန်လေး”

ရွှေစင်က အပြေးအလွှား ပြန်ဝင်လာရပြန်ကာ...

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ မမ၊ မမ အဲဒီလိုအလန့်တကြားတွေ လုပ်နေရင် အန်တီ ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ်၊ ညကတောင် စစ်ဆေးနေလို့၊ အားနည်းပြီး ခေါင်းမူးလို့တွဲခေါ်လာတာလို့ ညာပြောထားရတာ၊ အန်တီက သူ့မှာလိုက်တဲ့ မိတ်ကပ် မပါလို့ဆိုလား ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောနေသေးတယ်”

“အဲဒါ ခဏထားဦး...ခဏထားဦး၊ အရေးကြီးတာက စာမူခပဲ၊ ငါက သူ့စာမူခကို အစမလိုဥစ္စာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ ဘာမှသိမလာဘူး၊ ငါပေးမယ့်စာမူခကိုပဲပြောပြလိုက်မိ

ပြီလားမသိဘူး၊ ခုလောက်ဆို ရောင်နီက မေမဒီဆီ ရောက်
ချင်ရောက်နေတော့မှာ၊ ငါတို့ ခုချက်ချင်း မမေဒီအိမ်သွားမှ
ဖြစ်မယ်၊ သူစာချုပ်မချုပ်ခင် ကိုယ်က ဦးထားမှဖြစ်မယ်၊
ရွှေစင်... မြန်မြန်လေး”

ခါမှီက ပါးစပ်ကလည်းပြောရင်း ရေချိုးခန်းထဲ
ပြေးဝင်မျက်နှာသစ်၊ အဆင်သင့်တွေ့ရာအင်္ကျီတစ်ထည် ကောက်
ဝတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခါမှီက ရှေ့မှခပ်သုတ်သုတ်သွားနှင့်
ကာ ရွှေစင်က ခါမှီဖုန်းနှင့်အိတ်ကို အပြန်ပြေးလွှားယူပြီး လိုက်
လာသည်။

အခန်းထဲက အထွက်မှာ မေမေနှင့် တိုက်မိမလို
ဖြစ်သွားကာ...

“ဟဲ့...ဟဲ့ စောစောစီးစီး ဒါက ဘယ်သွားမလိုလဲ၊ နောက်
က ကျားလိုက်လာတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ခေါင်းက မမူးတော့ဘူး
လား”

“မမူးတော့ဘူး မေမေ၊ မမူးတော့ဘူး”

မေမေက အိမ်ရှေ့ထိ တောက်လျှောက်လိုက်ကာ
စကားပြောလာတာမို့ ပြန်ပြောနေရသေးသည်။

“တစ်နေ့တလေ အနားမယူတော့ဘူးလား”

“နားလို့မဖြစ်ဘူး မေမေ၊ နားရင် သူများဦးသွားမှာ”

“ဘာကို သူများက ဦးမှာလဲ”

“စာရေးဆရာကိုပါ မေမေ”

“ညည်းတို့ အလုပ်ကလည်း စိတ်မောစရာကြီးပါလား၊

ညည်းကြည့်ရတာလည်း ကသီးကရွဲ့နဲ့၊ ဝတ်စားထားတာ
အဆင်မပြေလိုက်တာ”

“အချိန်မရလို့ပါ မေမေ”

“အို...အချိန်က ငါးမိနစ်လောက် ထပ်ပေးရင် ဘာဖြစ်
မှာမို့လဲ၊ အဝတ်အစား ပြန်လဲလိုက်ပါအေ”

“မဖြစ်လို့ပါ မေမေ”

“အပေါ်က ထပ်ဝတ်ဖို့ အင်္ကျီလေးတော့ ယူသွား၊ မေမေ
ယူပေးမယ်”

“နေပါစေ မေမေ၊ နေပါစေ”

“ခဏလေးစောင့်တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

မေမေက တားမရပြုမရ ခါမှီအခန်းဘက် ခပ်သုတ်
သုတ် ထွက်သွားတာမို့ ခါမှီမှာ သက်ပြင်းကြီးချပြီး စောင့်နေရ
သည်။ မေမေက အမြန်ပြန်ရောက်လာကာ...

“ရှေ့ ဒါလေးဝတ်သွား၊ ဟင်...ညည်းမျက်နှာကလည်း

ပြောင်ပြောင်ကြီးပါလား၊ ခရင်ပတ်(ဖ်)လေးတော့...”

“တော်ပြီ မေမေ”

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဖြည်းဖြည်းသွား၊ ခလုတ်တိုက်မယ်၊ မေမေ
ညကမှာတဲ့ မိတ်ကပ်ရည်ဘူးဝယ်ခဲ့ဦးနော်၊ မမေ့နဲ့၊ ဒီနေ့
ထပ်မေ့ရင် အတွေ့ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

“မနေ့ကလည်း ဟုတ်ကဲ့ပဲ ပြောသွားတာပဲ၊ ပြီးတော့
သာ...”

ခါမှီက မေမေရှေ့ကလွတ်မြောက်ရင် ပြီးရော အမြန်
ပြေးထွက်လာကာ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ ရွှေစင်ကလည်း
အိတ်တွေ မုန့်တွေ ကားပေါ်ပစ်တင်ပြီး မောင်းသူနေရာမှာ
ဝင်ထိုင်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ခါမှီရင်ထဲမှာတော့ ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်နေကာ
သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကို ရှက်နေမိလေသည်။

ရွှေစင် လူခေါ်ဘဲလ်ကိုနှိပ်နေချိန်မှာ ခါမှီက ကိုယ့်
ရင်ဘတ်ကိုကိုယ် အသာလေးဖိကာ အသက်ကိုအောင်ရှူနေ
ရသည်။

အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်။ ခါမှီက အခန်းထဲကို
ရင်တထိတ်နှင့်ပင် လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ ထင်သည့်အတိုင်း။

ဧည့်ခန်းက တံခါးဝတည့်တည့်မှာမို့ ဧည့်ခန်းထဲက
မြင်ကွင်းကို တန်းခနဲ မြင်လိုက်ရပါသည်။

မေမဒီနှင့် ရောင်နီက မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လျက်။
စားပွဲပေါ်မှာတော့ စာချုပ်စာတမ်းများ။ ပြီးတော့ မေမဒီနံဘေးမှာ
ချထားသည့် ပိုက်ဆံတွေအထပ်လိုက် စီထည့်ထားသည့် ကျွတ်
ကျွတ်အိတ်ကြီး။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ရှင်က ဦးသွားပြန်ပြန်ကြီး။
“ဪ...ဒေါ်ခါမှီတို့ပါလား”

၁၀၈ ပုညသင်

မေမဒီက လှမ်းနှုတ်ဆက်သော်လည်း ခါမှီက ဂရု
မစိုက်နိုင်ဘဲ ရောင်နီဆို့သာ လျှောက်သွားမိကာ...

“ရှင်အကြံ ဒါအကုန်ပဲလား ရောင်နီ”

“ကျွန်တော့် ဘာမှမကြစည်ခဲ့မိပါဘူး ခါမှီရယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မကသာ ကြံစည်ခဲ့တာလို့ ရှင်ပြောချင်တာ
လား”

“မပြောချင်ပါဘူး၊ အဲဒီလိုလည်း မထင်ပါဘူး”

ခါမှီက ဒေါသထွက်နေသလောက် ဂျော့နီက လေ
အေးအေးဖြင့် ဖျောင်းဖျသလို ပြန်ပြောနေခဲ့ပါသည်။ ဒင်းက
အနိုင်ရသူဆိုတော့ လေပြေထိုးနိုင်မှာပေါ့လေ...”

“မမခါမှီရယ်... ကိုရောင်နီကို အားနာစရာ”

“အို... အားမနာနိုင်ပါဘူး၊ သူ ငါ့ဆီက သတင်းနှိုက်ပြီး
ဆရာမကို ငါပေးတဲ့စာမူခထက် လာပိုပေးပြီး စာချုပ်
ချုပ်လိုက်တာ အသိသာကြီးပဲ”

“မမကလည်း ဆရာမကို အားနာစရာ”

ခါမှီက ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရောင်နီကလည်း
ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ငြိမ်သက်နေတာမို့ မေမဒီက ကြားဝင်
လာကာ...

“မဟုတ်သေးဘူး ခါမှီ၊ မဒီက ကိုရောင်နီနဲ့ပဲထုတ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားတာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကတည်း
ကပါ၊ ခါမှီလည်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ မဒီအမှန်အတိုင်းပဲ
ပြောပါမယ်၊ ခါမှီက မဒီနဲ့အလုပ်လုပ်ဖို့ပြောတိုင်း စာမူခ
ပိုပေးမယ့်အကြောင်းပဲ ရှေ့တန်းတင်ပြောလွန်းတယ်...၊
မဒီကကျတော့ အဲဒါကို မကြိုက်ဘူး၊ စာမူခတစ်ခုတည်း
ကိုပဲ မဒီမကြည့်ဘူး၊ ထုတ်ဝေသူရဲ့လုပ်ရည်ကိုင်ရည်တို့၊
သဘာတို့၊ ဝါတို့ကိုပါကြည့်ရတယ်၊ ခါမှီကို လုပ်ရည်
ကိုင်ရည်မရှိဘူးလို့ မဒီမပြောဘူးနော်၊ ခါမှီလည်း ခါမှီ
အတိုင်းအတာနဲ့ ခါမှီရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုရောင်နီ
ကျတော့ လုပ်တာလည်းကြာပြီ၊ ဖြန့်ချိရေးကအစ၊ ဘယ်လို
အခြေအနေမှာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဖြန့်မယ်ဆိုတာမျိုး သူ
စိတ်ကူး အိုင်ဒီယာနဲ့သူရှိတယ်၊ ယောက်ျားဆိုတော့ နေရာ
တကာ စေ့စေ့စပ်စပ်လုပ်နိုင်မယ်လည်း ထင်လို့ပါ”
“ဒါက ဆရာမဘက်က အတွေးပါ၊ ကိုရောင်နီဘက်က
အတွေးကျတော့ ပြိုင်ဘက်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဖြုတ်ချပစ်
ရမယ်ဆိုတာမျိုးရှိတယ်၊ ရှင်စိတ်ဓာတ်ကို ပြတ်ပြတ်သား
သား သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ရောင်နီ”

ခါမှီသည် ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်းထွက်ကာ
ရုံးမဲမဲပြီး မေမဒီ တိုက်ခန်းလှေကားထစ်တွေအတိုင်း ပြေးဆင်း
လာခဲ့မိပါသည်။

ရွှေစင်ကလည်း နောက်ကနေ တတွတ်တွတ်နားချ
ရင်း လိုက်လာသည်။

“စိတ်ကို ထိန်းမှပေါ့ မမရယ်၊ ခုဟာက မမကလည်း
စပြီးကြံစည်သေးတယ်၊ သူများကိုလည်း ရှင့်အကြံ ဒါ
အကုန်ပဲလား သွားမေးတော့ ပြောင်းပြန်ကြီး ဖြစ်နေ
ဘူးလား၊ အစကတည်းက မမအဲဒီလို သွားမလုပ်သင့်တာ
မမက ရွှေစင်ကိုတောင် မတိုင်ပင်ဘူး၊ ညက ရွှေစင်
မမဆီ ဖုန်းဆက်တော့ မမဖုန်းကို ကိုရောင်နီလည်း ကိုင်
ရော ရွှေစင်မှာ ရင်ထိတ်သွားရတာပဲ”

“ဟင်...သူက ငါ့ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး ဘာတွေပြောသေးလဲ”

“မမကို လာခေါ်ပေးဖို့ပဲ ပြောတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကိုင်စရာလား၊ ရွှေစင်မို့လို့သာပေါ့၊ အဲဒီ
အချိန်မှာ တခြားသူဆက်တဲ့ဖုန်းကို ကိုင်မိရင် သူများက
ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ သူနဲ့ငါနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ
ဆိုတာ စဉ်းစားစရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

“သူက ဖုန်းမှာ ရွှေစင်နာမည်ပေါ်လို့သာ ကိုင်လိုက်တာလို့
ပြောပါတယ် မမရယ်”

“နေ့စမ်းပါဦး ရွှေစင်၊ နင်က သူ့လူလား ငါ့လူလား”

“မမလူပါ မမရဲ့၊ ဟင်း...ဟင်း”

ရွှေစင်က ခါမှီစိတ်ပြေအောင် မျက်နှာချိုသွေး ချော
မောနေပါသည်။

ခါမှီစိတ်ထဲမှာတော့ ခံစားချက်မျိုးစုံဖြင့် ထူပူနေ
ပါသည်။ လူပုံကြည့်တော့ အေးစက်စက်နဲ့၊ နောက်ဆုံးတော့
ကိုယ့်ကို အနိုင်ယူသွားသည့်အဖြစ်ကိုတွေးရင်း ဝမ်းနည်းသလိုလို
နှင့် ဒေါသလည်း ဖြစ်ရပါသည်။

ခုလည်း သူ့အကြည့်တွေ၊ သူ့စကားတွေဟာ ခါမှီ
ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသလိုလိုနှင့် အညံ့ခံပြနေသေးသည်။

ခါမှီသည် ညကအဖြစ်ကို ရှက်လှကာ အရေးမစိုက်
ဟန် နေပြလိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ နောင်တတွေ တစ်သိ
ကြီးရကာ သူ့ကိုပင် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲအောင်ပင်။

“ဒီတစ်ခါတော့ နေနှင့်ဦးပေါ့လေ၊ သူ့အမြဲတော့ မနိုင်ပါ
ဘူး၊ သူ့ကိုနိုင်မယ့် နည်းလမ်းမျိုးလည်း ငါ့မှာရှိပါသေး
တယ် ရွှေစင်ရယ်”

ခါမှီက အံကလေးကျိတ်ကာ ကြိုးဝါးရင်း မာန်တင်းလိုက်သည်။

ခါမှီ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေက ခါမှီနောက်က တောက်လျှောက်လိုက်လာရင်း...

“ကဲ... ဘယ်မလဲ မေမေမှာလိုက်တဲ့ မိတ်ကပ်ရည်ဘူး”

“အချိန်မရလို့ပါ မေမေရယ်၊ နောက်နေ့ဝယ်ခဲ့ပေးပါ့မယ်”

“ညည်းပြောသွားတော့ဖြင့် ဟုတ်ကဲ့ပါဆို၊ ငါပြောရင် အမြဲတမ်း ပုတ်သင်ညှို့လို ခေါင်းညိတ်တယ်၊ ပြီးရင် အမြဲတမ်း မေ့တယ်”

“အလုပ်ရှုပ် စိတ်ရှုပ်နေလို့ပါ မေမေရယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ဝယ်လာပေးပါ့မယ်”

“မနက်ဖြန်ကျ မလိုတော့ဘူး၊ လိုတာက ဒီနေ့၊ ဒီနေ့ သွားစရာရှိလို့ ညည်းကို မှာလိုက်ရတာ”

“တောင်းပန်ပါတယ် မေမေရယ်”

ခါမှီက စိတ်မော့ရလွန်းတာမို့ မေမေမှာထားတာကို သတိမရနိုင်တာလည်း အမှန်ပါ။ ဟိုအရင်အကြိမ်တွေတုန်းကလည်း မေမေက မှာလိုက်၊ ခါမှီက မေ့လိုက်နှင့်မို့ မေမေဟာ ခါမှီကို ဘယ်တော့မှ မကြည်။

မေမေကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောကျန်ခဲ့သည်။ ခါမှီကလည်း နွမ်းလျလျမျက်နှာဖြင့် အခန်းထဲသို့ဝင်လာကာ ခုတင်ပေါ် ပစ်လှဲချလိုက်မိသည်။

“ဟင်... ခုလုလုနဲ့ ဘာပါလိမ့်”

ခါမှီခန္ဓာကိုယ်တစ်ခြမ်းနှင့် ဖိမိနေသော အရာကို ခါမှီက ဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ဒါ... ဟိုလူရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်ပဲ။

“သွားစမ်းပါဟယ်”

ခါမှီက လက်ဆောင်ထုပ်ကို အခန်းထောင့် ဗီရိုကြားသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ခါမှီ ခေါင်းအုံးနားမှာ သူ့ရဲ့ ရုပ်အင်္ကျီကလေးက ခါမှီကို ပြောင်ပြနေသလိုပင်။

ခါမှီမှာ အင်္ကျီလက်ပြတ်ကလေးနဲ့မို့ သူ့အင်္ကျီနှင့် မြှဲပေးထားခဲ့သည်ဟုတော့ ရွှေစင်က ပြောပြထားခဲ့ပါသည်။

ခါမှီက ရုပ်အင်္ကျီကလေးကိုကြည့်ရင်းကပင် ရှက်ရွံ့ထူပူလာရတာမို့ ထိုအင်္ကျီကို အဝတ်ခြင်းတောင်းထဲ လုံးထွေးထည့်ပစ်လိုက်သည်။

တွေးမိတိုင်း ရှက်ရမြဲမို့ ခါမှီက သူ့အကြောင်းကို မတွေးချင်။

(၈)

“မင်း စာမူခပိုပေးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့!”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူပေးမယ်ဆိုတဲ့နှုန်းက ငါစဉ်းစားထားတဲ့ နှုန်းအတိုင်းပါပဲ၊ သူပေးနိုင်တာထက် ပိုပေးပြီး ငါ့ဘက်ပါအောင် ဆွဲမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုးလည်း မရှိပါဘူး၊ ငါ့အလုပ်သာ ငါပုံမှန်လုပ်နေခဲ့တာပါ၊ သူ့ကို နိုင်ရကောင်းစေဆိုပြီး လုပ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။”

ရောင်နီက မိုးအောင်ကို ပြောပြရင်း သက်ပြင်းချမိပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ခုတလောမှ မပျော်ရွှင်။ တစ်ခုခုနဲ့လေးပင်ဖိစီးနေရသလိုပင်။

အရင်ကဆို ကိုယ့်တိုက်မှာစာရေးဆရာတစ်ယောက် တိုးလာတိုင်း စိတ်ကျေနပ်မှုကိုခံစားရစမြဲပင်။ ခုတော့ မေမိကို

စာချုပ်ချုပ်နိုင်ပေမယ့်လည်း ရင်ထဲမှာ ဆိုကျပ်ကျပ်ဖြစ်နေရတာပင်။ သူမကို ဘယ်လိုနားလည်အောင်ရှင်းပြပြောပြရမှန်းလည်း မသိ။ တောင်းပန်ရအောင်ကလည်း ကိုယ့်အလွန် ဘာမှမရှိ။

“အဲဒီနေ့က ငါ စာအုပ်ဆိုင်မှာပဲ တစ်နေ့လုံးထိုင်ဖြစ်နေတာ။ မင်း မေမဒီတို့အိမ် တက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင် ခါမို ရောက်လာတာလွမ်းမြင်ကတည်းက ပြဿနာတော့ တက်ပြီ မှတ်တာ။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ခါမိုက ဒေါသတကြီး ပြန်ဆင်းချလာတာပဲ။ သူ့အတွင်းရေးမှူးမလား ဘာလား အဲဒီ ကောင်မလေးလည်း နောက်ကနေ တတွတ်တွတ်နဲ့ ဖျောင်းဖျံပြီး လိုက်သွားရတာပဲ။ ခါမိုကြည့်ရတာ စိတ်ကြီးမယ့်ပုံပဲ”

ခါမိုစိတ်ကြီးတာ ဇွတ်ကျတာကိုတော့ ရောင်နီက သိပါသည်။ အဲဒီနေ့က ခါမိုပြန်သွားပြီး မကြာခင် ရောင်နီလည်း ပြန်လာခဲ့တာပင်။ ခါမိုတို့ကားကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ကားထဲ အရှိန်မြင့်၍မောင်းထွက်လာခဲ့တော့ ရှေ့နားတစ်ပျိုင့်ကျော် မီးပွိုင့်နားမှာ ခါမိုတို့ကားကို လွမ်းမြင်ခဲ့ရသည်။

သူက မနီးမဝေးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းရင် ခါမိုတို့ကားနောက်ကို လိုက်လာမိခဲ့သည်မှာ သူမတို့အိမ်နားသို့ ရောက်သည်အထိပင်။

သူမတို့ကားက ခြံထဲဝင်သွားတော့မှ စိတ်ဖြောင့်အလိုဖြစ်ကာ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ခပ်ငေါင် ခေါင်ထိုင်နေခဲ့မိသည်မှာ တော်တော်ကြာသည်။

ဘာဖြစ်လို့ သူမတို့ကားနောက်သို့ လိုက်ကြည့်ခဲ့မိမှန်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိ။ စိတ်ထဲမှာတော့ သူမကို ဖျောင်းဖျံဆေးချင်သည်။ တောင်းပန်ချင်သည်။ သို့သော် ဘာအကြောင်းပြချက်နှင့် တောင်းပန်ရမည်နည်း။

ရောင်နီသည် ခုတလောမှ ကိုယ့်ရဲ့လက်ရှိအလုပ်ကို စိတ်ကုန်သလိုမျိုး ခံစားလေရသည်။ မေမဒီအိမ်ကို စာမူယူဖို့၊ စာအုပ်ပို့ဖို့ကိစ္စတွေနှင့် လာသည့်အခါ မိုးအောင်ဆီဝင်ပြီး စကားပြောဖြစ်လျှင်တော့ စိတ်ထဲနည်းနည်း သက်သာရာရတတ်သည်။

“မင်းလည်း အဲဒီနေ့က ခါမိုနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြန်လာတာပဲ။ လမ်းမှာ ခါမိုတို့ကားနဲ့ ဆုံသေးလား။”

“ဆုံတယ်။ ငါ... သူတို့ကားနောက်က လိုက်သွားမိသေးတယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့ လိုက်တာလဲ”

“ငါလည်း ဘာဖြစ်လို့ လိုက်သွားမိမှန်းမသိပါဘူးကွာ။ သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ လှည့်ပြန်လာခဲ့တာ။”

“ရုပ်ရှင်ထဲမှာဆိုကွာ... ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားရင် အဲဒီလိုပဲ နောက်က နောက်ယောင်ခံလိုက် သွားရော”

“မင်းစိတ်တွေ နှလောတာ ငါသိပါတယ်ကွာ၊ အပေါ်ယံက
တင်းပြဲမနေစမ်းပါနဲ့၊ မင်းသာ ငါပြောသလိုလုပ်ရင် ဒီလို
ကိစ္စမျိုး ဖြစ်မလာဘူး။”

“ဟဲဟဲ... မင်းတို့ချင်း လက်ထပ်လိုက်ဖို့လေ”

“မင်းလည်း ပျားရည်သောက်ချင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ရောင်နီက မိုးအောင်ကို လက်သီးနဲ့ဖွဲ့လှမ်းထိုးရင်
ရင်ထဲမှာတော့ မသိမသာ လှုပ်ရှားနေခဲ့ပါသည်။

(۴)

“မမ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ဖြစ်ပုံမလား မမရယ်”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမလဲ”

“ယောက်ျားစာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို မမ ရေရှည်ထိန်း နိုင်ပါ့မလား၊ စာရေးဆရာဆိုတာက စာရေးဆရာမလို ဖင်မြဲထိုင်ရေးကြတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပြီးတော့ အရက်တို့ ဘာတို့ကလည်း သောက်သေးတာ”

“သူ့ဘာသာ သူသောက်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်က သူ
စာအုပ်ကိုပဲထုတ်မှာလေ၊ အချိန်တန်၊ စာမူရရင် ပြီးတာပဲ၊
မဟုတ်လား။”

“အဲဒီ ဆရာမင်းမိုးယံအကြောင်း မမ ဘာသိလို့လဲ၊ မမ သိတာက သူက ကိုရောင်နီစာအုပ်တိုက်က စာရေးဆရာ ဖို့လို့ ကိုရောင်နီဆီကနေ လုယူချင်တာ၊ အဲဒါပဲသိတာ မဟုတ်လား”

ရွှေစင်က ဟုတ်တာပြောတာမို့ ခါမိုက အသာလေး ငြိမ်နေလိုက်မိပါသည်။

မေမဒီနဲ့ကိစ္စမှာ ရှုံးခဲ့ရသော ခါမိုဟာ သူ့ကိုအနိုင် ရဖို့အတွက် သူ့တိုက်မှာမြဲနေသော စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ယောက်ကို ကိုယ့်တိုက်ကို အပါခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပင်။

ထုတ်ဝေသူဆိုတာ ကိုယ့်တိုက်က စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်လိုက်ရလျှင် အူနုကွဲခတ်သလိုခံစား ရစမြဲမို့ ခါမိုကလည်း သူ့အူနုကို ကျွဲခတ်ပစေဟုကြံရွယ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

မင်းမိုးယံဆိုတာ ရောင်နီစာအုပ်တိုက်ကနေ တစ်လ တစ်အုပ် မှန်မှန်ထွက်နေသော အချစ်ဝတ္ထုစာရေးဆရာပင်။

ယောက်ျားစာရေးဆရာနဲ့ မလုပ်စေချင်ကြောင်း ရွှေစင်က အတန်တန်တားပေမယ့် ခါမိုက စိတ်မြန်လက်မြန် ဆုံးဖြတ်ကာ သွားတွေ့ညှိနှိုင်းပြီးပြီ။ ရောင်နီပေးထားတဲ့ စာမူ ထက် ၂ သိန်းတိတိတောင် ပိုပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီ။

“လုချင်တာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ မလုပ်ပါဘူး၊ ရွှေစင်ရယ်၊ သူက စောင်ရေလည်းကောင်းတော့ ရောင်နီပေးထားတဲ့ စာမူထက် ၂ သိန်း ပိုပေးတာတောင် ကိုယ့်အတွက် အမြတ်က ကျန်နေသေးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ရောင်နီဆို ဘယ်လောက်မြတ်မလဲ စဉ်းစားသားကြည့်”

“ကိုရောင်နီနဲ့ စာချုပ်ကိစ္စတွေ၊ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတွေ ကရော ရှင်းရဲ့လား”

“ရှင်းလို့သာ တို့နဲ့ထုတ်ဖို့လက်ခံလိုက်တာပေါ့၊ မနက်ဖြန် ဆို စာချုပ်ချုပ်ပြီး အုပ်နှစ်ဆယ်စာ စာမူပေးလိုက်ရဲ့ပဲ”

“အုပ်နှစ်ဆယ်ကြီးတောင်”

“ကိုယ့်ဘက်က များများချုပ်ထားနိုင်တော့ ပိုမကောင်းဘူး လားဟင်၊ ဆယ်အုပ်လောက်ပဲချုပ်ထားရင် ဆယ်အုပ်ပြည့် တဲ့အခါ ဟိုလူက ပြန်လုသွားမှာပေါ့”

“သူ့ရဲ့တစ်အုပ်ချင်းစာမူကလည်း အရမ်းများတာဆိုတော့ အုပ်နှစ်ဆယ်စာပေးရမယ့်ပိုက်ဆံက အများကြီးပဲနော်မမ”

“ပိုက်ဆံကတော့ သိပ်မလောက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိ ပါဘူး၊ ရဲ့တဲ စိန်တချို့ ထုတ်ရောင်းလိုက်မယ်”

မမခါမိုက ရောင်နီကိုနိုင်ပြီရယ်လို့ ကျေနပ်နေ လောက် ရွှေစင်ကတော့ မမခါမိုအစား ရင်လေးနေမိပါသည်။

အဲဒီ စာရေးဆရာရဲ့ပုံစံကို ရွှေစင်ကတော့ သိပ် မကြိုက်ပါ။ အရာရာ ပေါ့ပေါ့လွယ်လွယ်ပြောတတ် လုပ်တတ်သူ ဟု ရွှေစင်ကထင်ပါသည်။ ပြီးတော့ အရက်ကလည်း သောက်သေး သည်။ ဒီလူ့ဆီကို စာမူသွားယူရမှာကိုတောင် ရွှေစင်က ကြိုတော့ ရင်လေးနေမိပေမယ့် မမခါမိုက်တော့ ဘာမှစဉ်းစားမိပုံမပေါ်ပါ။

“ဒါ ပထမခြေလှမ်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ နောက်ထပ် ဒုတိယ တတိယခြေလှမ်းတွေ ရှိသေးတယ်”

မမခါမိုက်အပြောကြောင့် ရွှေစင်က မမ မမြင်အောင် ရင်ဘတ်ကလေးကို အသာဖိရင်း သက်ပြင်းကြီးချလိုက်မိပါသည်။

(၁၀)

“ဆရာ...”

“အေး...ပြော”

အလုပ်သမားကောင်လေးက ရောင်နီအနားကပ်လာ တာမို့ ရောင်နီက မျက်နှာဖုံး ဖလင်တစ်စုံစာ ဖလင်လေးချပ်ကို အလင်းရောင်မှာ မြှောက်ကြည့်စစ်ဆေးရင်းက ခေါင်းဆတ်ပြ လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် သတင်းတစ်ခု ရလာတယ် ဆရာ၊ ဆရာ မင်းမိုးယံ စာအုပ်တွေကို မိုးသောက်ယံ စာအုပ်တိုက်ကပဲ ဆက်တိုက်ထုတ်တော့မှာတဲ့”

“ဟေ...”

ရောင်နီက ရင်ထိတ်သွားကာ ဖလင်တွေကို ဖျတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်မိရင်း...

“ဒီသတင်း မင်း ဘယ်ကကြားလဲ”

“မိုးသောက်ယံစာအုပ်တိုက်က စာအုပ်ဖြန့်တဲ့အလုပ်သမား ကောင်လေးတစ်ယောက်ပြောတာ။ အဲဒီတိုက်က အစ်မကြီးနဲ့ စာရေးဆရာနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာကို သူကြားလာတာတဲ့။ စာချုပ်တွေ ဘာတွေချုပ်ဖို့ ပြောနေကြတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ရောင်နီက ဖလင်တွေကိုပစ်ချကာ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်မိပါသည်။

သူ့ရှင်ထဲ မသက်မသာ ခံစားလိုက်ရတာဟာ မင်းမိုးယံကို အလှူခံလိုက်ရလို့ မဟုတ်တာတော့ သေချာပါသည်။

မင်းမိုးယံကို ကိုယ်တောင် စိတ်ကုန်နေခဲ့တာပဲ။ စာရေးဆရာတွေထဲမှာ ငွေကြေးထက် ဂုဏ်သိက္ခာကို ပိုတန်ဖိုးထားသည့် စာရေးဆရာလည်း ရှိသလို၊ ငွေမျက်နှာတစ်ခုတည်း ကြည့်ကာ တခြားတိုက်က ငွေပိုပေးလိုက်တာနဲ့ တခြားဘာမှ တွက်ချက်စဉ်းစားခြင်း မရှိဘဲ ကောက်ခနဲ ပါသွားတတ်သည့် စာရေးဆရာလည်း ရှိတာပင်။

တချို့က အညှီအဟောက်ဆန်ဆန် လွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့ရေးပြီး ငွေပိုရှာနိုင်မှန်းသိပေမယ့် ကိုယ့်ကလောင်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုထိန်းတာရယ်။ မသိနားမလည်တဲ့ ကိုယ့်စာဖတ်ပရိသတ်

တွေ ကိုယ့်စာဖတ်ပြီး စိတ်နှလုံးညစ်နွမ်း လမ်းမှားလိုက်ကြရမည့် အဖြစ်ကို စာနာတာရယ်ကြောင့် ပရိသတ်အပေါ် စေတနာထား ရေးသားရင်း သိက္ခာရှိရှိလေး ရပ်တည်ရောင့်ရဲနေတတ်ကြပါသည်။

တချို့တချို့သော စာရေးဆရာတွေဟာ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာမှမထောက်၊ ငွေရေးကြေးရေးကအစ ဇွတ်အတင်း အကျပ် ကိုင်ကျိကျတာမျိုး၊ တော်ကြာ ဟိုဟာလုပ်ပေးပါဦး... ဒီဟာ လုပ်ပေးပါဦးရယ်လို့ ထုတ်ဝေသူအပေါ် ခိုင်းဖတ်လို ညှဉ်းဆဲတတ်ကြသူမျိုးလည်း ရှိသည်ပင်။

မင်းမိုးယံကတော့ အင်မတန်မှရစ်သော၊ ကျိကျသော လူမျိုးဖြစ်ပါသည်။ သူသောက်ဖို့ အရက်ပုလင်းကအစ ချက်ချင်း လာဖို့ တောင်းဆိုတတ်သူ။ သူသွားလေရာ ဒရိုင်ဘာလိုမျိုး သိုက်ပို့ခိုင်းဖို့ အားမနာကတ်သူဖြစ်ပါသည်။

ခုချိန်မှာ သူ့စောင်ရေဟာ ဘယ်လောက်ပါ ဘယ်မျှ ဆိုတာမျိုး ပိုမိုသာသာ သတင်းထွက်နေပေမယ့် သူ့စောင်ရေအမှန်ကို ရောင်နီသာသိပါသည်။ အရင်က တစ်လ ၂ အုပ်လောက် ဆူးထားသော စာမူတွေ ပုံထပ်နေလို့သာ ခုချိန်မှာ တစ်လ တစ်အုပ်ထွက်နေသေးပေမယ့် ခုချိန်ရေးအားဟာ သုံးလေးလနေမှ တစ်အုပ်ရဖို့တောင် ခက်ခဲပါသည်။ ပြီးတော့ ဟိုတုန်းက ထွက်ခဲ့

ပြီးသား ဒုတိယအကြိမ်စာအုပ်တွေကို အသစ်လိုလို ပုံမှားရိုက်ကာ အပ်သေးတာမို့ သူ့စောင်ရေဟာ တရိပ်ရိပ်ကျနေခဲ့ပြီ။

စာဖတ်ပရိသတ်ကလည်း သူတို့ဖတ်နေတဲ့ စာရေးဆရာဟာ သူတို့အပေါ် စေတနာမှန်ရဲ့လား၊ ညာလိုမို့နေတာလား ဆိုတာလောက်တော့ သိသည်ပင်။ ထွက်ပြီးသား အဟောင်းကို ဒုတိယအကြိမ်ဟု မဖော်ပြဘဲ အသစ်လိုလို ဘာလိုလို ပုံမှားရိုက် ထုတ်လိုက်လျှင် ပရိသတ်က 'အညာခံရပြီ' ဆိုတာ မသိဘဲ မနေ။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ စာရေးဆရာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ပွန်ခံရကာ ပရိသတ်ရဲ့ မေတ္တာပျက်ခြင်းကို ခံရစမြဲပင်။

ဒီအကြောင်းတွေကိုမသိဘဲ မရွှေခါမှီက မင်းမိုးထံကို ထုတ်ဦးမလိုတဲ့။

ကိုယ့်လို အောက်သက်ကျေကျေ လိုက်လုပ်နေနိုင်တဲ့ လူမျိုးတောင်မှ မင်းမိုးယံရဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တာ မရွှေခါမို့လို ဘော်ကြော့လေး... အတင်းစီး မခံချင်သူလေးက ခံနိုင်မှာလား။

ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလိုက်လျှင် ခါမှီမှာ ငွေကြေးရေးလည်း ဆုံးရှုံး၊ စိတ်လည်းဆင်းရဲရမှာမို့ ရောင်နီတယ်လီဖုန်းဆီ လျှောက်သွားကာ ခါမှီထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်မိပါသည်။

“ဟဲလို... ခါမှီ... ကျွန်တော် ရောင်နီပါ”

“ဪ... ဘာကိစ္စများပါလဲရှင်”

ခါမှီက အနိုင်ရနေသူ တစ်ယောက်ရဲ့ လေသံမျိုးနှင့် ငြိမ်ပြောလိုက်ပါသည်။ ရှင် ခါမှီဆီ ဖုန်းဆက်ကိုဆက်လာရမယ် ဆိုတာ ခါမှီ သိသားပဲ။

“ကျွန်တော် သတင်းတစ်ခုကြားထားလို့ မှန်မမှန်သိချင်လို့ပါ ခါမှီ၊ ခါမှီတို့တိုက်က မင်းမိုးယံကို ထုတ်မယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“အဲဒါ ခါမှီကို မေးမယ့်အစား ရှင် စာရေးဆရာကို သွားမေးပါလား”

“ခါမှီကိုမေးတာက ပိုပြီး တိတိကျကျသိရမယ့်ဆင်လို့ပါ၊ ပြီးတော့ ဒီသတင်းမှန်တယ်ဆိုလည်း ခါမှီကို သတိပေး

၁၂၈ ပုညခင်

စရာ၊ ပြောစရာလေးတွေ ရှိလို့ပါ။ ခါမှီနဲ့ ကျွန်တော်တွေ ချင်ပါတယ်။ ခါမှီတို့ စာအုပ်တိုက်နားက ကော်ဖီဆိုင်ကို လာခဲ့လို့ရမလား။”

“ကောင်းပြီလေ”

ခါမှီက သူတိုက်က စာရေးဆရာကို အလှခံရလို့ ပျာပြီး အူနုကျွဲခတ်ခံနေရတဲ့ သူ့မျက်နှာကို မြင်တွေ့ကျေနပ်ချင်သေးတာမို့ သူနဲ့တွေ့ဖို့ သဘောတူလိုက်ပါသည်။

ခါမှီက ဖုန်းနဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်တာနဲ့ ရွှေစင်က proof တွေ စစ်နေရင်းက ခါမှီကို မောကြည့်ရင်း...

“မမ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ထင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ရောင်နီဖုန်းဆက်လာတယ်။ သူတိုက်က စာရေးဆရာကို အလှခံရတော့ ဘယ်နေနိုင်တာမှာလဲ။ ဘာတွေများ မကျေမနပ် ပေါက်ကွဲမလဲဆိုတာ အရသာခံပြီး နားထောင်လိုက်ချင်သေးတယ်”

“မမနော်... ကိုရောင်နီကို လျှော့မတွက်ပါနဲ့၊ ရွှေစင်စိတ်တော့ ထင်နေတယ်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ မင်းမိုးဆီ ပတ်သက်ပြီး မမ မသိတာတွေ ရှိလိမ့်ဦးမယ်ထင်တာပဲ”

“သူ့စာအုပ်ကို ကိုယ်ကထုတ်မှာ၊ ကတိစာချုပ်လည်း”

မြားနတ်မောင်ရဲ့ ဗဟုလက် ၁၂၉

ပြီးသား၊ ငွေကလည်း ပေးပြီးသား၊ သူ့အကြောင်း တခြားတာမှ သိပ်သိစရာမလိုပါဘူး။ အချိန်တန် စာမူရရင် ပြီးတာပဲ။ စိတ်ပူစရာမရှိ ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ ရွှေစင်ရယ်”

ခါမှီက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပြောရင်း ချိန်းဆိုထားရာ ကော်ဖီဆိုင်သို့ မြောက်ကြွကြွ ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

“ရှင်ကြားတဲ့ သတင်းက အမှန်ပါပဲ ရောင်နီ ...”

“စာချုပ် ချုပ်ပြီးပြီးလား”

“ချုပ်ပြီးပြီပေါ့ရှင်”

“ဘယ်နှအုပ် ချုပ်ထားလဲ ...”

“အုပ် ၂၀”

ရောင်နီက ခါးမှီအစား ရင်ထဲဆိုကြပ်သွား

သက်ပြင်းချလိုက်တော့ ခါးမှီက ခန်းခနဲကလေး ပြုံးကာ...

“ဝဋ်လည်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ ကိုရောင်နီ”

ရှင်လည်း သူများတိုက်က စာရေးဆရာကို လုခဲဖူးတာ

ရှင်တိုက်က စာရေးဆရာကို အလုခဲရရင်လည်း မတုန်

နဲ့ပေါ့၊ ရှင် ကျွန်မနဲ့ ပြိုင်ပြီး အနိုင်ရခဲ့တုန်းက

သလို အခု ကျွန်မ ပျော်နေတာကိုလည်း နားလည်တာ

“မဟုတ်သေးဘူး ခါးမှီ၊ ခါးမှီ မသိတာတွေ ရှိသေးတယ်”

“ဘာများပါလိမ့် ...”

“ခါးမှီ စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်”

“ဘာအတွက်လဲ ...”

“မင်းမိုးယံ အကြောင်းကို ခါးမှီ ဘာသိလဲ ...”

“သိသင့်သလောက်တော့ သိတယ်လေ”

“သူ့ရဲ့ အကျင့်စရိုက်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုရော ခါးမှီ သိလား”

ခါးမှီက ရောင်နီ မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ တဟင်းဟင်း

မယ်မောလိုက်ရင်း...

“ဪ... ရှင်လည်း ဒီနည်းလမ်းမျိုး သုံးတတ်တဲ့ ထုတ်

ဝေသူပဲကိုး ...”

“ခါးမှီ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ...”

“တချို့ ထုတ်ဝေသူတွေဟာ ဒီလိုပဲ အောက်လမ်းနည်းတွေ

သုံးတတ်ကြတာပဲလေ၊ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ကို သူ

တို့က တရားသဖြင့် မဆက်ဆံလို့ အဲဒီ စာရေးဆရာ

ဟခြားတိုက် ပြောင်းသွားပြီများဆို သူတို့ သိထားသမျှ

စာရေးဆရာနဲ့ အတွင်းရေးတွေရော၊ ပိုမိုသာသောမဟုတ်

တာတွေရော ပြောပြီး အဲဒီ စာရေးဆရာ ဆရာမကပဲ

အကျင့်စာရိတ္တ၊ မကောင်းသလိုလို၊ ငွေရေး ကြေးရေး
အရှုပ်အရှင် ရှိသလိုလို သတင်းတွေ လွင့်ပြီး အသေ
ဖျက်ကြတာပဲ ...။

“ကိုယ့်တိုက်က စာရေးဆရာ သူများဆီ ရောက်
သွားတာနဲ့ ကိုယ့်ဆီမှာတုန်းက ကိုယ့်ကို မြတ်စွန်းစေခဲ့
အကျိုးပြုစေခဲ့တာတွေကို မေ့ပစ်ပြီး အဲဒီ စာရေးဆရာ
ဘယ်တော့ စောင်ရေကျမလဲဆိုတဲ့ စေတနာဆိုးမျိုးနဲ့ စောင်
ကြည့်ကြ၊ ကောလာဟလတွေ ဖန်တီးပြီး စာရေးဆရာ
သိက္ခာကျအောင် လုပ်ရ၊ ကိုယ့်တိုက်က စာအုပ်တွေကို
အဟောင်းချပြီး စောင်ရေကျအောင် လုပ်ရနဲ့ ဗျာများ
ကြရတာ သနားဖို့တောင် ကောင်းပါသေးတယ် ...။

“ခက်တာက ရှင်တို့ ထုတ်ဝေသူတွေ ဘယ်
လောက် မကောင်းကြကြ စာရေးဆရာဘက်က ပရိသတ်
အပေါ် စေတနာပြောင့်မှန်ရင် ဘယ်တော့မှ ပက်ပက်စက်
စက် မဖြစ်ဘူး ရောင်နီ ...။

“ခါမိုကတော့ ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး
ရှင် ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့လည်း၊ ထင်ခဲ့မိဘူး၊ တကယ်
တော့ ရှင်ဟာ ...”

“မင်း ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ခါမို၊ ကိုယ်
ဘယ်တုန်းကမှ ဒါမျိုး မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ကိုယ်ပြောတဲ့ စကား
ကိုလည်း သေသေချာချာ နားထောင်ဦး”

ရောင်နီက ဒေါသဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်ရင်း
ဆွဲပွဲကို ပုတ်လိုက်တာမို့ ခါမိုက လန့်ဖျတ်ငြိမ်သွားကာ ဒေါသ
ဖြင့် နီရဲလာသော သူ့မျက်နှာကို အံ့အားတသင့် ကြည့်နေမိ
သည်။

“မင်းပြောသလို လုပ်တတ်တဲ့ သူမျိုး ဒီလောကမှာ ရှိချင်
လည်း ရှိမယ်၊ မရှိချင်လည်း မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူမျိုး
ဟာ ကိုယ် မဟုတ်တာတော့ အသေအချာပဲ ...။

“ကိုယ် မင်းကို ချိန်းခဲ့ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က
မင်းဘက်က မနစ်နာသင့်တာ မနစ်နာရအောင် စိတ်မဆင်း
ရဲရအောင် သတိပေးချင်ရုံသက်သက်ပဲ ...။

“ဆရာ မင်းမိုးယံ အကြောင်းကို ကိုယ်အသိ
ဆုံးပါ ခါမို၊ သူက ကတိမတည်ဘူး၊ ငွေမျက်နှာ ကြည့်
တယ်၊ ဒီတိုက်နဲ့ လုပ်လို့မပြီးပြတ်ခင် တခြားတိုက်ကို
သူ့စာအုပ်တွေ ဖောက်ပြီး ရောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ မုဂ္ဂိုလ်
ရေးရာ အကူအညီတွေ အလွန်အကျွံတောင်းတယ်”

“အဲဒီလို အကူအညီမျိုးက ရှင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပေးနေ ကျ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မလည်း ပေးနိုင်သားပဲ၊ ရှင်တောင် မှ အိမ်သာ ကမုတ်အဖုံးပြားတို့ ဘာတို့ကအစ လဲဖယ် ပြုပြင်ပေးဖူးခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ကဲ ... ဒါဆို မင်းမိုးယံက ညဘက်ကြီး ခင်ဗျားဆီ ဖုန်း ဆက်ပြီး အရက်ပုလင်း လာပို့ပါဆို သွားပို့မလား ပြော”

ခါမှီက နည်းနည်းတော့ လန့်သွားကာ အသာ ကလေး ငြိမ်နေပြီးမှ မာန်ပြန်တင်းကာ ...

“ဒါက ကျွန်မ ကိစ္စပါ၊ ရှင်ကို ပြောပြဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ပို့ချင်ပို့မယ်ပေါ့ ...”

“ရှင်ကို ပြောပြဖို့ မလိုဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ”

“သူ လေးလလောက်ကြာမှ စာမူတစ်အုပ်ပြီးတာကိုရော ခင်ဗျား သိလား”

ဟင် ...။ ခါမှီက ရင်ထဲ တုန်လှုပ်ကာ မျက်လုံးဖိ ပြူးလာသည်။ ခါမှီတို့လို ထုတ်ဝေရေးလိုင်းမှာက တစ်လ တစ်အုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်လ တစ်အုပ်လောက်ထုတ်မှ ခါမှီတို့ လည်း ငွေမြန်မြန်ပေါ်မှာလေး၊ လေးလတစ်အုပ်ဆို အုပ် ၂၀ ဘာ ဘယ်နှနှစ်ကြာမှ ပြည့်မလဲ ...။

“ဟို ... သူ ... သူက တစ်လ -တစ်အုပ် ရေးနေတာ မဟုတ် လား”

“အဲဒါက ဟိုး ရှေးရှေးမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ အခုထွက်နေတာ တွေက အရင်တုန်းကရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေ ...။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကမှာ သူ့စာမူတွေ ထွက်ဖို့ အများကြီးကျန်သေး တယ်၊ အဲဒါတွေကုန်အောင် ထုတ်ပြီးတဲ့အထိ ခင်ဗျားက စောင့်ထုတ်နိုင်မှာလား ...”

“မစောင့်နိုင်ဘူး ...။ ကျွန်မလည်း ငွေရင်းထားရတာ”

“ကောင်းပြီ ... ဒီလိုဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် တစ်အုပ် စီ ညှိထုတ်ရုံပဲ၊ ခင်ဗျားဘက်က စာအုပ်ထွက်မယ့်ရက်ကို ကျုပ်ကိုပြော၊ ကျုပ်ဘက်က အဲဒီရက်ကို ရှောင်ပြီး ဖြန့် မယ်၊ ဖြန့်ရက် တိုက်နေရင် စောင်ရေကျလိမ့်မယ်၊ သူ့ အကြောင်းတော့ ကျွန်တော် ဘာမှထပ်မပြောချင်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား ဆက်ဆံရင်း တဖြည်းဖြည်း သိလာမှာပဲ၊ ဪ ပြီးတော့ စာအုပ်ရိုက်ရင် ခင်ဗျား သိထားတဲ့ စောင်ရေ ထက် တစ်ထောင်လျှော့ရိုက် ...”

“ဟို ... စောင်ရေက ကျ ... ကျနေတာလား”

“တတ်နိုင်သမျှ ပြန်ဆွဲတင်ဖို့တော့ ကြိုးစားရမှာပဲလေ”

ရောင်နီက မယုတ်မလွန် ပြောကာ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ တမင် မာန်တင်းထားသည့်ကြားမှ ငယ်ကျသွားသော ခါမှီ၊ မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိကာ သက်ပြင်းကိုသာ နာနာချရလေသည်။

ကိုယ့်မှာလည်း ဇွတ်တရွတ် လုပ်တတ်တဲ့ ခါမှီအတွက် လိုက်လိုက် စိတ်ပူပေးနေရတာဟာ ဘယ်ဝင့်ကြွေးမှန်းကို မသိ ...။

(၁၁)

ညဦးပိုင်းဆီက ရောင်နီ စာအုပ်တိုက်က ဘယ်သူ့ကို ထပ်လရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သော ခါမှီသည် ညဦးသန်းခေါင်လောက်ကြီးမှာ တယ်လီဖုန်းသံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာလေသည်။

ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူများ ဆက်ပါလိမ့်ဟု တွေးကာ ခါမှီက ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လိုမိုလိုက်ပြီး အိပ်ရာဟိုဘက်ခြမ်း စားပွဲပေါ်က ဖုန်းကို အိပ်ချင်မူးတူး လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဟဲလို ...”

“ဟဲလို ... ခါမှီလား ...၊ ကျွန်တော် မင်းမိုးယံပါ။ အိပ်လို့လည်း မပျော်၊ စာရေးလို့လည်း ဘယ်လိုမှ မဝင်တာနဲ့ ဆက်လိုက်တာဗျာ ...”

ဘုရား... ဘုရား ဖြစ်ရလေ။

ညသန်းခေါင်မှာ ကြားလိုက်ရသော လေးတွဲ့တွဲ့ အသံကြောင့် ခါမှီ အိပ်ချင်မှူးတူး မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွား ရပါသည်။

တကယ်ဆို ခါမှီလို မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်ကို လေးစားမှုသာရှိလျှင် ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ မဆက်သင့်တာလောက် ကိုတော့ သူသိသင့်ပါသည်။

ရောင်နီ ပြောတာ ဟုတ်များဟုတ်နေပြီလား မသိဟု တွေးကာ ခါမှီ ကျောချမ်းလာမိပါသည်။ သို့သော် သူနဲ့က ရေရှည် ဆက်ဆံရဦးမှာမို့ သိသိသာသာ ကလန်ကဆန်လည်း မလုပ်ရဲ၊ အလိုက်သင့်ကလေးတော့ ပြန်ပြောရဦးမည်။

“အဲ့ ... အဲ့ဒီတော့ ကျွန်မက ဘာအကူအညီ ပေးရမှာလဲ ဆရာ”

“အထွေအထူးတော့ မလိုပါဘူး၊ စကားစမြည်လေး ဘာ လေး ပြောကြတာပေါ့၊ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ထုတ်ဝေသူနဲ့ စကားများများ ပြောဖြစ်တော့လည်း စာရေးဖို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကို alarm ပေးသလို ဖြစ်တာပေါ့ ...”

“ဪ ... ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်ခါတလေကျ စာရေးဖို့ စဉ်းစားရတာ ဦးနှောက်စား တယ်ဗျာ ...”

“ဟုတ်တာပေါ့ ...”

“စာရေးစားပွဲမှာ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်လည်း mood မဝင်ရင် ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြောဘူး၊ တစ်ရွက် ရေးလိုက်၊ ဆွဲဆုတ် ပြီး ခြင်းထဲလုံးထည့်လိုက်၊ နောက်ဆုံး အမှိုက်ထည့်တဲ့ ခြင်းနဲ့တောင် မဆုံတော့ဘူး”

“အမှိုက်တွေ ရှုပ်နေတာပေါ့နော်”

“ဟာ ... ရှုပ်ပြီလားဗျာ ...၊ အမှိုက်လည်းရှုပ်၊ စိတ်လည်း ရှုပ်၊ အိပ်ဖို့ ကြိုးစားတော့လည်း ငှေ့ငေါင်ပြီး အိပ်မရ၊ ခုလို စကားစမြည်လေး ဘာလေး ပြောဖြစ်တော့မှ နည်း နည်းနေသာထိုင်သာ ရှိတာ ...”

ခါမှီက ရင်တွေ ဘာတွေ တုန်သွားပါသည်။ သူ နေသာထိုင်သာရှိအောင် ညတိုင်း ဖုန်းခေါ်နေရင်တော့ အခက်ပဲ။

“ဟိုလေ ... အဲဒီလို အမြဲဖြစ်တတ်သလားဟင်”

“အမြဲတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ mood ဝင်သွားတဲ့ အချိန်တွေကျတော့ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကားမပြောချင် တော့ဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မတွေ့ချင်တော့ဘူး၊ ဟော တစ်ရွက်၊ ဟောတစ်ရွက် ရေးလိုက်တာများပဲ ခဏလေးပဲ”

အမြဲတမ်းပဲ mood ဝင်နေပါတော့လားရှင် ...။

ခါမှီက နားထောင်ရင်း ဖော်လို လိုက်ရင်း တဖြည်း
ဖြည်း ငိုက်မြည်းလာကာ သူ့အသံကို ကြားတစ်ချက် မကြား
တစ်ချက် ဖြစ်လာသည်။ နောက်တော့ ဖုန်းကို ကိုင်လျက်သားဖြင့်
အိပ်ပျော်မှန်းမသိ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

“တီးတောင် ...”

အမလေး အစောကြီးမှာ ဘယ်ကနည်းသည်ပါလိမ့်။

ညက သန်းကောင်ယံကို တော်တော်ကျော်သွားတော့
မှ အိပ်ခဲ့ရသော ခါမှီသည် ထိုနေ့ မနက်စောစောမှာ ဘဲလံသံ
လက်ချက်ဖြင့် ပြုန်းခနဲ လန့်နိုးလာရလေသည်။

မေမေ ရှိသားပဲ ...။ နည်းသည်ဆိုလည်း မေမေ
ဘာသာ နည်းခံပစေဟု တွေးကာ ခါမှီ ဇွတ်မှိတ်အိပ်နေဆဲ အခန်း
တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာကာ ...

“သမီး ... ခါမှီ ... ထ ... ထ၊ ညည်းနည်းသည် တဲ့”

“ဘယ်သူလဲ မေမေ”

ခါမှီက မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ အိပ်ချင်စူးတူးသံဖြင့် လှိုမီး
မေးလိုက်သည်။

၁၄၂ ပုညခင်

“စာရေးဆရာတဲ့...”

“ဟင်...”

ခါမှီက မျက်လုံးကျယ်သွားကာ ဝန်းခနဲ ထထိုင်ရင်း တစ္ဆေခြောက်ခံရသလို ဖြစ်နေသည်။

သူပေါ့...၊ သူပဲ နေမှာပေါ့။

“မြန်မြန် ထွက်တွေ့လိုက်ဦး၊ မေမေတော့ အိပ်ရေးမဝလို့ ပြန်အိပ်တော့မယ်”

ခါမှီ အခန်းတံခါးကို အသာလေး ဟ၍ ညှော်ခန်းဘက်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ခေါင်းစုတ်ဖွား ညှင်းသိုးသိုးရပ်ဖြင့် ထိုင်နေသော မင်းမိုးယံကို အင်မတန် မင်္ဂလာရှိသော နံနက်ခင်းမှာ မင်္ဂလာမရှိစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။

ခါမှီက အခန်းတံခါးကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ကျောနှင့် မှီအပ်ကာ ရင်တွေ တဒုတ်ဒုတ် ခုန်လာသည်။ ခါမှီချက်ချင်းပင် ဖုန်းဆီပြေးသွားပြီး ရွှေစင်ကို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ရွှေစင်ရေ... ငါတော့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်နေပြီ နင် ခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမခါမှီ...”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... ဟိုစာရေးဆရာပေါ့၊ ညကလည်း သန့်

မြားနတ်မောင်ရဲ့ ပဉ္စလက် ၁၄၃

ခေါင်ကြီးမှာ ငါ့ကို နှိုးပြီး စကားတွေ ပြောတာ မိုးလင်းလုနီးရောပဲ၊ သူ စာရေးလို့ မရတာတွေရော၊ သူ့ဝတ္ထုတွေ အကြောင်းကော ပြောလိုက်တာ နှပ်လှဲစိနေတာပဲ၊ ငါလည်း ငိုက်နေတော့ ဘာတွေပြောမှန်းတောင် သေသေချာချာ မမှတ်မိတော့ပါဘူး၊ အခု ဒီမနက်အစောကြီးမှာ သူက ငါ့အိမ်ကို ရောက်ချလာတယ်လေ၊ ဘာတွေ ဂျီကျမလို့လည်း မသိဘူး၊ နင် လာပါဟယ်၊ နင်ပဲ ပြောဆိုကြည့်ကျက် ဖြေရှင်းပေးစမ်းပါ၊ ငါ သူနဲ့ ကြာကြာ စကားပြောရင် နှလုံးရောဂါ ရမှာသေချာတယ်”

“ရွှေစင်လည်းဖျားနေတာ မမရဲ့”

“ဟယ်... ဟုတ်လား၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ အရေးထဲမှာဟယ်”

“ရပါတယ်၊ နုံးနေတာ တစ်ခုပါပဲ၊ ရွှေစင် လာခဲ့ပါမယ်”

“ဖြစ်ရဲ့လားဟင်...”

“ရတယ် မမ၊ ရွှေစင်အခုပဲ လာခဲ့မယ်”

“အေးဟယ်... ကျေးဇူးပါပဲ ရွှေစင်ရယ်၊ ဖျားနေတာကြီးကို အားလည်းနာပါတယ်၊ စာရေးဆရာနဲ့ တွေ့ပြီးရင်တော့ နင် အိမ်မှာပဲ နားနေလိုက်တော့လေ၊ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေ ငါပဲ ကြည့်စိစဉ်ပါမယ်”

ခါမှီက ဖုန်းချလိုက်ပြီး မျက်နှာအမြန်သစ်ရသည်။
ညဝတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ကာ သင့်တော်ရာ အဝတ် လဲဝတ်ရသည်။

မေမေကလည်း ခါမှီ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောထားပြီး
လောက်ပြီမို့ ခါမှီ ထွက်မတွေ့လိုတော့ မဖြစ်ပါ။ ရွှေစင် မလာခင်
လေးမှာတော့ ဧည့်ခံစကား ပြောရဦးမှာပင်။

ခါမှီက ရွဲ့တွန့်တွန့်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့
ရပါသည်။

“ဆရာ ... အစောကြီးပါလား”

“အစောကြီးဆိုပေမယ့် အိပ်ရာက စောစောနိုးတာတော့
မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ညကတည်းက ခုထိ အိပ်မရသေးတာ ...”

“ဪ ... ဒုက္ခပဲပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ... ဒုက္ခပဲ၊ ဒီမှာနေပြီး စာဆက်ရေးလို့ မရ
တော့တာတော့ သေချာတယ်၊ ဦးနှောက်ကလေး ဘာလေး
ရှင်းသွားအောင် ခရီးထွက်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဪ ... ခရီးထွက်ပြီး စာရေးချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ
လက်မှတ် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ ကလေး သွားရေးမလား၊
ပြင်ဦးလွင်မှာ ရေးမလား ...”

“ဟာ ... အဲဒီလောက် အပေးကြီးတော့ မသွားချင်ပါဘူး၊

ပဲခူးလောက်ပဲ နီးနီးနားနား သွားမလို့၊ ခါမှီဆီ အကူအညီ
လာတောင်းတာ၊ ပဲခူးက နီးနီးလေးပဲ၊ ခင်ဗျား ကားနဲ့ပဲ
လိုက်ပို့လိုက်ရင် အဆင်ပြေပါတယ်၊ ရွှေဝါထွန်း ဟိုတယ်
ပဲ သွားလိုက်မယ်”

ခါမှီက ရင်သိမ့်တုန်သွားကာ ...

“ဟိုလေ ... ခါမှီကို ကားမောင်းပေးနေတဲ့ ရွှေစင်က ဖျား
နေတာဆိုတော့ မောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား မမောင်းတတ်ဘူးလား”

“မောင်းတော့ မောင်းတတ်ပါတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ခင်ဗျား မောင်းရင်ဖြစ်သားပဲ၊ ပဲခူးနဲ့
ဒီနဲ့က နီးနီးလေးပါဗျာ၊ ပြီးတော့ လမ်းက ခြောက်လမ်း
သွား၊ ဖြူးဖြောင့်နေတာပဲ၊ မောင်းရတာ ဘာမှမခက်ဘူး၊
ရန်ကုန်မြို့ထဲ မောင်းရတာထက်တောင် လွယ်သေးတယ်၊
တခြားကားလည်း ငှားမသွားချင်ဘူး၊ ထုတ်ဝေသူနဲ့ သွား
တော့ စာအုပ်အကြောင်း ဘာအကြောင်း စကားစမြည်လေး
ဘာလေး ပြောရတော့ စိတ်လန်းဆန်းတာပေါ့ဗျာ ...”

ခါမှီ စိတ်ဆင်းရဲပါသည်။ အရမ်းကို စိတ်ဆင်းရဲရ
ပါသည်။ မကြာခင် ရွှေစင်လည်း ရောက်လာသည်။ သို့သော်
ရွှေစင် ပုံစံက နုံးဖျော့နေတာမို့ ကားမောင်းမခိုင်းရပါ။

နောက်ဆုံးတော့ ခါမို့ပဲ ကားမောင်းကာ ရွှေစင်ကို
အဖော်ပြုလျက် ပဲခူးထိ မောင်းပို့လိုက်ရပါသည်။

အပြန်ကျတော့ ရွှေစင်က မရဲတရဲ စပြောလာသည်။

“အဲဒါကြောင့် ကိုရောင်နီ ပြောတာပေါ့၊ မမက ကိုရောင်နီ
ကို နိုင်ချင်တာနဲ့ပဲ ခုတော့ ဒုက္ခလှလှတွေ့ပြီ”

“အရေးထဲ သူ့အကြောင်း လာမပြောစမ်းပါနဲ့ဟယ်”

ခါမို့က မာန်ကလေး တင်းတင်းဖြင့် ဆိုရသော်
လည်း ရင်ထဲမှာတော့ မချီတရီ ဖြစ်နေလေသည်။

(၁၂)

တစ်ညခြား နှစ်ညခြားဆိုသလို အသံဖြင့် နှိပ်စက်
တတ်သော စာရေးဆရာကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ရသော ညတွေ
မှာလားသောအခါ ခါမို့သည် ပိန်ချုံး ညှိုးနွမ်း၍လာလေသည်။

စာရေးဆရာဟာ သူစကားပြောချင်ပြီဆိုလျှင် မုန်
တန်နေတောင်၊ အိမ်အရောက်လာပြီး ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သော အခါမှာ မေမေက ခါမို့ ရင်ဝကို
မှောင်နှင့် ပေါက်သည်နှင့် ပမာတူသော စကားကို ဆိုလာသည်။

“ခါမို့ ... မေမေကို မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ဘာလဲဟင် ... မေမေ”

“ညည်းနဲ့ ဟိုစာရေးဆရာက ဘာလဲ ...”

“သူက ခါမို့တိုက်က စာရေးဆရာလေ မေမေ”

“အဲဒီလောက်တော့ မကတော့ပါဘူး၊ လိမ်မနေပါနဲ့၊ ညည်းတို့ချင်း ညနက်သန်းခေါင် ဖုန်းခိုးပြောရ၊ မနက်ဆိုလည်း ဟိုက အစောကြီး ရောက်လာလိုလား၊ ပြီးတော့ ဟိုသွားရ၊ ဝီသွားရနဲ့၊ မေမေကတော့ ညည်းတို့ ရည်းစားဖြစ်နေပြီပဲ ထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ တကယ့်ကို မဟုတ်ရပါဘူး ဘယ်တော့မှလည်း မဟုတ်စေရပါဘူး၊ ကြောက်လွန်းလို့ ပါ”

“မဟုတ်ဘူးသာ ဆိုတယ်၊ ဖုန်းပြောရလွန်းလို့ အိပ်ရေး ပျက်ပြီး ပိန်ချုံးနေပြီ၊ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်လည်း မှန်ထဲမြှောက်ကြည့်ဦး၊ ဘယ်နယ် ... ညကြီးသန်းခေါင် ဖုန်းပြောနေတာတောင် ရည်းစားမဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းချင်ရသေးတယ်”
“ဒီမှာ မေမေ ... ခါမို့ သူနဲ့တော့ ရည်းစား မဖြစ်ဘူး သေပဲ သေပစ်လိုက်မယ်၊ အခုတောင် သေချင်နေသိလား ...”

ခါမို့က ဆတ်ဆတ်ခါ ပြောလိုက်တာမို့ မေမေက ခါမို့ကို တအံ့တဩစိုက်ကြည့် ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

(၁၃)

“ဘာပဲပြောပြော ခုချိန်မှာတော့ ကိုရောင်နီ့ကို အရမ်း ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ရွှေစင်တို့ စာအုပ် ထွက်မယ့် ရက်ဆို သူ့အမြဲ ရှောင်ပြီး စောင့်နေပေးတယ်၊ သူ ညှိပေးလို့သာ အဆင်ပြေတာ ...”

ရွှေစင်က စာအုပ်တွေကို စက္ကူပုံးထဲထည့်ရင်း ပြောနေသော်လည်း ခါမို့ကဖြင့် အဝေးကို ငေးရိုက်က တွေးတောနေမိပါသည်။ စောင့်ရတာ လေးလရှိပြီ။ ခုမှ၊ စာမူက တစ်အုပ်ပဲ ရသေးသည်။ စာချုပ်ချုပ်စဉ်က ရလာသော တစ်အုပ်နှင့် ပေါင်းမှ စုစုပေါင်း နှစ်အုပ် ...။

ပြီးတော့ ပထမ စာအုပ် ဖြန့်စဉ်မှာပင် စောင်ရေ ကျနေတာကို သွားသွားကြီး သိမြင်ရကာ ခါမို့စိတ်တွေ ဘယ်ခန့် ဖန်ကျသွားခဲ့ရပါသည်။

၁၅၀ ပုညသင်

သူ့ဒဏ်ကို ခံရသည့်အပြင် အမြတ်အစွန်းကလည်း ထင်သလောက် မဟုတ်။ သူ့ဆီမှာ ငွေတွေ အရမ်းမြုပ်သွားပြီလို့ လုပ်ငန်းချဲ့ဖို့ကိစ္စကို စိတ်မကူးနိုင်။ ခါမှီ ကြိုက်လှတဲ့ လေးရတီ စုံ အပါးဝိုင်း စိန်နားကပ်ကလေးကိုပင် ရောင်းပြီး ဖြည့်ပေးလိုက်ရတဲ့ စာမူခတွေက မနည်းမနောမို့ ပြန်တွေးမိတိုင်း နောင်တရကာ နှမော့တသ နေခဲ့မိပါသည်။

သို့သော် အားလုံး လွန်ခဲ့ပြီမို့ ခုကျမှ ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မည်နည်း။

ခါမှီက တွေးရင်း စိတ်ရှုပ်လာကာ ရွှေစင်ဘက်ထိ လှည့်ကြည့်မိရင်း...

“ရွှေစင် ... ငါတော့ ထွက်ပြေးချင်နေပြီ၊ ငါ အရမ်း စိတ်ညစ်ကယ်ဟယ်၊ သူနဲ့ အလုပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ အခု ၂၀ တောင်လည်း ချုပ်ပြီးသားဆိုတော့ သူနဲ့ အချိန်တွေ အကြာကြီး ဆက်ဆံနေရဦးမှာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတော့ မသိတော့ပါဘူး။”

ရွှေစင်က သက်ပြင်းချကာ...

“မမလည်း ခုတလော ပိန်တယ်နော်”

“ပိန်တာပေါ့၊ စိတ်ဆင်းရဲရတဲ့အထဲ အိပ်ရေးကလည်း ပျက်...”

မြားနတ်မောင်ရဲ့ ပဉ္စလက် ၁၅၁

ရွှေစင်က မမခါမှီကိုကြည့်ရင်း သနားလာမိပါသည်။ မမဟာ ဖွတ်တရွတ်နိုင်ကာမှ နိုင်ရော စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းလှကာ ရွှေစင်ကိုလည်း ညီမသဖွယ် သဘောထားတတ်သူ၊ ရွှေစင်မှာ ငွေရေးကြေးရေး လိုအပ်သမျှကိုလည်း စေတနာထားပြီး ကူညီတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေစင်ကလည်း အတူတူလုပ်လာတာ ကြာပြီဖြစ်သော မမခါမှီအပေါ် သနားစာနာမိတာမို့ ဘယ်လိုကူညီလျှင်ဖြင့် မမ စိတ်ချမ်းသာမလဲဟု တိတ်တဆိတ် ကြံစည်တွေးတောနေခဲ့လေသည်။

“ကိုရောင်နီ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ မမခါမိုလည်း အရမ်း စိတ်ဆင်းရဲနေတာပဲ”

ရွှေစင်က ရောင်နီဆီလာတွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း ဇာတ်စုံခင်းပြခဲ့တာကို ရောင်နီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဒေါသ ထွက်မိသည်။

ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လျှင် ကိုယ့်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက်တွေကို မျှသိပ်အောင့်အည်းကာ အလုပ်အောင်မြင်ရေး တစ်ခုတည်းအတွက်သာ အာရုံထားရင်း အစစအရာရာ ညည်းခံ တတ်သော ရောင်နီသည် ခါမိုနဲ့ ပတ်သက်သည့် ကိစ္စအတော် များများအတွက် မကြာခဏဆိုသလို ခံစားချက်တွေ အုံကြွချင် သည်။ ဒါကို မိုးအောင်ကပင် ပြုံးစနဲ့နဲ့ စကောက်ချင်နေခဲ့သည့်-

“ဒီအတိုင်း ဆက်သွားရင် မမတော့ မလွယ်ဘူး ကိုရောင်နီ

ရွှေစင်လည်း ဘာလုပ်ပေးရမှန်း မသိတာနဲ့ ကိုရောင်နီဆီ အကြံဉာဏ်လေး ဘာလေး တောင်းဖို့လာခဲ့တာ ...”

“ခါမိုဆန္ဒက ဘယ်လိုရှိတာလဲ ရွှေစင်”

“မမ ဆန္ဒကတော့ မင်းမိုးယံ စာအုပ်တွေကို ဆက်မထုတ် ချင်တော့တာ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဆက်ထုတ်နေသမျှ ပတ်သက်နေရမှာကို ကြောက်တာလည်း ပါတယ်၊ ခုကပဲ မမမှာ မစားနိုင် မသောက်နိုင် သောက ဖိစီးပြီး ပိန်နေပြီ”

ရောင်နီသည် ထိုစကားတစ်ခွန်းကြောင့်ပင် ဆုံးဖြတ် ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချုပ်ငြိမ်းသွားပါသည်။

“ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် ကူညီပေးပါ့မယ် ရွှေစင်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကူညီတာကိုတော့ ခါမို မသိစေချင် ဘူး”

“ဘယ်လိုကူညီမှာလဲဟင် ...”

“ကျွန်တော် မင်းမိုးယံနဲ့ သွားညှိလိုက်ပါ့မယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော့်တိုက်ကို ပြန်လာဖို့ ခေါ်လိုက်မယ်၊ အဲဒီအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုခုတော့ ပိုပေးရမှာပေါ့ဗျာ၊ ပြီးရင် ခါမို ဆီက ယူထားတဲ့ စာမူတွေကိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်အမ်း ပေးလိုက်မယ်၊ ရွှေစင် အနေနဲ့ကတော့ ရွှေစင်ဆီ မင်းမိုးယံ

မှန်းဆက်လာတယ်၊ ပိုက်ဆံကိုလည်း ရွှေစင်ပဲ သွားယူလာ ခဲ့တယ်ဆိုပြီး ခါမှီ ယုံအောင်ပြောပေးရုံပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စ ကို ခါမှီ့ကိုရော၊ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ တစ် သက်လုံး နှုတ်ပိတ်နေပေးပါ”

“ဒါပေမယ့် ဒီလို ကူညီတဲ့အတွက် ကိုရောင်နီဘက်မှာ ဝန်ပိသွားမှာလည်း စိုးပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ရွှေစင်၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ကိစ္စတွေက အဆင်ပြေသလို ကြည့်လုပ်သွားလို့ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကူညီတာကို ခါမှီ မရိပ်မိအောင် ကျွန်တော့်စာအုပ်တိုက် နာမည် မတပ်ဘဲ တခြားနာမည်တစ်မျိုးနဲ့ ထုတ်လိုက်လို့ ဖြစ်တယ်”

“ဒါပေမယ့် ကိုရောင်နီမှာ အရမ်းနစ်နာ ...”

“နစ်နာလည်း ကျွန်တော် ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပဲဗျာ ...”

ဘုဆတ်ဆတ်လိုလို ပြောလိုက်ပေမယ့် အဲဒီ စကား တစ်ခွန်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က တော်တော် တာသွားပါသည်။ ရွှေစင်က ရောင်နီကို တစ်ချက် ငေးကြည့်ရင်း ရောင်နီ ရင်ထဲကို ထွင်း ဖောက်မြင်လိုက်ရသည်။ ဪ ... အချစ်ဆိုတာလည်း အဆန်း သားပဲနော် ... ။

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ ရွှေစင်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ရွှေစင် နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့ ရောင်နီက ငြိမ် သက်စွာ ထိုင်ကျန်ခဲ့ရင်း ရင်ထဲမှာ ဘဝင်ကျသလိုလို၊ ခုမှပဲ စိတ် အေးသွားရသလိုလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

ခါမှီ အဆင်ပြေဖို့၊ ခါမှီ စိတ်ချမ်းသာဖို့ သူ ဘယ် လောက်တောင် ထည့်တွက်နေခဲ့မိပါလိမ့် ... ။

ဒီအမျိုးသမီးဟာ နည်းနည်းလေးမှ မနူးညံ့ပေမယ့် သူ့စိတ်ကို အချိန်တိုတိုလေးအတွင်း ဖမ်းဆွဲချုပ်ကိုင်ထားနိုင်ခဲ့ သည်။

သို့သော် သူမရှေ့မှာ အညံ့တော့ မခံချင်။ သူမက အနိုင်ယူလာမှာကိုလည်း သူ ကြောက်မိလေသည်။

(၁၄)

ခုတော့ ခါမှီသည် စိတ်မွန်းကြပ် ဖိစီးမှုထဲမှ လွတ်
မြောက်သွားလေသည်။

မင်းမိုးယံကို လက်လွှတ်လိုက်ခြင်းက ခါမှီရဲ့ ကျ
ဆင်းနေသော စိတ်တွေကို ပြန်လည်မြှင့်တင်ပေးလိုက်သည်။ ခါမှီ
က ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်ကာ တဖုဖု ပြောမဆုံး။

“ကံကောင်းလို့ပေါ့ ... ကံကောင်းလို့ သူလည်း တခြား
တိုက်နဲ့ အဆင်ပြေ၊ ကိုယ်လည်း လွတ်မြောက်သွားတာ
ပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူနဲ့ အလုပ်လုပ်မယ့် စာအုပ်တိုက်က အသစ်
ဆို ... ”

“ဟုတ်တယ် မမ”

“အေးပေါ့ ... ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ ဒီလောကထဲ
ဝင်လာတော့ ခံရပြီပေါ့”

‘တကယ်တမ်း ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိတာက မမ ပေါ့’ ဟု ရွှေစင်က စိတ်ထဲမှ ပြောရင်း ရယ်ချင်သွားသည်။

ခုချိန်မှာ အဖြစ်မှန်ကိုသာ မမခါမိုက် ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် မမ ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ရွှေစင်က တွေးတောင် မတွေးရဲချေ။

ကိုရောင်နီ အကူအညီဖြင့် မမကို ပိပိရီရီ ညာခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

ရွှေစင်က မမ ပျော်ရွှင်နေတာကို ကြည့်ရင်း ကိုရောင်နီရဲ့ ‘နစ်နာလည်း ကျွန်တော် ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပဲ’ ဆိုသော ဘုကျကျ စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိကာ မမခါမိုက် ‘အတွက်’ ကျေနပ်နေမိသည်။

အဲဒီတုန်းက ကိုရောင်နီ မျက်နှာဟာ နှုတ်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းကြီး။ သူ့စကားတွေဟာ မချို့သာလှပေမယ့် မမအပေါ် စေတနာထားတာကတော့ အသိသာကြီးပါ။

ခက်တာက မမခါမိုက် ... ။

မာနလေး တလူလူနဲ့ ကိုရောင်နီအပေါ် အညှိုးအတေးထားကာ ပြိုင်ဘက်လို သဘောထား ဆက်ဆံနေပြီး ဘယ်တော့မှလည်း အကောင်းမမြင် ... ။

ကိုရောင်နီလည်း နောက်ကွယ်ကသာ ကူညီရင်

ကူညီမယ်၊ သူလည်း မာနရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ မမရှေ့မှာတော့ ဘယ်တော့မှ ဒူးထောက်လိမ့်မည်မဟုတ်။

ရိုးရိုးလေး ပုံခိုင်းရလျှင် ကိုရောင်နီနှင့် မမခါမိုက်ဟာ ၃ နဲ့ ၄ လို နီးနီးလေးနဲ့ ကျောခိုင်းနေကြရသူများ ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေစင် သဘောဆိုလျှင်တော့ မမနဲ့ ကိုရောင်နီကို နီးစပ်စေချင်လှပါသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက် အကြံဉာဏ်နဲ့ အောင်မြင်တဲ့ စာအုပ်တိုက်ကြီး တစ်တိုက်ကို ထူထောင်ကြပေါ့။

“ခုတော့ ... ပိုက်ဆံကိစ္စလည်း အဆင်ပြေသွားပြီဆိုတော့ တခြား စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ကို ရောင်းနီ အရင်ဦးအောင် ကျိုးစားထားလို့ ရပြီပေါ့ ... ”

ခါမိုက်ရဲ့ အေးစက်စက် ကြိမ်းဝါးသံကလေးကြောင့် ရွှေစင် စိတ်ကူတွေ ပျက်သွားကာ သက်ပြင်းချမိရလေသည်။

(၁၅)

ခါမို ခုတစ်ခါ ကမ်းလှမ်းလိုက်သော စာရေးဆရာမ
၏ 'ပြာစင်ရွန်းလဲ' ဖြစ်ပါသည်။

သူဟာ ဘယ်လို စာမျိုးတွေ ရေးတယ်ဆိုတာတော့
ခါမို သေချာမသိ၊ ခါမိုသိတာက အတော်အသင့် များပြားတဲ့
သူ့စောင်ရေ အခြေအနေဖြစ်သည်။

ခါမိုက ထိုစာရေးဆရာမကို ရောင်နီ ကမ်းလှမ်းဖို့
စိတ်ကူးမရမီ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ဝင်ထွက်ပြောဆိုကာ စာချုပ်
ချုပ်ဖို့ ပြောပြီးဆိုပြီးသွားသည်။

ရွှေစင်က တားပါသေးသည်။

“အဲ့ဒီ ဆရာမ ရေးတဲ့ စာတွေက အချစ်ဝတ္ထုသန့်သန့်လေး
မဟုတ်ဘူး မမခါမိုရဲ့၊ အညှီအဟောက်တွေ ပိုများတယ်၊
ရွှေစင် တစ်ခါ ဖတ်ဖူးတယ်၊ သုံးပုံတစ်ပုံတောင် မကျိုး

သေးဘူး၊ ဆက်မဖတ်ရဲတော့တာနဲ့ ပစ်ထားလိုက်ရတော့တယ်”

ရွှေစင်က ဘယ်လိုပြောပြော ခါမိုက နားမဝင် ...”

“ဒါက တစ်အုပ်တလေပဲ နေမှာပါဟယ်၊ ပြီးတော့ ... တကယ်တမ်း အရေးကြီးတာက သူ့စာအုပ်ကို ထုတ်လို့ အမြတ်အစွန်းရရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား ...”

“အဲဒီ စာအုပ်မျိုးထုတ်ရင် စာအုပ်တိုက် သိက္ခာကျမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ မမရယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ စာအုပ်မျိုးဆိုတာ မိန်းမပျိုလေးတွေ ဖတ်ဖို့လည်း လုံးဝ မသင့်တော်တဲ့ စာအုပ် ...”

“နင်ပြောသလောက်ကြီးလည်း ဟုတ်မယ်ထင်ပါဘူး ရွှေစင်ရယ်”

ခါမိုက ဇွတ်ကျကျပင် ရှေ့တိုးလာသည်။ ရွှေစင် တားသည့်ကြားမှပင် စာချုပ် ချုပ်ဖြစ်အောင် ချုပ်လိုက်သည်။ မကြာခင် ထိုသတင်းက ရောင်နီထံသို့ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

တစ်ခုသော နေ့လယ်ခင်းတွင် ရောင်နီသည် ခါမို ရှိရာ စာအုပ်တိုက် ရုံးခန်းထဲသို့ ဒေါသတကြီး တမူးရှူးထိုး ဝင် ရောက်လာလေသည်။

“ဟင် ... ကိုရောင်နီပါလား”

“ခါမို ဘယ်မှာလဲ ...”

ရောင်နီက ရုတ်တရက်မို့ အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေသော ရွှေစင်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ အတွင်းမှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့် လျက် ခါမိုထံ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် လျှောက်ဝင်သွားသည်။

“ဟင် ... ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“စင်ဗျားနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ ...”

ခါမိုက မျက်နှာရဲရဲဖြင့် ဒေါသကို ချုပ်ထားရသော ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသော ရောင်နီကိုကြည့်ရင်း ရုတ်တရက်မို့ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ရကာ အံ့အားသင့်နေသည်။

ရောင်နီက ခါမှီ၊ စားပွဲရှေ့က ထိုင်ခုံတစ်လုံး ဆွဲယူ
ထိုင်လိုက်ရင်း ခါမှီမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားက ပြာစင်ရွန်းလဲ့ကို ထုတ်မလို့ဆို ...”

“ဪ ... ဒီကိစ္စအတွက် ဒေါသတကြီး ဖြစ်လာတာလား။

ခါမှီက ဒီတစ်ခါလေးပဲ ရှင့်ထက်ဦးသွားတာပါရှင် ...”

ခါမှီက ရယ်သွမ်းသွေးကာ မထိတရီလေး ပြော
လိုက်ပါသည်။

“သိပ် ကျေနပ်မနေနဲ့ ဒေါ်ခါမှီ၊ အဲဒီ စာရေးဆရာမကို
ကျုပ်က မထုတ်ချင်လို့ ရှောင်ထားတာ”

“ဪ ... ရှင်ပြောတော့လည်း ယုံရမှာပေါ့နော်၊ ဘာဖြစ်
လို့များ ရှောင်ထားရတာပါလိမ့် ...”

“သူ့စာအုပ်တွေကို ထုတ်တာဟာ မသိနားမလည်တဲ့ သူ
တွေကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်တာနဲ့ အတူတူပဲမို့လို့
ပြီးတော့ ကျုပ်လည်း သိက္ခာကျမှာစိုးလို့ ...”

“နေစမ်းပါဦး ... ရှင် ပြောသလိုဆိုရင် ခါမှီကတော့ သူ့
စာအုပ်တွေကို ထုတ်ပြီး မသိနားမလည်တဲ့ သူတွေကို
ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်တယ်ပေါ့”

“ဒီမှာ ခါမှီ ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ပြာစင်ရွန်းလဲ့

ဆိုတာ အညှီအဟောက်ဆန်ဆန် ဝတ္ထုမျိုးတွေ ရေးတယ်
ဆိုတာ ခင်ဗျား နားမလည်ဘူးလား၊ ကိုယ်ထုတ်မယ့်
စာအုပ်ကို တစ်ခါလေးတောင် ဖတ်မကြည့်ဖူးဘူးလား”
“ဖတ်ဖို့ မလိုပါဘူး”

“မြတ်ဖို့ပဲလိုတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်က ဖတ်တယ် ခါမှီ၊ ကျွန်တော်ထုတ်တဲ့ စာအုပ်
တွေဟာ အပျော်ဖတ် ဝတ္ထုဆိုရင်တောင် ပရိသတ်ကို သန့်
သန့်ရှင်းရှင်း ဖြေဖျော်မှုပေးတဲ့ စာအုပ်မျိုးပဲ၊ အညှီ
အဟောက် အသားပေးတဲ့ နည်းနဲ့ ရုပ်တည်နေတဲ့ စာအုပ်
မျိုး တစ်အုပ်မှ မပါဘူး ...

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပါ ခါမှီ၊ ခင်ဗျားထုတ်
တဲ့ စာအုပ်ကို စာဖတ်တတ်ခါစ မိန်းမပျိုလေးတွေ ဖတ်
မယ်၊ အဲဒါတွေကို အဟုတ်မှတ်ပြီး အတုခိုးသွားမယ်၊
ပျက်စီးသွားမယ်၊ စိတ်တွေလေနေကြမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား
ပျော်နိုင်မလား၊ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင် ပြီးရော
သဘောမျိုး ရေးတဲ့ သူက ရေးတယ်ထားဦး၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့
မထုတ်ဘဲ နေလို့မရဘူးလား၊ လူတိုင်း အသက်မွေးဝမ်း

ကျောင်း အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အသက်မွေးမှုဟာ သူများကို မထိခိုက်ဖို့၊ သိက္ခာရှိဖို့ လိုတယ်”

“ရှင် ဒါတွေ ကျွန်မကို လာပြောနေလို့ ဘာအကြောင်းမှ မထူးဘူး ရောင်နီ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ဟာ ပြိုင်ဘက်ပဲ၊ ပြိုင်ဘက်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ စေတနာကောင်းနဲ့ သတိပေးစကား မပြောဘူး၊ ပြောခဲ့ရင်လည်း သူတို့ပြောတဲ့ စကားရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အကြံတစ်ခုခုတော့ ရှိတာပဲ၊ ကျွန်မကို လာတားပြီး ကျွန်မက နောက်ဆုတ်လိုက်ရင် ရှင်သူ့ကို သွားမကမ်းလှမ်းဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါ ရှင်ရဲ့ လှည့်ကွက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ခါမို့ စကားလုံးတွေက ရောင်နီ မျက်နှာကို ဖြတ်လို့ နာကျင်သွားစေပါသည်။

ထင်ရက်လိုက်တာ ခါမို့ရယ် ...။ ကျွန်တော် ညီးလေးမှ မခံစားမိဘူးလား။

သို့ ခါမို့ကို မျက်လုံးစိမ်းဖြင့် စိုက်ကြည့်ပါသည်။

“လို ဖြစ်တည်လာတဲ့ ခါမို့ကို

ဂုဏ်မပျက်စေလိုခြင်း၊ ဂုဏ်တက်စေလိုခြင်းဟူသော စေတနာတွေကို သူမက တစ်ခဏချင်း နင်းချေပစ်နေသည်။

ကိုယ် ဘာတတ်နိုင်တော့မလဲ ...။

“ရှင် ပြန်ပါတော့ ရောင်နီ ...”

“ကောင်းပါပြီ ခါမို့ ...”

ရောင်နီ မျက်နှာက ရုတ်တရက် ညှိုးပျော့သွားကာ ထိုင်ရာမှ လေးလေးပင်ပင် ထသည်။ ပြီးတော့ ခါမို့ကို တံစီချက်စိုက်ကြည့်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

တံခါး ချပ်ခနဲ ပိတ်သွားသံ ကြားသည်နှင့် ခါမို့လည်း အရပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာမို့ စားပွဲပေါ် လက်ထောက်ကာ လက်ဖဝါးတွေထဲ မျက်နှာကို အပ်ထားလိုက်မိသည်။

သူ့ရှေ့မှာ မာန်တင်း ငြင်းဆန်နေရပေမယ့် ဟုတ်များ ဟုတ်နေမလားဆိုသော စိတ်က ခါမို့ မသိစိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာမို့ ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်နေခဲ့ရသည်။

မင်းမိုးယံ ကိစ္စတုန်းကလည်း သူ သတိပေးတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့တာမို့ ပြာစင်ရွှန်းလဲ့ ကိစ္စမှာလည်း ခါမို့စိတ်ထဲ စိုးထိတ်သလို ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

သို့သော် ခါမို့က သူ့စကားကို နားထောင်အညံ့ခံ

၁၆၈ ပုညခင်

သံညှိ မိန်းမတစ်ယောက်တော့ မဖြစ်ချင်။ သူနဲ့ ရင်ပေါင်တန်း
နိုင်သည့် ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါသည်။

၁၆၉

(၁၆)

ခါမိုသည် ရောင်နီ စကားတွေကို ဆန့်ကျင် မာန်
တင်း၍ နေလာခဲ့ပြီးနောက် လအနည်းငယ် ကြာသောအခါ ...

ထိုညနေခင်းက ဆောင်းညနေခင်း ဖြစ်ပြီး ယုဇန
ဂါးဒင်း ဟိုတယ်တွင် ကျင်းပသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ သမီး
မင်္ဂလာဆောင်သို့ ခါမိုက ရွှေစင်နဲ့အတူ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

ခါမိုက နည်းနည်း စောရောက်နေတာမို့ ခါမို ထိုင်
သော စားပွဲဝိုင်းမှာ လူရှင်းနေသေးသည်။ ခဏကြာတော့မှ ခါမိုနဲ့
ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရောက်လာကာ စကားစမြည်
ပြောဖြစ်ကြပါသည်။

“ခါမိုနဲ့ မတွေ့တာတောင် ကြာပြီနော်၊ အရင်လိုပဲ စာအုပ်
ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းပဲလား။”

၁၇၀ ပုညခင်

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမသိ”

“ဘာစာအုပ်တွေ ထုတ်နေလဲ ...”

“လုံးချင်း အချစ်ဝတ္ထုတွေပါပဲ”

“မမသိလည်း စာမဖတ်ဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ၊ စာအုပ်ဆိုင်
ဘက်တောင် မရောက်ဖြစ်တော့ ဘာစာအုပ်တွေ ထွက်လို့
ထွက်မှန်းတောင် မသိပါဘူး၊ ဟော ... မမချို့”

“ဪ ... သိပါလား”

“လာလေ ... မမချို့၊ သီတို့ဝိုင်းမှာပဲ ထိုင်လိုက်ပါလား”

မမသိက သူမ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်

လိုက်တာမို့ ထိုအမျိုးသမီးက ခါမှီတို့ ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ
သည်။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ခါမှီ ... ဒါ သို့ မိတ်ဆွေ မမ
ချို့ကြည့်၊ မမက ယုနေပလာစာမှာ Fashion Shop ဖွင့်
ထားတယ်၊ မမ ဒါ သို့ မိတ်ဆွေ ခါမှီတဲ့၊ မိုးသောက်ယံ
စာပေကလေး၊ ထုတ်ဝေသူပေါ့”

အမျိုးသမီးက မျက်ခုံးပင့်သွားကာ ...

“မိုးသောက်ယံ စာပေက ဆိုတော့ ဟို ပြာစင်ရွန်းလဲ့တို့
ဘာတို့ရဲ့ စာအုပ်တွေ ထုတ်တဲ့ ထုတ်ဝေသူလား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“အိုး ... ဒါဆိုလည်း ကြုံကြုံကတုန်း ပြောရဦးမယ်ကွယ်၊
စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ အန်တီ”

“အန်တီ သမီးလေးဟာလေ စာဖတ် အရမ်းဝါသနာပါ
တယ်ကွယ်၊ စာဖတ်တတ်ခါစဆိုတော့ အချစ်ဝတ္ထုကလေး
တွေကို သိပ်ဖတ်ချင်တယ်၊ အရွယ်ကလည်း မြီးကောင်
ပေါက် အရွယ်ကိုး ...”

“အန်တီကတော့ သမီး ဖတ်ဖို့ ငှားလာတဲ့
စာအုပ်ဆို အန်တီ အရင်ဖတ်ကြည့်တယ်၊ ဖတ်ကြည့်ပြီး
သမီးအနေနဲ့ မဖတ်သင့်ဘူးထင်ရင် ဆင်ဆာဖြတ်ပစ်
လိုက်တယ်၊ ပေးမဖတ်တော့ဘဲ ဖွက်ထားလိုက်တယ်’ ဆိုပါ
တော့ကွယ် ...”

“တချို့ ဝတ္ထုလေးတွေကတော့ အချစ်ဝတ္ထု
ဆိုပေမယ့် သန့်သန့်လေးတွေ၊ အညှီအဟောက်လည်းမပါ၊
ဗဟုသုတ ပညာပေးတွေလည်းပါ၊ အဲဒါမျိုးတွေကိုတော့
ပေးဖတ်ပါတယ် ...”

“အန်တီက အဲဒီလို ကြပ်မတ်နေတော့ သမီး
လေး ဘဝမှာလည်း ဘာအမှားအယွင်းမှ မရှိဘူးဆိုကွယ်၊

“စိတ်မကောင်းစရာ တစ်ခုကတော့ အန်တီ

သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးလေးပါပဲ၊ အန်တီ သူငယ်ချင်းက အလုပ်များရှာတယ်၊ သမီး အပျိုပေါက်ကလေးကိုလည်း ရင်အုပ်မကွာ မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူးပေါ့ ...

“သူတို့ အိမ်မှာက သူ အလုပ်သွားရင် သူ့သမီးနဲ့ အိမ်ဖော် ကောင်မလေး နှစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ခဲ့တာ၊ အိမ်ဖော် ကောင်မလေးကတော့ အားရင် အဲဒီလို စာအုပ်မျိုးကိုမှ ရွေးငှားဖတ်၊ စိတ်ကူးတွေယဉ်၊ တွေ့ရာလူနဲ့ ရည်းစားထား၊ ချိန်းတွေ၊ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ။

“အန်တီ သူငယ်ချင်း သမီးလေးလည်း အိမ်ဖော် ကောင်မလေး ငှားလာတဲ့ စာအုပ်တွေကို အမှတ်တမဲ့ ယူဖတ်မိရင်းက ဒါပဲ ဒါပဲ စွဲဖတ်တော့တာပေါ့ကွယ်၊ အမှားအမှန် မဝေခွဲနိုင်တဲ့ နုနယ်တဲ့ အရွယ်ကလေးကိုး ...

“နောက်တော့ အဲဒီ သမီးလေး ခမျာလည်း စိတ်တွေလေ၊ စာမေးပွဲတွေကျပြီး ၁၆ နှစ်သာသာ အရွယ်ကလေးနဲ့ ရည်စားထားပြီး မှားကြယွင်းကြလို့ ပေးစားလိုက်ရပါရောလား၊ ဒီအရွယ်ကလေးတွေ ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့၊ ခုတော့ ကလေးတွေမှာလည်း တစ်ဒုက္ခ၊ မိဘတွေမှာလည်း ဒုက္ခ ...

“စာပေဆိုတာ အင်မတန် သြဇာသက်ရောက်

တယ် မဟုတ်လား၊ စာပေက လူဆိုးကို လူကောင်းဖြစ်သွားစေသလို၊ လူကောင်းကိုလည်း လူဆိုးဖြစ်သွားစေတယ်လေ ...

“ဒီလိုသာ လက်လွှတ်ပယ် ရေးသားထုတ်ဝေနေကြရင် တစ်နေ့တော့ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“မမချိုရယ် ... ခါမှီကို အားနာစရာ ... ”

“အမှန်ကို သိအောင်တော့ ပြောပြရမှာပေါ့ သီရယ်”

မမသိက ခါမှီကို အားနာသလို လှမ်းကြည့်သည်။ ခါမှီကတော့ ထိုနေရာမှာပင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး သေးကျသိမ်ငယ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး နီရဲလျက် ရှက်စိတ်ဖြင့် မွန်ထူလာသောအခါ ခါမှီက အားလုံးကို ခွင့်တောင်းလျက် သန့်စင်ခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

သန့်စင်ခန်းထဲက မှန်ရှေ့မှာ ရပ်မိသောအခါ ခါမှီရဲ့ မျက်နှာက သွေးမရှိတော့သလို ဖြူရော်နေတာကို တွေ့ရလေသည်။

ခါမှီရင်ထဲမှာ ပူလာသည်။ ခါမှီက ဗေစင်က ရေတွေကို ဖွင့်ချကာ လက်တွေကို စိမ်နှစ်ထားလိုက်မိရင်း မျက်လုံးစုံမှိတ် ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ရောင်နီရေ ...

တကယ်ပဲ ရှင်ပြောသလို ဖြစ်လာခဲ့ပြန်ပြီ။

ကျွန်မ ဘာလုပ်ရတော့မလဲဟင်၊ ကျွန်မ မျက်နှာကို အဲဒီလို မိဘမျိုးတွေရဲ့ ရှေ့မှာ ဘယ်လိုပြရတော့မလဲ။ ကျွန်မ တကယ် ရဲကြီးခဲ့ပြီလားဟင် ...”

“မမခါမို့ ...”

“ဟင် ...”

ခါမို့ မောကြည့်တော့ ခါမို့နောက်မှာ ရပ်နေသော ရွှေစင်ကို မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် မြင်ရသည်။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ မမရယ်၊ မမကို ရွှေစင် နားလည်ပါတယ်၊ ပြာစင်ရွန်းလဲ့နဲ့ စာချုပ်ကလည်း ငါးအုပ်ပဲ ကျန်တော့တာ၊ အဲဒါပြီးရင် မလုပ်ဘဲ နေလိုရပါတယ်”

“ရွှေစင်ရယ် ... ရောင်နီကတော့ တို့ကို လှောင်ပြီး ပြီးနေတော့မှာပဲ”

“မပြုံးပါဘူး မမရယ်၊ တကယ်တော့ သူက ...”

ရွှေစင်က လွတ်ခနဲ ပြောထွက်တော့မလို ဖြစ်ပြီးမှ အမြန် အရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။ ကိုရောင်နီ အကြိမ်ကြိမ် တားထားလိုသာပေါ့။ ရွှေစင် သဘောဆို ကိုရောင်နီ ကူညီခဲ့တာတွေကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ချင်ပြီ။

“သူက ဘာဖြစ်လဲ ရွှေစင် ...”

“ဪ ... သူက သဘောကောင်းတဲ့ သူပါ မမရယ်၊ မမအပေါ် စေတနာထားရှာပါတယ်”

“ငါတော့ မထင်ပါဘူးဟယ်”

“နောက်တော့ မမ သိလာမှာပါ”

“နောက်ဆိုလည်း သူက တို့ရဲ့ ပြိုင်ဘက်ပဲ ဖြစ်နေမှာပါပဲ”

ခါမို့ကခပ်ကိုးတိုး ညည်းညူရင်း သန့်စင်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

မင်္ဂလာပွဲ တစ်ချိန်လုံးမှာ ခါမို့က အန်တီချိုရဲ့ ရှေ့မှ မျက်နှာပူပူနှင့် ထိုင်နေခဲ့ရပြီး အပြန်မှာတော့ အိမ်ကို မပြန်သေးဘဲ ရွှေတိဂုံဘုရားဘက်သို့ ကားကို ဦးတည်လိုက်သည်။ ရွှေစင်ကို ပြန်ပို့ခဲ့ပြီမို့ ခါမို့ တစ်ယောက်တည်းပင် ဘုရားပေါ် တက်လာခဲ့ပါသည်။

ဘုရားပေါ် ရောက်တော့မှ ခါမို့စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်းချမ်းလာသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီး ဓမ္မာရုံတစ်ခုရဲ့ လှေကားထစ်တွေမှာ ထိုင်ကာ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို အကြာကြီး ငေးမောကြည့်နေခဲ့ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်ရှိသလို ခံစားလာရလေသည်။

ရောင်နီသည် သန့်ရှင်းသော လေကို ရှိုက်၍ ရှုရင်း ဘုရားစောင်းတန်း လှေကားထစ်တွေတိုင်း ခပ်မှန်မှန် တက်လာ ခဲ့သည်။

ရောင်နီက အပတ်စဉ် မွေးနေ့ ညနေတွေတိုင်း ဘုရားပေါ် လာနေကျဖြစ်ပြီး လာတိုင်းလည်း ရိုးရိုးလှေကားမှသာ တက်ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ရောက်တော့ ဘုရားမရှိခိုးမီ ဘုရား ကို လက်ယာရစ်ပတ်၍ လျှောက်လာခဲ့ရင်း ဘုရားတန်ဆောင်း တစ်ခုရဲ့ လှေကားထစ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်၍ ဘုရားဆီ ငေးမော ကြည့်နေသော ခါမိုးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

မိုးဖွဲလေးတွေက ခါမိုးထံ ခပ်စွေစွေ ပက်စင်နေ သော်လည်း ခါမိုးက ဒါကို သတိမပြုမိတော့သလို သတိလက် လွတ် ငေးမျှော်နေသည်။

ရောင်နီက သူမဆီသွားရင် ကောင်းမလားဟု ခဏ လေး ရပ်တန့်စဉ်းစားရသည်။ ခါမိုးက ကိုယ့်အပေါ် မယုံကြည် တာ၊ ခါးသီးလျက်ရှိတာကို သိထားပြီးသားမို့ပင်။

ခါမိုးပုံစံလေးဟာ တစ်ခုခုကို စိတ်ညစ် စိတ်အား ငယ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးလေး။ ပုံမှန် ဘုရားလာဖူးရုံသက်သက်မဟုတ် တာတော့ သေချာပါသည်။ သူမ စိတ်မှာ တစ်ခုခု အနာတရဖြစ် နေလိုသာ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ငြိမ်လေး လာထိုင်နေတာ မဟုတ် ရောင်နီက နားလည်မိပါသည်။

ရောင်နီသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ သူမထံသို့ဦးတည် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ခါမိုး ...”

“ဟင် ...”

ခါမိုးသည် အနားကနေ ကပ်၍ ထွက်ပေါ်လာသော ရောင်နီ အသံကြောင့် ဆတ်ခနဲပင် တုန်ယင်လန့်ဖျပ်သွားသည်။

“ခါမိုး တစ်ယောက်တည်းလား။”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ဘုရား လာဖူးတာလား။”

“ဘုရားလာတာပဲ ... ဘုရား လာဖူးတယ်ဆိုတာ အထူး မေးနေစရာ လို့သေးလို့လား။”

ခါမှီက ဘုဂလန်ပင် ပြန်ပြောဖြစ်သည်။ သူ့အထဲ
ဘာလို့မှန်းမသိ အမြဲမကျေမနပ် ဖြစ်နေရသည်။ အထူးသဖြင့်
တော့ သူအနိုင်ယူမှာကို စိုးရွံ့မိတာပဲပေါ့။

ခါမှီက ဘုပြောရင်းကပင် ရောင်နီပုံစံကိုလည်း
မသိမသာ အကဲခတ်မိသေးသည်။ ရှားညိုရောင်ပုဆိုးနဲ့၊ ရှုပ်အောင်
လက်ရှည် အဖြူရောင်ကလေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသော
သူ့ပုံစံက မြင်နေကျထက် တစ်မူထူးကာ သန့်ပြန့်လန်းဆန်းဆန်း
သလိုပင်။ အညာသားလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ဒီလူဟာ ခုလိုကျတော့လည်း
ကြည့်ရမဆိုးပါဘူး။

“ခါမှီ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေသလား”

“ဘာ တစ်ခုခုလဲ ...”

“ကိစ္စ တစ်ခုခုအတွက် စိတ်ထိခိုက်နေလားလို့ပါ”

“ဘာမှ စိတ်ထိခိုက်စရာ မရှိဘူး၊ ခါမှီတိုက်က စာ
ဆရာတွေနဲ့ အရမ်းအဆင်ပြေနေတာ၊ ခါမှီဖြင့် ကျွန်
ပျော်ရွှင်နေတာပဲ၊ ပြာစင်ရွှန်းလဲ့ ဆိုလည်း အရမ်း
ရေကောင်းတာပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ညာချင် ညာပါ ခါမှီ၊ ကိုယ့်ကိုယ်
မညာပါနဲ့”

ခါမှီသည် သူ့စကားကြောင့် ပိုပြီး ဝမ်းနည်း မခံချင်
ဖြစ်လာကာ ...

“ရှင်က ခါမှီ ရှင် စကား နားမထောင်လို့ ဒုက္ခတွေ
နောင်တတွေ ရနေပါပြီဆိုတာမျိုးကို ကြားချင်တာလား
ရောင်နီ၊ အဲဒါဆိုလည်း ရှင် အားရအောင် ကျွန်မ ဝန်ခံ
လိုက်မယ်၊ ဟုတ်တယ် ... ခါမှီ အရမ်းရှက်တယ်၊ စိတ်
ညစ်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငရဲကြီးနေတယ်လို့တောင် ထင်
တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဘုရားလာပြီး အာပတ်ဖြေတာ၊ ကဲ...
ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား”

ခါမှီက သူ့ရှေ့မှ ဆတ်ခနဲ ထကာ စောင်းတန်း
လှကားထစ်တွေအတိုင်း ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

ရောင်နီ လိုက်လာသလား။ မလာသလားတော့ မသိ
ခါမှီ ရပ်ထားသော ကားနားသို့ရောက်တော့မှ ခါမှီ လက်ထဲမှ
အုပ်ကိုင်ထားသော ကားသော့ ပါမလာတော့တာကို သိရလေ
သည်။

“ပြဿနာပဲ ... ထိုင်တဲ့နေရာမှာ ချထားမိသလား မသိဘူး၊
တစ်ခါ ပြန်တက်ရှာရဦးမယ်၊ ဟိုလူနဲ့ တွေ့ရဦးမယ်၊
ပြဿနာပဲ ...”

၁၈၀ ပုညစင်

ခါမိုက တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်ပြောရင်း ဘုရား
စောင်းတန်းဘက် ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ ခါမိုဆီ ဦးတည်လာ
နေသော ရောင်နီကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ခါမိုက စိတ်တိုသထက်
တိုသွားကာ ...

“ရှင် ကျွန်မ နောက်ကို ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ”

ဟု အော်လိုက်ရာ ရောင်နီက ကားသောကလေး
မြှောက်ပြရင်း

“ဒီမှာ ကားသောကျန်ခဲ့လို့ လိုက်ပေးတာ ...”

ဟု ပြောလျက် သောကလေးကို ခါမိုထံ ပစ်
လိုက်သည်။ ခါမိုက ကမန်းကတန်း လှမ်းဖမ်းလိုက်ရရင်း သူ့
မှာမှ အမှားမှား အယွင်းယွင်း အလွဲလွဲ အချော်ချော်တွေ ဖြစ်
လေသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ဒေါသတွေဖြစ်မိလေသည်။

(၁၇)

ကံကြမ္မာ တစ်ဆစ်ချိုးမည့် နေ့တွင် ခါမိုက ရွှေစင်
တို့ သတိပေးလိုက်လေသည်။

“ရွှေစင်ရေ ကားအသင့်ပြင်ထားနော်၊ မမတို့ ဒီနေ့
ကျောက်တန်းဘက် သွားရမှာ၊ ဆရာ ဒေဝရာဇာဆီ ဒီနေ့
သွားမှ ဖြစ်မှာ”

“ဟင် ... နောက်နေ့ သွားလို့ မရဘူးလား မမရယ်၊ ရွှေစင်
ဒီနေ့ မေမေ့ကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးစရာ ရှိတာ”

“အဲဒါဆိုလည်း ရွှေစင် နေခဲ့လေ၊ မမဘာသာ သွားလိုက်
မယ်၊ ကျောက်တန်းက နီးနီးလေးပါ၊ ဆရာဒေဝရာဇာနဲ့
က ဒီနေ့ချိန်းပြီးသား ဖြစ်နေပြီ၊ ကိုယ်က သူ့ဆီက စာ
လိုချင်တဲ့သူလေ၊ ကိုယ်က စပြီး ပျက်ကွက်လို့ မပြန်ဘူး”

ခါမှီက ရွှေစင်ကိုပြောရင်း ခါမှီ ယူသွားမည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းနှင့် စာအုပ်တချို့ကို စစ်ဆေးထည့်သိုလိုက်ပါသည်။

ဆရာဒေဝရာဇာဆိုသည်မှာ သည်းထိတ်ရင်ဖို ကမ္ဘီရဝတ္ထုတွေ ရေးနေသည့် စာရေးဆရာ ဖြစ်ပါသည်။ လက်ရှိ စာဆေးလောကမှာ သည်းထိတ်ရင်ဖို ဝတ္ထုတွေ၊ ကမ္ဘီရဝတ္ထုတွေ နေရာယူတွင်ကျယ်နေတာမို့ ခါမှီတို့ တိုက်ကလည်း ကမ္ဘီရ စာရေးဆရာ ဒေဝရာဇာကို ဂုဏ်လွှမ်းခေါ်ယူ စာချုပ်ချုပ်လိုက်ဖို့ ကြိုးစားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆရာဒေဝရာဇာဟာ သန်လျင် အလွန် ကျောက်ထန်းဘက်သွားသည့် လမ်းမှာ နေသူဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်ကို တစ်လတစ်ခေါက်တောင် လာတတ်သူ မဟုတ်၊ သူ့စာအုပ်တွေကိုတော့ သူ့ညီတစ်ယောက်က စာအုပ်စီစဉ်၊ ဖြန့်ချိနေခဲ့ပါသည်။

သူ့လိပ်စာကို ခါမှီ တော်တော်လေး စုံစမ်းယူရသည်။ စောင်ရေ အတက်ကာလဖြစ်သော ဒေဝရာဇာကို ခါမှီက အလွန်ထုတ်ချင်ခဲ့ပါသည်။ လိပ်စာသိတာနှင့် မြန်မြန် သွက်သွက်လေး သွားတွေ့ဖို့ စီစဉ်ရသည်။ စုံစမ်းသိရှိရသလောက်တော့ ရောင်နီလည်း ဒီစာရေးဆရာနှင့် ဆက်သွယ်မလာသေးဘူးဟုတော့ ဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ ခါမှီပဲ ဦးမှာပါဟု ကြိမ်းသေတွက်ထားခဲ့ပါသည်။

“ခုပဲ ၂ နာရီ ထိုးနေပြီ မမရဲ့၊ သွားတာနဲ့ ပြန်တာနဲ့ မမ မိုးချုပ်နေမယ်၊ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီလမ်းလောက်က မောင်းနေကျပါ၊ စာရေးဆရာက ညနေ ၄ နာရီလောက်မှ အိမ်မှာရှိဖို့ သေချာတယ်ဆိုလို့၊ ဒီအချိန်လောက်မှ သွားရမှာ ...”

“မမအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ရွှေစင်ရယ်၊ အမေ့ကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ”

ခါမှီက ရွှေစင်ကို နှစ်သိမ့်လိုက်ပြီး အိမ်ကို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ အပြန်နောက်ကျနိုင်ကြောင်း မေမေ့ကို ပြောဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲလို ... မေမေ ခါမှီပါ”

“အေး ... ပြော ... ပြော မြန်မြန်ပြော သမီး၊ ဒီမှာ အရင်လိုနေလို့ ...”

“ဟင် ... မေမေက ဘယ်သွားမှာမို့လို့လဲ”

“စာတိပွဲ သွားကြည့်မလို့ သမီးရေ ...၊ မေမေ့လိုပဲ ပွဲကြိုက်ခင်တွေလည်း ရောက်နေကြလို့၊ အတူစုပြီး အခုပဲ သွားကြမလို့၊ မေမေ ဒီည အိမ်ပြန်အိပ်ချင်မှ အိပ်ဖြစ်မယ်၊ ပွဲကိုတော့ ညလုံးပေါက် မကြည့်ပါဘူး၊ ညဝက်လောက်ပဲ ကြည့်ပြီး မေမေ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ အိပ်ဖြစ်ဖို့မှာတယ်”

ခါမှီက မေမေကို ရယ်ချင်သွားသည်။ နနုပျိုပျို လှလှပပလေး နေတတ်တဲ့ မေမေဟာ စတိတ်ရှိုးဆိုလည်း ကြိုက်၊ ဇာတ်ပွဲဆိုလည်း ကြိုက်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စုရုံးပြီး ပွဲသွားရတော့ မလားဆို တက်ကြွနေပါပြီ။

“ခါမှီလည်း ဒီနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာမို့လို့ ဖုန်းဆက် တာပါ မေမေ၊ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အိမ်ကို သွားစရာ ရှိလို့လေ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ခါမှီကတောင် မေမေ ထက်အရင် အိမ်ပြန်ရောက်ဦးမှာပေါ့။”

“အေး... အေး... သမီး၊ အကယ်၍ မေမေ ပြန်မလာရင် သမီးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ရွှေစင်ကို ခေါ် အိပ်လိုက်နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ...”

ခါမှီက ဖုန်းချလိုက်ပြီး ခဏကြာမှ မေမေ ဘယ်မှာ ဇာတ်ပွဲသွားကြည့်တာလဲဟု မေးလိုက်မိတာကို သတိရသည်။

သို့သော် ဖုန်းဆက်မေးလိုလည်း မရနိုင်တော့ပဲ၊ ခုလောက်ဆို မေမေတို့ တပျော်တပါးကြီး ထွက်သွားလောက်ပါပြီ။

ခါမှီက မေမေအကြောင်းတွေးရင်း ပြုံးမိကာ ကား သော့ကလေးကို လှမ်းဆွဲယူ၍ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ခါမှီသည် ကားကို လူရှပ်နိုင်သော လမ်းဘက်မှ မမောင်းတော့ဘဲ ‘သီလဝါသို့’ ဟု ရေးထားသော ကျိုက်ခေါက် ဘုရားနားမှ လမ်းဘက်သို့ ကွေ့ဝင်လိုက်ပါသည်။

ဒီလမ်းအတိုင်းသွားပြီး စက်မှုဇုန်ဘက်၊ ကွန်ကရစ် လမ်းအတိုင်း တဖြောင့်တည်း မောင်းသွားဖို့ စိတ်ကူးမိလို့ပင်။

ခါမှီက ဆိပ်ကမ်းဘက်ကို လွန်လာကာ လူရှင်း ကားရှင်းသည့် ကွန်ကရစ်လမ်းဖြောင့်ဖြောင့်အတိုင်း မောင်းနေဆဲ ကားက ရုတ်တရက် တစ်မျိုးတမည် ဖြစ်လာပါသည်။

ကလပ်ကို နင်းပြီး ဂီယာထိုးပေမယ့် ရှော့ရှော့ရှူရှူ မဖြစ်ဘဲ ထစ်ပြီး ဂီယာက အရမ်းကျပ်နေသည်။ ပြီးတော့ ကလပ် က နင်းလိုက်တိုင်း ပျော့ကပ်သွားသည်။ ဂီယာ 4 ထိုးတော့ အရမ်းလေးတာမို့ 3 ကို ပြောင်းထိုး၊ အဆင်မပြေတော့ 2 ပြောင်း

ထိုး၊ နောက်ဆုံးမှာ ဂီယာ ဝမ်းနှင့် သွားရင်းကပဲ ကားက
ဗြဲတ်ဆို ထိုးရပ်သွားပါသည်။

အရေးထဲကျမှ ဘာဖြစ်တာလဲဟယ် ...။

ခါမိုက ညည်းညူရင်း ကားပေါ်က ဆင်းကာ ဘာ
လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ယောင်နုနု ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်က ကားသာ
မောင်းတာ၊ ကားအကြောင်း ဘာမှ ရေရေရာရာ သိလှတာမဟုတ်၊
တစ်ပတ်တစ်ခါ ဝပ်ရှော့သွားထိုး စစ်ဆေးခိုင်းကာ အင်ဂျင်ဝိုင်
ဖြည့်၊ ရေဖြည့်တာတွေက ရွှေစင်ပဲ လုပ်ပေးတာဖြစ်သည်။

အချိန်က တော်တော်လေး နောက်ကျနေပြီ၊ ခုပဲ
လေးနာရီခွဲနေပြီ။ ဒီလမ်းကလည်း လူရှင်း ကားရှင်း၊ အိမ်ခြေ
လည်း မရှိတာမို့ အကူအညီရှာဖို့လည်း မလွယ်ချေ။

ခါမိုသည် ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ ဂီယာပြန်ထိုး
ကြည့်သော်လည်း ဂီယာတံက ကျပ်ကာ ထိုးလို့မရ။

ခါမိုက ကားပေါ်တက်ကြိုးစားကြည့်လိုက်၊ ပြန်
ဆင်းလာကာ ဟိုဒီကြည့်လိုက်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ညနေစောင်း၍
လာသည်။ ၅ နာရီထိုးပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

ခါမိုက အဝေးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်ဆဲ ကားတစ်စီး
မောင်းလာတာကို မြင်ရတာမို့ အားတက်သွားသည်။ စောစော

တုန်းကတော့ ကုန်တင်သည့် ကားတွေသာ ဖြတ်သွားတာမို့
အကူအညီတောင်းဖို့ မလွယ်ကူခဲ့။ ဒီလို အိမ်စီးကားမျိုးကတော့
အကူအညီပေးတန်ကောင်းရဲ့ဟု တွေးမိကာ ခါမိုက အဝေးကြီး
ကပင် လက်ပြု၍ တားလိုက်သည်။

ရောင်နီသည် အဝေးကြီးက လက်ပြတားနေသော
အမျိုးသမီးဟာ ခါမိုပဲဟု တဖြည်းဖြည်း ပီပြင်လာချိန်တွင် စိုးရိမ်
တကြီးဖြင့် ခါမိုကားဘေးမှာ ထိုးရပ်လိုက်ပါသည်။

“ခါမို ဘယ်ကိုလာတာလဲ၊ တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့
လာရတာလဲ၊ ကားပျက်နေတာလား။”

ခါမိုသည် ကိုယ့်နံဘေးမှာ ကားထိုးရပ်ပြီး ကားထဲ
ကနေ ဘွားခနဲ ထွက်လာတဲ့ ရောင်နီကို တွေ့ရလျှင် ရင်ထဲ
မောကြပ်ကြပ်ကြီး ဖြစ်သွားပါသည်။ သူလည်း ဒေဝရာဇာဆီ
လာတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

“ရှင် ... ရှင် ဘယ်သူ့ဆီ လာတာလဲ”

ခါမိုသည် ကိုယ့်ကားပျက်သည့်ကိစ္စကိုလည်း သတိ
မရနိုင်တော့ဘဲ အလျင်စလို မေးလိုက်မိပါသည်။

“ဆရာ ဒေဝရာဇာဆီ လာတာ၊ ခါမိုရော ...”

“ကျွန်မလည်း အဲ့ဒီပဲလာတာပဲ၊ ရှင်နဲ့မှ တွေ့တတ်မလေ”

“ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တာ ခင်ဗျား ကံကောင်းဖို့ပဲမဟုတ်လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကံဆိုးဖို့သာပါ”

“စကားကောင်း ပြောပါဗျာ၊ လုပ်ငန်းတူချင်း ယိုင်းယိုင်း ပင်ပင်ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ခင်ဗျား ကားပျက်နေတာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

ခါမီသည် ဘယ်လိုဖြေရကောင်းမလဲဟု အခက်တွေ့သွားပါသည်။ သူ့အကူအညီ မလိုချင်လို့ သွားနှင့်ပါပြောလျှင်လည်း သူက ဟိုကို အရင်ရောက်သွားလိမ့်မည်။

ခုချိန်မှာ တခြား အကူအညီရှာဖို့လည်း မလွယ်တာမို့ သူ့ကိုလည်း အချိန်ဆွဲထားရာရောက်အောင် အကူအညီတော့ တောင်းကို တောင်းရပါမည်။

“ကျွန်မ ကားက ဂိယာထိုးလို့ မရတော့ဘူး၊ ကလပ်ကလည်း အရမ်းပျော့နေတယ်၊ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး”

“ဪ... အဲဒါဆို ကလပ်ပေါက်တာပဲ၊ ကလပ်ဝါရှာလဲရမှာ...”

“ဟင်... ကလပ်ဝါရှာက ဘယ်မှာသွားလဲမလဲ၊ ရှင့်မှာပါလို့လား”

“ဘယ်ပါမလဲဗျ၊ ဒါမျိုးက ဝပ်ရှောမှာလုပ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒီနားမှာမှ ဝပ်ရှောမရှိဘဲ...”

“မရှိရင် ရှိတဲ့နေရာထိ မောင်းသွားရမှာပေါ့”

“မောင်းလို့မှမရတာကို...”

“ရအောင် မောင်းရင်ရပါတယ်၊ ခင်ဗျား ကားပေါ်တက်၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်”

ခါမီက ကားတံခါးဖွင့်ကာ မောင်းသူနေရာမှာ တက်ထိုင်လိုက်တော့ သူက တစ်ဖက်တံခါးကိုဖွင့်ကာ ခါမီဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ခါမီက နည်းနည်းရှုံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်သွားကာ...

“ရှင်ပါ ကားပေါ်တက်မှဖြစ်မှာလား၊ ကားဘေးကနေ မပြောပေးရင်ရော မရဘူးလား”

“ခင်ဗျားနားမှာ ထိုင်ချင်လို့ ထိုင်တယ်များ အောက်မေ့နေသလား”

သူက ဘုတောတာမို့ ခါမီက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

“ကလပ်ကိုနင်းပြီး ဂိယာထိုးကြည့်...”

“ဪ... မရပါဘူးဆိုတာ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ...”

“ကလပ်က ပျော့နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...”

“အဲဒါဆို ပျော့နေတဲ့ ကလပ်ကို အခါ ၂၀ လောက် နင်းနေလိုက်၊ အခါ ၂၀ နဲ့ မာ မလာရင် မာလာတဲ့အထိ ဆက်နင်း...”

“ဘာရှင်... လူကို အရူးမှတ်နေလား၊ ပျော့ဖတ်နေတဲ့ ကလပ်ကို တဖတ်ဖတ် နင်းမနရမှာလား။”

“အဲဒီလို လုပ်မှ ကလပ်က တဖြည်းဖြည်း ပြန်မာလာပြီး ဂီယာထိုးဖို့ နင်းလို့ရမယ်၊ ဒါမှ ဝပ်ရှော့အထိ တဖြည်းဖြည်း ထိန်းမောင်းသွားလို့ရမှာပေါ့၊ နင်းမှာသာ နင်းစမ်းပါ။”

ခါမှီက ကလပ်ကို တဖတ်ဖတ်နင်းကြည့်ရင်း စိတ် တိုလာကာ ရပ်ပစ်လိုက်မိပါသည်။

“ဒီမှာ... ဒီကလပ်က ပြန်မာလာပြီး ဂီယာထိုးလို့ရလည်း ဒီကားကို ထိန်းမောင်းသွားဖို့ ကျွန်မ မဂျွမ်းကျင်ဘူး၊ လမ်းကျရင် တစ်ခုခုထပ်ဖြစ်မှာပဲ”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျား အဲဒီ နေရာက ဖယ်၊ ခင်ဗျား ကားကို ကျွန်တော်ပဲ မောင်းသွားမယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကားကို မောင်းလိုက်တော့...”

ခါမှီတို့က ကားချင်းလဲ၍ မောင်းလိုက်ကြတော့မှ

အဆင်ပြေသွားခဲ့ပါသည်။ ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မောင်း လာကြပြီး ဆရာ ဒေဝရာဇာတို့အိမ်ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေခဲ့ပြီ။ စာရေးဆရာကိုတော့ မတွေ့ရဘဲ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ် ထားသော စာရေးဆရာ ကတော်က ဆီးကြိုပါသည်။

“ဧည့်သည်တွေကို အားနာလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မ အမျိုးသား က စားကောင်းရုံကလေး၊ သောက်ရင်း နည်းနည်းများသွား လို့ အိပ်နေတယ်၊ ခဏနေရင် နိုးတော့မှာပါ၊ မကြာပါဘူး စောင့်ပါနော်၊ မီးကလည်း ပျက်နေတော့ အိမ်မှာ ဖယောင်း တိုင်ပဲ ထွန်းထားရတာ အားနာပါတယ်”

ခါမှီနဲ့ ရောင်နီသည် စာရေးဆရာရဲ့ အိမ်ရှေ့ ဧည့် ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။

ဒီကိုရောက်ပြီးမှတော့ ဘာအကြောင်းမှ မထူးဘဲ ပြန်မသွားချင်။ ခါမှီကလည်း ရောင်နီအရိပ်အကဲကို ကြည့်ပြီး စောင့်နေဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်သည်။ အဲဒီလို မဆုံးဖြတ်ရင်လည်း မဖြစ်၊ ကားအခြေအနေက ခါမှီ မောင်းသွားလို့မှ မဖြစ်တော့ဘဲ။ ခါမှီက စာရေးဆရာ ကတော်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“အန်တီ... ဒီနားမှာ ဝပ်ရှော့တွေ ဘာတွေ့ မရှိဘူးလား ရှင်”

“ဘယ်ရှိမလဲကွယ် ...”

“ကားပြင်တတ်တဲ့ သူတွေရော မရှိနိုင်ဘူးလား”

“တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လောက်တော့ ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန်ဆို ပွဲခင်းထဲရောက်ကုန်ရောပေါ့၊ ရေလယ်ဘုရားမှာ စာတ်ပွဲရှိတယ်လေ၊ ကြိုတုန်း ဝင်ကြည့်သွားကြပါလား”

“မကြည့်တော့ပါဘူးရှင် ...”

“ခဏထိုင်ကြပါဦးနော်”

စာရေးဆရာ ကတော်က နောက်ဘက်ဝင်သွားတော့

ခါမိုက ရောင်နီဘက် နည်းနည်းတိုးရွှေသွားမိကာ ...

“ဒီမှာ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ မိုးအရမ်းချုပ်နေပြီ၊ ဒီနား တစ်ဝိုက်မှာလည်း မီးတွေပျက်နေတာ မှောင်နေတာပဲ၊ မစောင့်ဘဲ ပြန်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျား ပြန်ချင် ပြန်လေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ စောင့်ဦး မှာပဲ၊ ညအိပ်ပြီးတော့ စောင့်ရစောင့်ရ ...”

“ရှင် မညစ်နဲ့နော် ...”

“ဘာများ ညစ်မိလို့လဲ ...”

“ရှင်မပြန်တော့ ခါမိုကရော ဘယ်လိုပြန်မလဲ၊ ခါမိုကား ကမ္မ မကောင်းတာ ...”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့် ကား ယူသွားလေ”

“ဒါလည်း မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

ရောင်နီက မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ မေးလိုက်မိပါ သည်။ ခါမိုစိတ်ထဲ ဘာတွေ တွေးနေတယ်ဆိုတာ ရောင်နီက မှန်းဆသိပြီးသားမို့ပင်။ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ပြီး စာရေး ဆရာနဲ့ ပြောဆိုညှိနှိုင်း အဆင်ပြေသွားမှာကို ခါမိုက စိုးရိမ်နေခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရောင်နီက အခက်တွေ့နေသော ခါမိုကို စ၊ နောက်ချင်နေသည်။

“ကျွန်တော့် ကားအကောင်းကြီး တစ်စီးလုံး ပေးလိုက်တာ တောင် ခင်ဗျားအတွက် အဆင်မပြေဘူးလား ခါမို”

“မပြေဘူးရှင် ... မပြေဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... ရှင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ စိုးလို့ပေါ့”

“ဪ ... ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချလို့လား၊ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးပါဗျာ၊ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ နေတတ်ပါ တယ်၊ စိတ်ချလက်ချသာ သွားနင့်ပါ”

၁၉၄ ပုညခင်

“စိတ်ချလက်ချတော့ မသွားနှင့်နိုင်ဘူး ရောင်နီ၊ ရှင် စာရေးဆရာကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာကို ကျွန်မက စိတ်မချနိုင်ဘူး”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျား သဘောပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့ စာရေးဆရာ နီးလာမှ စကားစမြည်လေး ဘာလေး ပြောရင်း နေဦးမှာဆိုတော့ ဒီည မပြန်ဖြစ်ဖို့ များတယ်”

“ရှင် ညစ်နေတာ ရောင်နီ၊ ရှင် ညစ်နေတာ...”

ခါမှီက ဒေါသထွက်လာကာ အော်ပြောလိုက်မိပါသည်။ ရောင်နီက သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ကန့်လန့်ဖြတ် တင်ကာ...

“ရှု... တိုး တိုး၊ စာရေးဆရာ နီးသွားမယ်”

“နီးပစေ... သူနီးအောင် တမင် အော်နေတာ”

“ဒီစကားကို သူကြားရင် ခင်ဗျားနဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ ငြင်းမှာ သေချာတယ်၊ ပြန်ပြောလိုက်ရမလား”

“ပြောလေ... ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ထုတ်ဝေသူဆိုတာ စာရေးဆရာကို ဂရုမစိုက်လို့ ရမလား”

“သေချင်တာပဲ... သေချင်တာပဲ၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

မြားနတ်စောင်ရဲ့ ပဉ္စလက် ၁၉၅

“မသေပါနဲ့ဗျာ၊ ဒေဝရာဇာရဲ့ စာအုပ်ကလေးတော့ ထုတ်သွားလိုက်ပါဦး”

“အောင်နီ... ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားရင်ကောင်းမယ်”

... ရောင်နီက ခါမှီ စိတ်ဆိုးနေပုံကို ရယ်ပဲရယ်ချင်နေမိပါသည်။ ကိုယ်ကလည်း သူမကို ဒေါသထွက်အောင် စချင်တာသာ ဖြစ်လျက် ခုလို မှောင်မည်းမည်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ပြန်မလွှတ်ရက်တာတော့ အမှန်ပင်။ သူမ နောက်ဆန်ငင် စိတ်မဖြောင့်ရတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း သိပြီးသားမို့ သူမနှင့်အတူ ပြန်ဖို့ကိုပဲ ဆုံးဖြတ်ရသည်။

“အလကား နောက်တာပါဗျာ၊ ဒီလမ်းခရီးကို ဒီလို ညမှောင်မှောင်မှာ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားဖို့လည်း မသင့်တော်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်လိုက်မှာပါ၊ ကားက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဒုက္ခပေးရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“ရှင် မောင်းတာ ကျွမ်းကျင်ရင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ခါမှီတို့က ညမိုးချုပ်ပြီမို့ ပြန်ကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မနက်ဖြန်မှ ဖုန်းထပ်ဆက်ပြီး ထပ်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး ရောင်နီက ခါမှီကားထဲ၊ ခါမှီက ရောင်နီကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

အဲဒီမှာ နောက်ပြဿနာ တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ခါမိုက်၊ ကားစက်နှိုးပြီး ကလပ်နဲ့ ဘရိတ်ကို နင်းထားဆဲ ဘရိတ်က ပျော့ကျသွားပါသည်။

“ဟင် ... ဘရိတ်ပေါက်နေပြီ ...”

ခါမို၊ အလန့်တကြား အော်သံကြောင့် ရောင်နီက ကားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းကာ ခါမိုဆီ လျှောက်လာသည်။

“အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ခုနကတည်းက ဘရိတ်က အရမ်းပွေ့နေတယ် ထင်တာရှင်၊ ခုတော့ ဘရိတ်ကပေါက်တဲ့အဆင် ရောက်နေပြီ၊ ရှင်က ကိုယ့်ကားကိုယ် သေသေချာချာ စစ်ဆေးမလာဘူးလား၊ ဒီလောက် ပေါ့လျော့ရသလား။”

“ကားဆိုတာ ဘယ်လောက်စစ်စစ် အဆင်မပြေတဲ့အခါ တစ်ခုခုတော့ ထဖြစ်တတ်ကြတာပဲ၊ ခင်ဗျားလို ပြောကြေးဆို ခင်ဗျား ကား ကလပ်ပေါက်တာလည်း ခင်ဗျားအပြစ်မကင်းဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ သေသေချာချာ စစ်မလာလဲ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကလပ်ပေါက်တာက ကျွန်မ အပြစ်၊ ဘရိတ်ပေါက်တာကတော့ ရှင့်အပြစ်ပဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ကားတွေကလည်း ကလပ်ပေါက်ရ၊ ဘရိတ်ပေါက်ရနဲ့ ဒုက္ခပေးလိုက်ကြတာ၊ ရုပ်ရှင်ထဲကလို တမင် ဒီလိုဖြစ်အောင် အကွက်ဆင်ထားတာ ကျနေတာပဲ”

“ဒီညတော့ ဒီမှာ အိပ်ရတော့မှာပဲ ...”

“အို ... ရှင်နဲ့တော့ မအိပ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘယ်သူကရော အိပ်ခိုင်းနေလို့လဲ၊ ပြဿနာပဲ”

“ကျွန်မ စကားပြော လောသွားလို့ပါရှင်၊ ကျွန်မ ပြောတဲ့ သဘောက ဒီည ကျောက်တန်းမှာ ရှင်လည်း အိပ်၊ ကျွန်မလည်း အိပ်တာမျိုး မဖြစ်စေချင်လို့ ပြောတာပါ ...”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော်က တညင်ဘက်ကို ခြေလှင်လျှောက်ပြန် အိပ်ရမှာလား၊ ခင်ဗျား စိတ်ညစ်သလို ကျွန်တော်လည်း ညစ်တာပဲ၊ ကား နှစ်စီးစလုံးများ ပျက်ရတယ်လို့၊ ဒီနားမှာက တည်းခိုခန်းတို့၊ ဘာတို့ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအိမ်မှာပဲ ခွင့်တောင်းပြီး အိပ်ရမှာ၊ သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့က အလုပ်လုပ်မယ် မလုပ်ဘူးတောင် မသေချာသေးပဲနဲ့ အဲဒီလို အိပ်ရမှာ အားနာစရာပဲ”

ခါမိုတို့ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ပြောဆို တိုင်ပင်နေကြဆဲမှာ စာရေးဆရာက အိပ်ချင်ပြေဟန်မတူသေးသော ပုံစံမျိုးဖြင့် အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာပါသည်။

“ကိုယ့်လူတို့က ဇွဲကောင်းသကွယ် ...၊ ရောက်နေတာကြာပြီဆို၊ အမျိုးသမီးက လာပြောတယ်၊ အားနာလိုက်တာ၊

ကိုယ်လည်း လုံးဝ ခေါင်းမထောင်နိုင်တာနဲ့ မထဖြစ်တာ
မီးလည်း အရမ်းချုပ်နေပြီ။ ကားပျက်နေတယ်ဆိုလား
ပြောသံကြားတယ်။ ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်ကြပေါ့။
ဒေါ်ခါမိုက အတွင်းခန်းမှာ အိပ်၊ ကိုရောင်နီက ဘုရားစင်
ရှေ့မှာအိပ်၊ မနက်ကျမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော
ကြတာပေါ့။ မိန်းမကို ကျိုက်ခေါက်ဘုရားပွဲ လိုက်ပို့လိုက်
ဦးမယ်”

ခါမိုက မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားကာ ...

“ဆရာတို့က ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ”

“ဟေး... ဟေး... ကိုယ်ကလည်း ဇာတ်ကြိုက်တော့ မိန်းမ
နဲ့အတူတူ ကြည့်ဖြစ်မှာဗျ၊ ဖျာတစ်ချပ်တောင် ဝယ်ထား
ပြီးပြီ၊ ဇာတ်ထုံးစံဆိုရင်တော့ မီးလင်းခါနီးမှ ပြန်ရောက်
လိမ့်မယ်”

“ဟို... အိမ်မှာ ဘယ်သူကျန်ခဲ့မလဲ”

“ကိုယ်တို့က လင်မယား နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ၊ သား
သမီးလည်း မရှိဘူး၊ အိမ်မှာလူပိုလည်း ခေါ်မထားဘူး
တော့ ဘယ်သူမှ မကျန်ဘူးပေါ့”

ခါမိုတို့ စကားပြောနေဆဲ အိမ်ရှေ့ဘက် လမ်း

ဆီကို ဟိုင်းလပ် အမိုးဖွင့် ကားတစ်စီး လူတွေ တပြုံကြီး တင်ကာ
ထိုးရပ်လာသည်။ ကားတစ်စီးလုံးလည်း ဆူညံစည်ကားနေသည်။
ထိုခဏမှာ စာရေးဆရာ ကတော်ရဲ့ အော်ခေါ်သံကို ကြားရသည်။

“အစ်ကိုရေ ... အိမ်ရှေ့မှာ ကားလာခေါ်နေပြီ၊ သွားကြ
ရအောင်”

“အေး... အေး... လာပြီ... လာပြီ”

“ဒီမှာ ခဏလေး... ခဏလေး ကျွန်မလည်း လိုက်မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်”

ခါမိုက ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ စာရေးဆရာ
နောက်သို့ ထပ်ချပ်လိုက်လာသည်။ ဒီလိုညအခါမှာ ရောင်နီနဲ့
နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရမှာ ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်တာမို့ လူ
အများနှင့် အုပ်စုဖွဲ့ ရောနှောနေတာကမှ အဆင်ပြေဦးမည်ဟု
ယူဆမိလို့ပင်။ ရောင်နီကလည်း ခါမို တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်
မသိသည့် အုပ်စုကြီးထဲ ပါသွားမှာကို စိတ်မချတာမို့ ချက်ချင်း
ဆုံးဖြတ်ကာ ခါမိုနောက်မှ ထပ်ချပ်လိုက်လာသည်။

“မင်းတို့လည်း ဇာတ်ပွဲလိုက်ကြည့်ကြမှာလား၊ ဖျာဝယ်လို့
ရမရတော့ မသေချာဘူးနော်”

“ရပါတယ်... ဆရာ၊ အဆင်ပြေသလို ကြည့်လုပ်တာ
ပေါ့”

ခါမှီက မိန်းကလေး အများစုထိုင်နေသော နောက် အမိုးဖွင့်ကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ရောင်နီကလည်း ကားရဲ့ နောက်ပိုင်းကျကျမှာ ခြေတွဲလောင်းချထိုင်နေသော ယောက်ျားလေး သုံးလေးယောက်ထဲ တိရေ့ထိုင်လိုက်ရပါသည်။

“ဟင် ... ကိုရောင်နီ မဟုတ်လား”

ကိုယ့်နံဘေးက ကပ်ထွက်လာသော အသံကြောင့် ရောင်နီ လှည့်ကြည့်မိတော့ စာအုပ်ဆိုင်က အရောင်းစာရူး ကောင်လေးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကိုယ် စာအုပ်ချနေကျဆိုင်က ဝန်ထမ်းမို့ မျက်မှန်တမ်းရုံမကသော ရင်းနှီးမှုဖြင့် သိကျွမ်းပါသည်။

“မင်းက ဘယ်ကဘယ်လို ...”

“ကျွန်တော်က တညင်မှာ နေတာလေ၊ အဲဒီကနေ မြို့ထဲကို နေ့တိုင်း အလုပ်ဆင်းရတာ၊ ဒါနဲ့ ကိုရောင်နီရော ဘယ်လိုက ဘယ်လို ...”

“ဒီလိုပါပဲကွာ ... ဒီလိုပါပဲ”

ရောင်နီက ရင်လေးလေး ရှိလှတာမို့ စိတ်မပါ လက်မပါ ဖြေရင်း စကားစဖြတ်လိုက်ရပါသည်။ ပြဿနာကတော့ မီးခိုးကြွက်လျှောက်တော့မလား မသိနိုင်ပါ။ ကောင်လေးဟာ

ရောင်နီနဲ့ စကားပြောရင်း ခါမှီကို လှမ်းလှမ်းခိုးကြည့် အကဲခတ် နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ခါမှီနဲ့ စကားပြောဆို သိကျွမ်းပုံတော့မရ၊ ခါမှီကလည်း ရောင်နီလို ဝန်ထမ်းအလုပ်သမားတွေနှင့် ရောနှော မနေဘဲ ခပ်တည်တည် အထာကလေးနှင့် နေသူမို့ ခါမှီဟာ ဘယ်စာပေက ဘယ်သူဆိုတာ သိပေမယ့် ကောင်လေးက နှုတ်မဆက်ရဲပါ။

ခါမှီသည်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မျက်နှာကို တခြား တစ်ဖက်သို့ လွှဲထားရသည်မှာလည်း လည်ပင်းတွေတောင် ညောင်းလာသည်။

စာအုပ်တန်းက ကောင်လေးဟာ ရောင်နီကိုရော ခါမှီကိုပါ သိသူမို့ ခုလိုအခါမျိုးမှာ နှစ်ယောက်အတူတွဲ တွေ့လိုက်ရခြင်းအတွက် ဘာတွေ ဘယ်လို မှန်းဆ စဉ်းစားနေပြီ မသိပါ။ သို့သော် သူ့ဘာသာသူ စဉ်းစားရုံ စဉ်းစားတာကို ကိုယ့်ဘက်ကလည်း လိုက်ဖြေရှင်းပြဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ခါမှီ စိုးရိမ်တာက ဒီသတင်းဟာ စာအုပ်တန်းတွေဘက် ရောက်ရှိပြန်ကား သွားမှာ စိုးရတာပင်။ ပြီးတော့ အဲဒီက တစ်ဆင့် တစ်ဆင့်ဖြင့် ခါမှီတို့လို ထုတ်ဝေသူတွေဆီသို့ပင် ပျံ့နှံ့ကာ အထင်မှားခံရမှာ စိုးသည်ပင်။

ထုတ်ဝေသူ အချင်းချင်းဟာ အခုကတည်းကမှ သူ့
အမှားကိုယ်အမှား ပြောဖို့ စောင့်နေရတဲ့အထဲ ခုလိုကိစ္စကိုသာ
သိရင် ဘယ်လောက်ချဲ့ကား အထင်မှားကြမည် မသိနိုင်ပါ။

ခါမိုရော ရောင်နီပါ ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ် တိတ်ဆိတ်
နေကြပြီး မကြာခင် ဇာတ်ရုံကြီးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။

အားလုံးက ဆူညံဆူညံ ပြောဆိုရင်း ကားပေါ်မှ
ဆင်းလာကြသည်။ စာရေးဆရာကတော့ ခါမိုတို့ကို အားနာဟန်
ဖြင့် ...

“ဖျာမရှိဘဲ ကြည့်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ခဏစောင့် ... ဖျာ
တစ်ချပ်လောက် ဝယ်လို့ရနိုင်ဦးမလားလို့ ကြိုးစားကြည့်
ပေးမယ်”

ဟု ပြောရင်း ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။
ခဏကြာတော့ လက်မှတ် တစ်စောင်ကိုင်ကာ ပြန်ရောက်လာ
သည်။

“ကံကောင်းလို့ ဒီတစ်စောင်ရတာပေါ့၊ ရော့ ... ရော့ ... ဖျာ
တစ်ချပ်ဆို နှစ်ယောက်တော့ ကောင်းကောင်းကြည့်လို့ရ
တယ်၊ ဒီမှာ ခင်းဖို့ ပလတ်စတစ် ဖျာတစ်ချပ်ယူသွားကြ
နည်းနည်းလည်း အေးတယ်၊ စောင့်ကတော့ တစ်ထည်

ပိုတယ်၊ ဒေါ်ခါမို ဒီစောင်ယူလိုက် ဟုတ်ပြီလား၊ ကိုယ်တို့
ဖျာက ဟိုးရှေ့မှာကွ၊ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ပွဲပြီးမှ ပြန်ဆံ့
တာပေါ့”

စာရေးဆရာက ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားတော့
သည်။ ရောင်နီက ထိုင်ရမည့် ဖျာကို ရှာနေသည်။ ခါမိုက
‘မျက်နှာစူပုပ်လျက် နောက်ကလိုက်လာသည်။’ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ဒီလို
အချိန် ဒီလိုနေရာမှာ ဒီလို ဇာတ်ပွဲမျိုးကို ကြည့်ရလိမ့်မယ်လို့
ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထားခဲ့၊ ထင်စရာအကြောင်းလည်း မရှိခဲ့ပါ။
ခုတော့ ဘယ်လို ကံကြမ္မာမျိုးကြောင့် ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ တည်တည်
တိုးရပါသနည်း။

စာရေးဆရာလည်း ပွဲကြိုက်မောင်မို့ သူ့ဇာတ်က
လွဲပြီး ဘာမှ စိတ်မဝင်စား၊ ပြန်ဖို့ ကားငှားဖို့ကလည်း ဘယ်မှာ
ဘယ်လို သွားငှားရမည်မသိ။

“ဒီဖျာပဲ ... ဒီမှာထိုင်ရမှာ”

ရောင်နီ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တဲ့ ဖျာကလေးဟာ
ဝါးလိုလို ကျယ်ထရံလိုလိုနဲ့ ခပ်ကျဲကျဲရက်ထားတဲ့ ဖျာစုတ်စုတ်
ကလေး၊ ပြီးတော့ သေးသေးလေး။ ရောင်နီက အဲဒီဖျာပေါ်မှာ
ပလတ်စတစ်ဖျာကို ထပ်ခင်းလိုက်သည်။ ခါမိုက စိတ်ညစ်လွန်း
တာမို့ မျက်နှာစူမဲ့နေကာ ...

“ဗျာက ကျဉ်းကျဉ်းလေးရယ် ...”

“နှစ်ယောက်တော့ ထိုင်လို့ရပါတယ်ဗျာ ...”

“ရှင် ဟိုဘက်အစွန်းမှာထိုင်၊ ကျွန်မက ဒီဘက်အစွန်းမှာ ထိုင်မယ်”

“ခင်ဗျားနားလည်း ကပ်မထိုင်ချင်ပါဘူးဗျာ”

“ထိုင်ဝံ့ထိုင်ကြည့်ပါလား၊ ခုလိုဖြစ်ရတာတွေအားလုံးဟာ ရှင့်ကြောင့်ချည်းပဲ”

“ဒီမှာ ဒေါ်ခါမို့ ... ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်တာပဲဗျာ၊ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ဘဲ နေကြရင် မငြိမ်းချမ်းဘူးလား”

“ကျွန်မက ရှင့်ထက်ပိုစိတ်ညစ်တယ် ရောင်နီ၊ ရှင့်နဲ့ ခုလို နှစ်ယောက်တည်း ပွဲကြည့်ရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက် ဆိုးသလဲ”

“ခင်ဗျားပဲ လျှပ်တစ်ပြက် ဆုံးဖြတ်ပြီး လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်တော့မှာကိုး၊ ဟိုအိမ်မှာ ရှင့်နဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လို့မှ မသင့်တော်တာ၊ လူအများကြီးထဲမှာ နေတာကမှ တော်သေးတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေရဲ့ ထုံးစံက မမြင်ကွယ်ရာမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် မမြင်ရတော့ ဘာမှမပြောကြဘူးလေ၊ လူမြင်ကွင်းမှာ တွဲတွေ့ရင်သာ သို့လော သို့လော ပြောတတ်ကြတာ မဟုတ်လား”

“အဲဒီလို တွေးမိရင် အစကတည်းက ရှင် တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့ပါလား၊ ဘာလို့ လိုက်လာသေးလဲ ...”

“ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း ထည့်လိုက်ရမှာကို စိတ်မချ လို့ပေါ့ဗျာ”

“မလိုပါဘူး ... ကျွန်မ ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းကျောင်းတတ်တယ်”

“ခင်ဗျားဗျာ ... တော်တော် ပြောရဆိုရ ကြပ်တာပဲ”

“ရန်ကုန်ပဲ ပြန်လိုက်ချင်ပြီ”

“ဘာနဲ့ပြန်မလဲ ...”

“တက္ကသို ရှာငှားမှာပေါ့”

“တွေ့မှ မတွေ့တာ ...”

“ခုန လိုက်ဖို့တဲ့ ကားကို ပြန်ငှားရင်ရော ...”

“ကျွန်တော် မေးပြီးပြီ၊ သူက ဒီအချိန်ကြီး ရန်ကုန်ထိ

မလိုက်ချင်ဘူးတဲ့၊ မောင်းလည်း မမောင်းရဲဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့
ဇာတ်ပွဲကြည့်မှာတဲ့၊ သူလည်း ပွဲကြိုက်မောင်ပဲ”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ ဒီဖျာမှာ ရှင်နဲ့အတူတူ လုံးဝမထိုင်
ချင်ဘူး၊ မိန်းမချင်းပဲ ထိုင်ရရင် ကောင်းမယ်”

“စာရေးဆရာ လင်မယားက မခွဲဘူးဗျ၊ အတူတူပဲ ထိုင်
ကြမှာ၊ တခြားသူတွေလည်း စုံတွဲဟို ဘာတို့နဲ့ သူ့လူနဲ့
သူ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်သူမှ လာမထိုင်ချင်ဘူး”

ခါမိုနဲ့ ရောင်နီမှာ စကားများရင်းကပဲ ဖျာကလေးရဲ့
ဟိုဘက်စွန်း၊ ဒီဘက်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြရပါသည်။ ခါမိုက
တစ်ဖက်ကို တိုးနိုင်သမျှ တိုးရွှေ့နေတာမို့ ရောင်နီက အမြင်ကပ်
ကပ်နှင့် တစ်ဖက်လှည့်နေလိုက်သည်။

မကြာခင် ဆိုင်းသံတွေ ကြားရပြီး ပွဲထွက်လာသည်။
ခါမိုက ဇာတ်မကြိုက်သူမို့ စိတ်မပါ လက်မပါ ကြည့်ရင်း ငိုက်
မြည်းလာသည်။

ညဉ့်နက်လာချိန်မှာ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ချင်စိတ်
သာ ကြီးစိုးလာရပါသည်။ နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်စတိုင်လ်နှင့်
ကိုယ် ငိုက်နေကြပြီ။ ဆူညံကျယ်လောင်သော ဆိုင်းသံ၊ သီချင်းသံ
တွေက တရွေ့ရွေ့ ဝေးလာသည်။

ခါမိုက စာရေးဆရာ ပေးလိုက်သာ စောင်ကို ခပ်
တင်းတင်း ခြုံထားရင်း တဖြည်းဖြည်း ရောင်နီဘက်သို့ ငိုက်ကျ
လာသည်။ ရောင်နီကလည်း သတိလက်လွတ် ငိုက်မြည်းနေပြီမို့
ခါမိုကို တွန်းထုတ်ဖို့ သတိမရဘဲ အသာလေး ပြန်မှေးမှိထား
လိုက်သည်။ ဆောင်းလယ်ကာလမို့ တဖြည်းဖြည်း ချမ်းလာသော
အခါ ရောင်နီက ကိုယ့်အိပ်ရာထဲ ကိုယ်အိပ်နေရသည် အထင်ဖြင့်
နီးရာ စောင်ကလေးကို အသာဆွဲကာ ခြုံလိုက်မိလေသည်။

မနက် ဝေလီခေလင်း အချိန်တွင် ဇာတ်ပွဲပြီးသွား
ခဲ့လေသည်။ ပွဲခင်းသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက် ရှာကြ၊ ခေါ်ကြ၊ တချို့ကျတော့လည်း ဇာတ်မှာ
ကျကာ ငိုက်မြည်းနေဆဲ ...။

ထိုအချိန်တွင် ခါမို့ မေမေ ဒေါ်တင်တင်မိသည်
အတုံးအရုံး အိပ်ပျော်နေကြသူ တချို့ကို ရှောင်ကွင်းကျော်လွှား
ကာ ဇာတ်ရုံရဲ့ အပြင်ဘက်ကိုထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့ပါသည်။

“ဪ... ဒီလူတွေကလည်း ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်အိပ်ကြ
တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဌေးရေ... ကိုယ့်ကို စောင့်ပါဦး”

“တင်တင်နောက်မှာ ကိုယ်ရှိပါသေးတယ်၊ ဌေးတို့က
က သွားနှင့်ကြပြီ၊ ရုံစကျမှ စောင့်လိမ့်မယ်”

“မူမူရယ် ... ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦး၊ လမ်းကိုပိတ်ပြီး အိပ်

လိုက်ကြတာ၊ သူတို့ကြောင့် ခရီးပင့်ရတယ်၊ ကိုယ့်မှာ
သမီးကို ညတစ်ဝက်လောက်ပဲ ကြည့်မယ်ပြောထားတာ၊
ဒီမနက်တော့ စောစောပြန်မှ ဖြစ်မှာ၊ အိမ်မှာ သမီး
တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတယ်၊ ဟဲ့... ဒီနှစ်ယောက်က
လမ်းပိတ်နေပြန်ပြီ၊ ကျော်သွားရရင် မကောင်းရှိတော့မယ်”

ဒေါ်တင်တင်မိသည် လူကြားက တိုးထွက်နေရင်း
က ကိုယ်သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းရှေ့မှာ ပိတ်နေသောသူ နှစ်ယောက်
ကြောင့် စိတ်တိုသွားရပြန်ကာ ထိုနှစ်ယောက်ကိုယ်ပေါ်မှ စောင်ကို
ဆွဲခွာလိုက်ရင်း...

“ဟေ့ ... ကလေးတွေ ထ၊ ကြတော့လေ၊ မိုးတောင်လင်း
နေပြီ၊ ထ ... ထ ...၊ အိမ်ပြန်အိပ်ကြ ... ကြ ... ဟင်”

ဒေါ်တင်တင်မိသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
မီအိပ်နေကြသော ခါမို့နဲ့ ရောင်နို့ကို အတွေ့မှာ အံ့အားသင့်
ကြကံသေ သေသွားသည်။

“ဒါ ... ဒါ ...”

“ဟင် ... သူလေးက တင်တင် သမီးကလေး ခါမို့ မဟုတ်
လား”

“ဘုရား ... ဘုရား ...၊ ခါမို့ ... ဟဲ့ ... ခါမို့ ...”

ဒေါ်တင်တင်မိသည် သူငယ်ချင်းတွေပါ မြင်သွားရသည့် အဖြစ်ကြောင့် ပို၍ရှက်သွားမိကာ ခါမိုကို တအားပင် တွန်းလှုပ်နှိုးလိုက်လေသည်။

“အင် ဟင် ... အင်း”

ခါမိုသည် ကိုယ့်ခန္ဓာကို တစ်စုံတစ်ဦးက လှုပ်နှိုးခံရမှုနှင့်အတူ နိုးကြားလာပါသည်။

သို့သော် မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်သေးဘဲ ခါးစန့်လိုက်ရင်း ဝါးခနဲ သမ်းကာ ချက်လုံးတွေကို လက်ဖမိုးဖြင့် ဘယ်ညာ ပွတ်ဆွဲလိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့ ... ခါမို ...”

ရင်းနှီးလှသော အသံက နားထဲ ဆောင့်ဝင်လာတော့မှ ခါမို မျက်လုံးတွေ ဖြန့်ဆို့ ပွင့်သွားကာ ...

“ဟင် ... မေမေ ...၊ ဇာတ် ... ဇာတ်လာကြည့်တာလား၊ ဒီအထိတောင် လာကြည့်တာလား ...”

“ငါ့ကို မေးမနေနဲ့၊ ငါမေးတာပဲ ဖြေ၊ ညည်း ဖြစ်နေတဲ့ ပုံဟာ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းသလဲဟင်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း မြင်ကုန်ပြီ၊ ညည်း ငါ့အရှက်ကို ခွဲလိုက်တာပေါ့လေ ...”

“ခါမို ရှင်းပြမယ် မေမေ ... ရှင်းပြမယ်”

ခါမိုက မေမေ့ကို ပြန်ပြောရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ကိုယ်က မှီထားကာ တစ်စုံတစ်ရာကလည်း ကိုယ့်ကို မှီထားသည့် အဖြစ်ကို သတိပြုမိပြီး ဆတ်ခနဲ ကျောဆန့်လိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ ခါမိုကို မှီထားသော ရောင်နီ ခန္ဓာကိုယ်က ခါမိုဘက်သို့ ယိုင်ကျလာသည်။

“အံ့မလေး ...”

ခါမိုသည် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ရင်း သူ့ကို တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူက ခုမှပဲ နိုးကြားလာကာ

“ခါမို ... ဇာတ်ပွဲ ပြီးပြီလား၊ ပြန်ကြမယ်လေ ...”

“ရှင် ... ရှင်”

“ပြောစမ်း ... မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဒါ ညည်း ရည်းစား မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူး မေမေ”

“ဪ ... ရည်းစားမဟုတ်တဲ့သူနဲ့ တစ်ညလုံး ပွဲခင်းထဲမှာ မှီအိပ်နေတယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ် ... မအိပ်ပါဘူး၊ ခုဟာက သူ့အလိုလို ...”

“ပြောင်ညာမနေစမ်းပါနဲ့ ခါမို့၊ ငါတော့ အရှက်လုံးလုံး ကွဲတာပဲ ...”

ခါမို့သည် မေမေ ဆူပွက်မှုတွေကြားထဲမှာ ရူးချင် လာရသည်။ ရောင်နီမှာတော့ ဘာမှ သံသကဲ့ကဲ့ သဘောမပေါက် သေးပဲဖြင့် ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်နေသည်။ ခါမို့က ရောင်နီ ကိုပဲ ဒေါသထွက်ကာ ...

“ဒါ ကျွန်မ အမေလေ ... ကျွန်မ အမေ၊ အခု မေမေ အထင်လွဲပြီ၊ ရှင် ရှင်းပြ၊ အားလုံး ရှင်းသွားအောင် ရှင်း ပြ”

“အင်း ... အင်း ... ရှင်းပြမယ်လေ၊ ရှင်းပြမှာပေါ့”

“ဟေ့ ... မခါမို့တို့ ပြန်ကြမယ်လေ၊ အားလုံး လူစုံနေပြီ”

ခါမို့တို့ဘက်မှာ ရှုပ်ထွေးနေဆဲ စာရေးဆရာကတော် ရောက်လာတာမို့ ခါမို့ တအားတက်သွားကာ ထိုအန်တီကြီး လက်ကို ဖမ်းဆွဲရင်း ...

“ခါမို့တို့ အကြောင်းကို ဒီအန်တီ သိပါတယ် မေမေ၊ မေမေ သူ့ကို မေးကြည့်ပါ”

မေမေက ထိုအန်တီကြီးကို သံသယ မကင်းသလို စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဒီမှာ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ငါ့ညီမကြီး ဘာ သိလဲ ...”

“သူတို့ အတူတူရောက်လာကြပြီး အတူတူ ဇာတ်လိုက် ကြည့်ကြတာလေ၊ ဒီမနက်လည်း အတူတူပဲ ပြန်ကြမယ် ထင်တယ်”

သူပြောမှ ပိုဆိုးသွားတာမို့ ခါမို့က ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြောရသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ အန်တီ၊ ခါမို့ ပြောတာက ...”

“ခါမို့ ... တော် ... တော်၊ ညည်း ငါ့ကို စစ်ကူခေါ်ပြီး ညာမနေနဲ့၊ လာ ... ပြန်မယ်၊ ဒီကိစ္စ အိမ်ရောက်မှ ရှင်း မယ်”

မေမေက ခါမို့လက်ကို ဆွဲကာ ဇာတ်ရုံထဲမှ အပြေး တစ်ပိုင်း ထွက်လာလေသည်။

(၁၈)

အိမ်ရောက်တော့ အကြောင်းစုံကို မေမေယုံအောင်
ခါမှီ ရှင်းပြပါသည်။ တညင်က စာရေးဆရာကိုလည်း သက်သေ
ပြပါသည်။ သို့သော် မေမေ သဘောထားက ခါမှီအပေါ် တင်း
မာ၍ နေလေသည်။

နောက် တစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာ မေမေက ခါမှီ
မမျှော်လင့်သော် စကားကို ပြောလာပါသည်။

“ခါမှီ ... ညည်း သူနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တော့ ...”

“ဟင် ... ဘယ်သူနဲ့လဲ ...”

“ရောင်နီနဲ့ ...”

“မလုပ်ပါနဲ့ မေမေရယ်၊ သူက ခါမှီချစ်သူမှ မဟုတ်တာ၊
ခါမှီတို့ အဖြစ်ကိုလည်း မေမေကို အသေအချာ ရှင်းပြပြီး
ပြီပဲ”

“မေမေ သူနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ သမီး၊ သူက အောက်သက်ကြွ
ကြွ ရည်ရည်မွန်မွန်လေးပဲ၊ မေမေလည်း သူ့ကို သဘော
ကျတယ်”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ခါမှီက သူ့ကို လက်ထပ်ရမှာလား”

“လက်ထပ်မှ ဖြစ်မယ့် အခြေအနေကိုရောက်နေလို့ ပြော
တာပေါ့၊ သမီးတို့ နှစ်ယောက်ကို တွဲတွေ့ခဲ့တဲ့ စာအုပ်
ဆိုင် ဝန်ထမ်းလေးက အခု စာအုပ်ဝန်း တစ်ဝန်းလုံးကို
သမီးတို့အကြောင်း ထင်ရာမြင်ရာတွေ လျှောက်ပြောထား
တာ ပွဲနေတာပဲ၊ ပွဲခင်းထဲမှာ အတူအိပ်နေကြတယ်ဆိုတာ
အထိ ပြောထားတာ ဘယ်လောက်ဆိုးလဲ၊ ပြီးရင် အဲဒီ
သတင်းဟာ ဘယ်လောက်ထိ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်
သွားမလဲဆိုတာ မပြောနိုင်သေးဘူး...”

“သမီးက ဒီလောကမှာ ဂုဏ်သိက္ခာလေးနဲ့
ရပ်တည်နေတဲ့သူ၊ မောင်ရောင်နီလည်း ဒီလိုပဲ၊ သမီး
ပြောတာ မေမေ ကြားဖူးပါတယ်၊ စာရေးဆရာက ဂုဏ်
သိက္ခာမရှိရင် အလုပ်တွဲလုပ်ဖို့ တော်တော် စဉ်းစားရတယ်
တဲ့၊ အဲဒီလိုပဲ ထုတ်ဝေသူက ဂုဏ်သိက္ခာမရှိရင် စာရေး
ဆရာကလည်း အလုပ်တွဲလုပ်သင့် မလုပ်သင့် စဉ်းစားချင်
စဉ်းစားမှာပေါ့...”

“ဒီလို လျှောက်ပြောနေတာတွေကို ရောင်နီ
လည်း ကြားတယ်၊ သူလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်၊
သမီးကို တောင်းပန်ချင်ပေမယ့် သမီးက အတွေ့လည်း
မခံဘူး၊ ဖုန်းလည်း မကိုင်ဘူးတဲ့၊ မေမေအထင်တော့
ဒီကိစ္စမှာ သူလည်း တောင်းပန်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ သူ့
အမှားမှ မဟုတ်တာ၊ ညည်းလည်း သူ့ကို အပြစ်ပုံချပြီး
စိတ်ဆိုးနေစရာ မလိုဘူး၊ သမီး ကားက စပျက်လို့သာ
ဒီကိစ္စက မီးခိုးကြွက်လျှောက် ဖြစ်လာတာ၊ အပြစ်တင်
ချင်းတင် သမီးကိုသာ တင်ရမှာ...”

“ကားက သူ့ဘာသာသူ ပျက်တာပဲ၊ ခါမှီ ပျက်ချင်လို့
ပျက်ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ခါမှီအပြစ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”
“ဒါပေမယ့် ကားက ညည်းကားလေ၊ ညည်းမှာတော့
တာဝန်ရှိတာပဲ”

“မေမေနော် ... မေမေကြည့်ရတာ ရောင်နီနဲ့ တစ်ခါလေး
တွေ့ပြီးကတည်းက ရောင်နီဘက်တော်သား ဖြစ်နေသလို
ပဲ၊ သူပြောတိုင်း ယုံရင် မှားမယ်နော် မေမေ၊ သူက
ဒီလိုပဲ ခေါင်းမာမာ လက်ပေါက်ကပ်ကပ် စာရေးဆရာတွေ
ကိုတောင် သူ့ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေကျ”

“မေမေ ကလေးမဟုတ်ဘူး ခါမို့၊ မေမေ ဝေဖန်ပိုင်းခြား နိုင်တယ်၊ သူနဲ့ စကားပြောကြည့်ရုံနဲ့ သူ ဘယ်လိုလူလဲ ဆိုတာ မေမေ အကဲခတ်နိုင်တယ်”

“ခက်တာပဲ မေမေရယ်၊ ခါမို့ဖြင့် စိတ်ညစ်တာပဲ၊ တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကြီးမှ ကြုံရတယ်လို့...”

“အဲ့ဒါ ဖူးစာပဲ သမီး၊ ဒါ... နည်းတဲ့ ကြုံကြုံကဲတိုက် ဆိုင်မှု မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ရှင်တောင်ဆန်နေသေးတယ်၊ ဒီ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ကို သွားရွေးချယ်တဲ့ တူညီတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု၊ တစ်နေ့တည်း တစ်ချိန်တည်း သွားမိတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု၊ သမီး ကားပျက်တော့ သမီး သွားတဲ့လမ်း အတိုင်း ရောင်နီ ရောက်လာတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု၊ သမီး ကား ရော သူ့ကားပါ ပျက်ရတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု၊ မေမေ သွားကြည့် တဲ့ ဇာတ်ပွဲကိုမှ လားကြည့်မိတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု၊ လူတွေအများ ကြီးကြားမှ မေမေနဲ့မှ တည်တည်တိုးရတဲ့ အပြင် နှုတ်ဖွား တဲ့ စာအုပ်ဆိုင်က ကောင်လေးနဲ့မှ သွားတွေ့တဲ့ တိုက် ဆိုင်မှုတွေဟာ သာမန်မှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒါ ကံကြမ္မာက သမီးတို့နှစ်ယောက်ကို ဖူးစာဖက်ပေးလိုက်တာ၊ ဖူးစာဆို တာ အဲဒီလောက် ဆန်းကြယ်တယ် သမီး...”

ဒေါ်တင်တင်မိုက သမီးဖြစ်သူကို တက်တက်ကြွ ကြွ နားချနေမိပါသည်။ တကယ်လည်း ရောင်နီဆိုတဲ့ ကောင် ကလေးဟာ သမီးနဲ့ အလွန်သင့်တော်သည့်သူဟု ယူဆခဲ့မိပါသည်။ ရွှေစင်က တစ်ဆင့်ဆက်သွယ်ကာ ရောင်နီနဲ့ သွားတွေ့သည့် နေ့မှာပဲ ဒေါ်တင်တင်မိုက တိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရွှေစင် ပြောပြထားလို့ ကောင်လေးရဲ့ သဘာထား ကိုလည်း ဒေါ်တင်တင်မို ကြိုသိနှင့်နေသည်။ လူချင်းတွေ့ရခိုက် မှာလည်း ထိုကောင်ကလေးဟာဖြင့် ကို သမီးအပေါ် မေတ္တာ ရှိနှင့်နေတယ်ဆိုတာကို သမီးရှင်ပီပီ အားလက်ခံနိုင်ခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ ကြံကြံဖန်ဖန် ဖြစ်မှုဖြစ်ရလေတဲ့ ဒီဖြစ်ရပ်ကြောင့် သမီး ဘဝမှာ လည်း တစ်သက်လုံး အမည်းနက် မထင်စေချင်။ သမီးလို ဇွတ် ကျကျ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် ရောင်နီလို သည်းခံ တတ်သော၊ ရင့်ကျက်သော၊ အောက်သက်ကြွေသော ယောက်ျား မျိုးကသာ အသင့်တော်ဆုံးဟု ယူဆမိပါသည်။

ခါမို့ကတော့ မေမေရဲ့ နားချစကားတွေအောက်မှာ မလှုပ်သေး။ မေမေ ပြောတာဟာ တချို့တစ်ဝက်လည်း မှန်တာမို့ ခါမို့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိပါ။ နာမည်ပျက်ရမှတော့ ကြောက်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒါတစ်ခုနဲ့တော့ ချစ်သူမဟုတ်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို လက်သပ်မလှူချင်...။

“ခါမို့ စဉ်းစားပါရစေဦး မေမေရယ်...”

ခါမို့က မေမေ့ကို မယုတ်မလွန်လေး ပြောကာ အချိန်ဆွဲထားမိပါသည်။

တစ်နေ့တော့ စာအုပ်ကိစ္စတစ်ချို့ ညှိစရာ၊ ပိုက်ဆံ ယူစရာရှိတာမို့ ခါမို့ တစ်ယောက်တည်း စာအုပ်တန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

စာအုပ်ဆိုင်ပန်းရဲ့ တခြားတစ်ဖက်မှာ ကားရပ်ခဲ ပြီး လမ်းလျှောက်လာချိန်မှာ ခါမို့ထံ စုပြုံလာသော တစ်မျိုး တမည် အကြည့်တွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါသည်။ စာအုပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့က အဖြတ်မှာ ခါမို့အသိ တစ်ယောက်က လှမ်းနှုတ် ဆက်လိုက်သည်။

“ဟော... အစ်မ တစ်ယောက်တည်းလား၊ ကိုရောင်နီ မပါဘူးလား။”

ခါမို့က ကြောင်အနေဆဲ ဆိုင်ထဲမှာရှိနှင့်နေသော သူတွေက တစ်ယောက်တစ်ယောက်ဆိုသလို...

“အစ်မတို့ နှစ်တိုက်ပေါင်းလိုက်ရင် စာအုပ်ဖြန့်ရတာလည်း လွယ်၊ ကြေးတောင်းရတာလည်း လွယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကလည်း ငွေရှင်းရတာ ပိုအဆင်ပြေသွားတာပေါ့၊ ကြားရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

“မင်္ဂလာဆောင်က ဘယ်တော့လဲ အစ်မ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဖိတ်မှာလား...”

ခါမို့ စိတ်ခံစားမှုတွေသည် များပြားလွန်းအားကြီး တာမို့ ဘယ်လို နာမည်တပ်ရမှန်းပင် မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ ရက်ရွံ့၊ ထူပူ၊ အံ့သြ၊ ရှိန်းဖိန်း၊ ဒေါသဖြစ်၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်း နောင်တဖြစ်... အမလေး... အများကြီးပါပဲရှင်။ ခုလောလော ဆယ်မှာတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရောင်နီရင်ဘတ်ကိုသာ ပြေး ထုပစ်လိုက်ချင်တော့တာပဲ။ သူ့ကြောင့် သူ့ကြောင့်ဟု လက်ညှိုး ထိုးပစ်ချင်လာပါသည်။

ခါမို့သည် ရုတ်တရက် သွေးပူ ဝုန်းခိုင်းကျသော စိတ်၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် သူ့စာအုပ်တိုက်သို့ ခြေဦးလှည့်မိသွား သည်။

ခါမို့ ရောက်သွားတော့ သူ့ကို အဆင်သင့်ပင် တွေ့ ရသည်။ သူက စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်ကာ ဝတ္ထု မျက်နှာဖုံးကို ချွေးချယ်နေတာမို့ ခါမို့ကို မမြင်...။

“ရောင်နီ...”

ခါမို့က သူ့ရှေ့တည့်တည့်သွားရပ်ကာ ခပ်ဆတ် ဆတ် အော်လိုက်တော့မှ သူက ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာကာ...

“ခါမှီပါလား၊ ကျွန်တော့်ဆီ လာတာလား။”

“ဒီရောက်နေတာ ရှင်ဆီ မလာလို့ ဘယ်သူ့နီ လာရမလဲ”

“ခါမှီက ဖုန်းတောင် မကိုင်တော့ လူကိုယ်တိုင်ရောက်လာ မယ်လည်း ထင်မထားလို့ပါ။”

“ရှင်ကို ဒေါသဖြစ်ရလွန်းလို့ ရောက်လာရတာပဲ ရောင်နီ၊ ရှင် အခုဘာလုပ်မှာလဲ ... ပြော၊ စာအုပ်တန်းမှာ ပြောနေ သမျှတွေကို ရှင် ဒီလိုပဲ မှိန်းပြီး နားထောင်နေမှာလား၊ အဲဒီလို ထင်လေ ကောင်းလေဆိုပြီး အသာလေး ငြိမ်နေ တာလား၊ ဒီကိစ္စကို ဖြေရှင်းဖို့ ရှင်မှာ တာဝန်မရှိဘူးလား၊ ကျွန်မ သိက္ခာတွေကျနေတာကို ရှင် ကြည့်နေရက်သလား။”

“ဒီစကားတွေက သူတို့ဘာသာ ပြန်ကားပြီး သူတို့အထင်နဲ့ သူတို့ ပြောနေကြတာပါ ခါမှီ၊ ကျွန်တော်က ငြိမ်းရှင်းလည်း သူတို့မယုံရင် ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို မေမေနဲ့လည်း ကျွန်တော် သေသေချာချာ ဆွေးနွေးပြီးသား ပါ၊ မေမေကလည်း ဖြေရှင်းရင် အကြောင်းမထူးဘူး ပြော ပါတယ်”

“မေမေ ...၊ ရှင် မေမေလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခါမှီ မေမေကို ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော် မှာက အမေရော အမေပါ မရှိတော့ပါဘူး။”

“အဲမယ် ... အဲမယ် ... ရှင်ကများ ကျွန်မ အမေကို မေမေ ခေါ်စရာလား ...”

“အမေ အရွယ်မို့ အမေလို့ ခေါ်တာပါ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း အမေ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ မေမေကလည်း သူ့မှာ သားမရှိလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုပဲ သားအမှတ်နဲ့ သားလို့ ပဲ ခေါ်နေခဲ့တာပါ”

“နေစမ်းပါဦး ... ရှင်နဲ့ မေမေက ဘယ်နှခါ တွေ့ပြီးပြီလဲ”

“လေးခါ ရှိပါပြီ၊ ဖုန်းကတော့ နေ့တိုင်းလိုလို ပြောဖြစ်ပါ တယ်”

“ဟင် ... တော်တော်ကို ခရီးရောက်နေပါလား၊ ကျွန်မ လည်း မသိရပါလား။”

“ကျွန်တော်နဲ့ မေမေလည်း ဒီလိုပဲ တိုင်တိုင်ပင်ပင် ပြော ပြောဆိုဆိုနဲ့ သားအမိတွေလို ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဘာ သားအမိလဲ ... ဘာ သားအမိလဲ၊ ရှင် တော်တော် ပြောရပါလား ရောင်နီရဲ့ ...”

ခါမှီက မျက်နှာကလေး ရဲတာ ရှက်စိတ်ဖြင့် ရှု ကြည့်နေပါသည်။ ရောင်နီကတော့ မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ခါမှီမျက်နှာကလေးကို လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

ခါမှီ ဖုန်းမကိုင်တဲ့ နေ့တွေက သူ့မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာလည်း အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်ရသည်။ ဖလင်မစစ်မီလို့ မှားယွင်းသွားတာက တစ်မျိုး၊ မျက်နှာဖုံးနဲ့ ဝတ္ထုအတွင်း သားနဲ့ မှားတွဲမိတာမျိုး၊ စိစစ်ရေးက ခွင့်ပြုချက် နံပါတ်တွေ မှားရိုက်မိလို့ ပြဿနာ တက်ရတာက တစ်မျိုး ... အမျိုးမျိုး ကမောက်ကမ ဖြစ်ရပါသည်။

တစ်ခုဖြစ်သောတာကတော့ ခါမှီ မေမေနဲ့ အဆင်ပြေနေခြင်းပင်။ ခါမှီ မေမေဟာ ခေတ်မီမီ သဘောကောင်းကောင်း နနုပျိုပျို နေတတ်သူဖြစ်ပြီး ရောင်နီအတွင်းစိတ်သဘောကိုလည်း ခန့်မှန်းမိပုံရပါသည်။

ခါမှီ မေမေက ရောင်နီနဲ့ ခါမှီကို လက်ထပ်စေချင်တာဟာ တညင်က ကိစ္စတစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်တာကို ရောင်နီနားလည်သလို ရောင်နီက ခါမှီကို လက်ထပ်မည်ဟု ပြောတာဟာလည်း ဒီကိစ္စတစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်တာကို ခါမှီ မေမေက နားလည်ခဲ့ပါသည်။ အဲဒီနောက်တော့ သူကလည်း ကိုယ့်အပေါ် ‘သား ... သား’ ကိုယ်ကလည်း အမေမရှိတော့ပြီမို့ ‘အမေ ... အမေ’ ဖြစ်ကြရတာ၊ ခါမှီကွယ်ရာမှာ သားအမိတွေ လိုပင် ရင်းနှီးနေခဲ့ရပါပြီ။

“အခု ... သားအမိ မဟုတ်လည်း နောက်ဆို ဟုတ်တော့မှာပဲ ခါမှီရယ်၊ ကိုယ်နဲ့ ခါမှီက လက်ထပ်ကြတော့မှာပဲ” “ရှင့်ကို ဘယ်သူက လက်ထပ်မယ် ပြောသလဲ၊ အပြောရဲလိုက်တာ”

“ကိုယ်ကတော့ ခါမှီကို လက်ထပ်စေချင်တယ်၊ မေမေကလည်း သဘောတူတယ်၊ ခါမှီသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ ကံကြမ္မာကိုက ကျွန်တော်တို့ချင်း ဖူးစာဖက်မိအောင် ဖန်တီးခဲ့တာပဲ ခါမှီ၊ ကံကြမ္မာရဲ့ အစီအစဉ်ကို လက်ခံပါ၊ ဖူးစာကို ယုံကြည်ပါ”

“ဘာဖူးစာလဲ ... ဘာဖူးစာလဲ၊ မေမေလည်း ပြောလိုက်ရင် ဖူးစာ ... ဖူးစာ ... ဖူးစာ၊ ရှင်ကလည်း လာပြန်ပြီ ဖူးစာ ... ဖူးစာ ... ဖူးစာ၊ ဒါပဲပြောနေကြတာပဲ၊ ဒီဖူးစာနဲ့ပဲ ကိုင်ပေါက်နေကြတာပဲ ...”

ခါမှီက သူ့ကို ဒေါသဖြင့် အော်ပြောခဲ့ပြီး ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့လည်း မေမေရဲ့ ဆီးကြိုနားချခြင်းကို ခရပြန်ပါသည်။

“ဖူးစာပါလို့ ဒီအဖြစ်မျိုးကြုံရတာ လက်ခံရိုက်ပါ သမီး

ရယ်၊ သားကလည်း သမီးအပေါ် တော်တော်လေး လိုက်လားလား ရှိပါတယ်၊ သားခမျာလည်း မိဘတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ မေမေကိုပဲ အမေအမှတ်နဲ့ ခင်တွယ်နေပါပြီ။ မေမေကတော့ သမီးတို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးရင် သားကို မေမေတို့ အိမ်မှာပဲ လာနေခိုင်းမယ် စိတ်ကူးတယ်”

မေမေက တသားတည်း သားနေတာကို ခါမှီ တော်တော် စိတ်ကုန်နေပါသည်။

ညဆိုလည်း အဲဒီ သားနှင့် ဖုန်းပြောနေသံကို ကြားရပြန်သည်မှာ ...

“နေကောင်းပါတယ်၊ သားရယ်၊ အေးပါ ... အေးပါ၊ သားဝယ်ပေးထားတဲ့ အားဆေးလည်း မေမေ သောက်ပါတယ်၊ အင်း ... အဲဒီ ကိစ္စကလည်း မေမေ တာဝန်ထား၊ မေမေ နားချနေတယ်”

ရောင်နီက ဘယ်လောက်တောင်များ စည်းရုံးဆင်းထားသည် မသိ။ မေမေက သူ့လူလုံးလုံး ဖြစ်နေသည်။

တဖြည်းဖြည်း ရေခဲရေခက်နေသော ခါမှီသည် သူ့ထံချင်း မိတ်ဆွေများရဲ့ ဖုန်းတွေကို လက်ခံရရှိပြန်သည်။

“ခါမှီရေ ... ရှင်နဲ့ ရောင်နီဦး စာအုပ်တိုက်က ရောင်နီနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာဆို၊ ငါ ကြားတာတော့ ရှင်တို့ နှစ်ယောက် မကြီးမငယ်နဲ့ တညင်ဘက်ကို ခိုးပြေးကြတယ်တဲ့ ...”

အဲဒီ စကားကိုကြားတော့ ခါမှီ လဲသေချင်သွားသည်။ ကြာတော့ ထိုဂယက်ကြောင့် ခါမှီစိတ်တွေ ယိုင်နဲ့လာသည်။ မေမေကလည်း တဖူးစာတည်း ဖူးစာနေပြီမို့ နောက်ဆုံးမှာတော့ ခါမှီက ခေါင်းညိတ်လိုက်မိလေသည်။ ခေါင်းညိတ်သော်လည်း ခပ်တင်းတင်းပင် ... ။

“သမီး ... သူနဲ့ မင်္ဂလာတော့ မဆောင်ချင်ဘူး မေမေ၊ အိမ်မှာ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကျွေးရုံလောက်ပဲ လုပ်မယ်”

“သမီး သဘောပါ၊ အရေးကြီးတာက သမီးတို့ချင်း ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်ကြဖို့ပဲ၊ သားကလည်း သမီး သဘောကို လက်ခံမှာပါ”

“လက်မခံရင်လည်း မယူနဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါ မေမေ”

မေမေက ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာပင် ရောင်နီထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပြီး ...

“သားရေ ... အဆင်ပြေသွားပြီ၊ သမီးက ခေါင်းညိတ်တယ်”

လေ၊ မေမေတော့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ သားလည်း မေမေ
တို့နဲ့ပဲ လာနေပေါ့၊ တို့ သားအမိသုံးယောက် စည်းစည်း
လုံးလုံးပေါ့ကွယ်”

ခါမိုက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ
ခဲ့သည်။

မေမေကတော့ အလွန်တက်ကြွနေပါသည်။ နောက်
နေ့တွေမှာလည်း လက်မှတ်ထိုးဖို့၊ ဆွမ်းကျွေးဖို့၊ မင်္ဂလာ အိပ်စား
ခမ်းနား ဝယ်ဖို့ ကိစ္စတွေကို မေမေနဲ့ မေမေ့ သား လက်သစ်တို့
ပဲ သွားလာ စီစဉ်နေကြပြီး ခါမိုက ဘာမှဝင်မပါချေ။

ဒီလိုနဲ့ လက်မှတ်ထိုးပြီးသည့် ညနေမှာ မေမေ
သားအသစ်ကလေးက ခရီးဆောင်သေတ္တာ နှစ်လုံးဆွဲလျက် ခါမို
တို့ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

ဘဲလံသံကြားရလျှင် အလျင်ဦးဆုံး တံခါးပြေးဖွင့်
သူက မေမေ ဖြစ်သည်။

“သားတောင် လာပြီ၊ လာ ... သား၊ သမီးရေ ... ဒီမှာ
သား ပစ္စည်းတွေ နေရာချပေးပါဦး”

“နေပါစေ ... မေမေ၊ ကျွန်တော့် ဘာသာ ကျွန်တော်
လုပ်လိုက်ပါ့မယ်၊ မေမေရော နေကောင်းလား၊ ဒီရက်ပိုင်း

အတွင်း နည်းနည်း ပိန်သွားသလိုပဲ၊ ပင်ပန်းလို့ ထင်တယ်၊
တချို့က ပိန်ရင် ရုပ်ပါကျတတ်တယ်၊ မေမေကတော့
ရုပ်မကျဘူး၊ အရင်အတိုင်း အရွယ်တင်နေတုန်းပဲ”

“ဟုတ်လား ...”

ကျေနပ်အားရသွားသော မေမေ မျက်နှာကို ခန်းဆီး
နောက်ကွယ်မှ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဒီလူဟာ ဒီနည်းတွေနဲ့ ခါမို
မေမေကို စည်းရုံးထားတာပဲ၊ မေမေ အလှူကြိုက်တာကိုလည်း
သိပုံရသည်။ ခါမိုလည်း သိတာပါပဲ။ သို့သော် ခုလိုမျိုး မေမေ
ဝမ်းမြောက်သွားအောင် တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးပါ။ အချိန် အတော်
များများမှာ အလုပ်ကိစ္စတွေပဲ ခေါင်းထဲထည့်ကာ မေမေရဲ့ အလှူ
အပါ၊ မေမေ သဘောထားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားကြာကြာ
မပြောခဲ့ဖူးပါ။

“သားရဲ့ အထုပ်အပိုးတွေက ဘာတွေလဲ၊ ဒါကတော့
အဝတ်အစား သေတ္တာ၊ ဒီခြင်းတောင်းထဲက ဘာတွေလဲ”

“နွားနို့စစ်စစ် တွေတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဝယ်လာခဲ့တာ
မေမေ၊ ပြီးတော့ ချက်ပြုတ်စားစရာ သားငါးနဲ့ အရွက်
တွေလည်း ဝယ်လာခဲ့တယ်၊ နွားနို့က မေမေ သောက်ဖို့
လိုတယ်လေ၊ ပုံမှန် သောက်ရမှာ၊ လူကြီးတွေမှာ ကယ်လ်
စီယမ်ဓာတ် ချို့တဲ့ရင် အရိုးကျွတ်ဆတ်ပြီး အရိုးကျိုးလွယ်

တယ်၊ မတော်တဆ ချော်တွေ့တာတွေ လဲရင် နာလန် ပြန်ထူဖို့ မလွယ်ဘူး၊ နွားနို့သည် ကုလားတစ်ယောက်ကို ခြံဝမှာ တွေ့တာနဲ့ မေမေတို့ အိမ်က နွားနို့ယူသလား မေးလိုက်တော့ မယူဘူးပြောလို့ ကျွန်တော် မှာထားခဲ့တယ်၊ နောက်နေ့တွေ ပဲမှန် လာပို့လိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ သားရယ်၊ စားစရာတွေ ဝယ်လာတာလည်း စုံနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အစိမ်းတွေဆိုတော့ ရေနဲ့သေတ္တာထဲ ထည့်ပြီး နောက်နေ့မှ ထုတ်ချက်တာပေါ့၊ ဒီနေ့တော့ ဆိုင်က မှာစားလိုက်ကြရအောင်”

“ကျွန်တော် ချက်ပါ့မယ် မေမေ ...”

“သားက ချက်တတ်လို့လား...”

“အိမ်မှာတော့ ကျွန်တော့် ဘာသာ ချက်စားတာပဲ၊ ခေတ်မီ တဲ့ ယောက်ျားတွေလည်း ဟင်းချက်နေပါပြီ မေမေရဲ့”

“သားကတော့ ပြောရောမယ်”

မေမေအသံ မေမေ သားအသံစကလေးရဲ့ အသံဟာ နွေးထွေးပြီး ကြည်လင်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ခါမှီက ခါမှီ တစ်ယောက်ခန့်လေးထဲ ပြန်ဝင်ကာ အသာလေး ချောင်းကြည့် နားစွင့်နေသည်။

ရောင်နီက ခဏချင်းမှာပင် သူ့အိမ်သူ့ရာလို စီးနင်း

ဝင်ရောက်လာသည်။ ခါမှီနဲ့ သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ထားသော နှစ်ယောက်ခန့်ထဲဝင်ကာ ပစ္စည်းတွေ နေရာချ၊ ပုဆိုးတစ်ပတ် နှမ်းနှင့် စွပ်ကျယ်တစ်ထည် လဲလှယ်ပြီး အပြင် ပြန်ထွက်လာ သည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားလေသည်။

ခဏကြာတော့ မေမေက ခါမှီ အခန်းကို တံခါး “လာခေါက်ကာ ...

“သမီး ထွက်ခဲ့လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့် ယောက်ျား ကို ကြိုဦးမှပေါ့”

‘ယောက်ျား’ ဆိုသော အသုံးအနှုန်းက ခါမှီနဲ့ စိမ်း တာမို့ ကြားရတာ အသည်းယားသွားသည်။ မေမေ မျက်နှာက တော့ ချိုပြုံးရွှင်နေကာ ...

“သမီးတော့ ယောက်ျားရ ကံကောင်းတယ် သိလား၊ ကောင်လေးက အင်မတန် အောက်သက်ကြွေတယ်၊ အသေးအမွှားလေးကအစ သူ မလုပ်တတ်တာ၊ မလုပ်ချင် တာ မရှိဘူး၊ မေမေကိုလည်း အမေလိုမျိုး ဂရုစိုက်လိုက် တာ ညည်းထက်တောင် သာသေးတယ်”

ခါမှီက မေမေ မမြင်အောင် ပခုံးလေး တွန့်စိရင်း အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။

ရောင်နီက တစ်ခဏချင်းမှာ ခါမှီရဲ့ အိမ်ကို စီးနင်း
ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်ကာ သူ့ခြေ သူ့လက် လုပ်ပစ်လိုက်သည်။
ထိုနေ့ညစာ စားချိန်မှာ မေမေ့ရဲ့ ချီးမွမ်းသံတွေကိုပါ ရောင်နီ
လက်ရာနှင့်အတူ ရောနှောစားသုံးလိုက်ရသည်။

ညဦးပိုင်းကလေးမှာတော့ ခါမှီနဲ့ ရောင်နီရဲ့ ပဋိပက္ခ
က စတင်လာသည်။ ခါမှီက မင်္ဂလာ အခန်းထဲ ဝင်လာကာ
ရောင်နီနှင့် စတင်ညှိနှိုင်းလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ ရောင်နီ... ရှင် သေသေချာချာ သဘောပေါက်ထား
ဖို့က မေမေ့ အမြင်မှာ၊ ပြီးတော့ အများအမြင်မှာတော့
ရှင်နဲ့ ကျွန်မဟာ ဇနီးမောင်နှံပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့
ချင်း ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ဖို့က ကျွန်မတို့ဟာ
ပြိုင်ဘက်တွေ ဆိုတာပဲ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မဟာ တစ်စုံမဟုတ်

ဘူး၊ တစ်ခုချင်းစီပဲ၊ တစ်စီးပွားတည်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊
တစ်စီးပွားစီပဲ ...”

“ပြီးတော့ ဒီအခန်းမှာ ကျွန်မ လာမနေနိုင်ဘူး၊
ကျွန်မ ချစ်သူမဟုတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့ အတူမနေနိုင်
ဘူး ...”

“ဒါပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်မ
ရင်ထဲမှာ ရှင့်ရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ပေါ်ပေါက်
လာခဲ့ရင် ရှင်ကလည်း ကျွန်မအပေါ် စေတနာမှန်တယ်
ဆိုရင်တော့ အခြေအနေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းနိုင်ပါတယ်၊
အကောင်းဘက်ကို ပြောင်းသွားနိုင်သလို အဆိုးဘက်ကို
လည်း ပြောင်းနိုင်တယ်၊ ခုချိန်မှာတော့ ရှင့်ကို ပြိုင်ဘက်
လို့ပဲ သဘောထားလို့ ရသေးတယ်”

“ခါမှီ၊ သဘောပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က တစ်ခု
တော့ တောင်းဆိုချင်တယ် ...”

“ဘာများလဲ ...”

“မေမေ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်တော့ မလုပ်စေချင်ဘူး၊
အတတ်နိုင်ဆုံး မေမေ့ရှေ့မှာတော့ ပြေပြေလည်လည်
ဆက်ဆံစေချင်တယ်”

“ရှင် သိပ်သဲမနေနဲ့ ရောင်နီ၊ ကျွန်မ အမေကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားဖို့ ကျွန်မ သိပြီးသား၊ ရှင်တောင်းဆိုမှ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမှာလား၊ တစ်ခန်းတည်း အတူမနေတဲ့ ကိစ္စကိုလည်း မေမေယုံအောင် ကျွန်မ ကြည့်ပြောထားမယ်၊ မေမေရှေ့မှာလည်း ရှင်နဲ့ ရန်မဖြစ်ဘူး...”

“ကိုယ်တို့ အလုပ်ကိုရော ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ကိုယ့်အတွက် စားပွဲတစ်ခုတော့ အနည်းဆုံး လိုအပ်တယ်၊ အိမ်သယ်လာရမယ့် အလုပ်ကိစ္စတွေလည်း ရှိတယ်”

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မအတွက် အလုပ်ခန်းတစ်ခန်းပဲ ရှိတယ်၊ တခြားအခန်းလွတ်လည်း မရှိတော့ဘူး၊ အခန်းက သိပ်တော့ မကျယ်ပေမယ့် စားပွဲနှစ်လုံးကို ဟိုဘက်ထောင့်၊ ဒီဘက်ထောင့် ကပ်ထားလိုက်ရင်တော့ ဖြစ်တယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ လုံးဝ မစပ်စုကြေး...”

“ဘာကိုလဲ...”

“ကျွန်မ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ရှင် လုံးဝ လှန်လှောမွှေနှောက်တာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့...”

“ခါမို့ ဘာသာ သော့ခတ်ထားပေါ့”

“ကျွန်မက နမောနမဲ့ နိုင်တယ်၊ မွေတတ်တယ်၊ တစ်ခါ

တလေ သော့ခတ်ဖို့ မေတာမျိုး၊ စာရွက် စာတမ်းတွေ စားပွဲပေါ်က လွင့်ကျပြန်ကျနေတာမျိုး ဖြစ်ရင် ရှင် လုံးဝ လက်ဖျားနဲ့ မထိဖို့ လိုမယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ငဲ့တောင် မကြည့်နဲ့၊ ကောက်တောင်မတင်နဲ့၊ ဝေးဝေးကရှောင်သွား”

“အိုကေ ... အိုကေ ... ဟုတ်ပြီ ... ကိုယ် လက်ခံတယ်၊ အမြင်မတော်တာတွေ့ရင် ရှင်းပစ်ချင်တဲ့ ကိုယ့်အကျင့်ကိုလည်း သတိထားပြီး ပြင်လိုက်မယ်”

ခါမိုက ရောင်နီနှင့် သဘောတူညီနှိုင်းပြီးသောအခါ မေမေ ယုံအောင် ပြောရပြန်သည်။

“မေမေရယ် ... ခါမို့ သူနဲ့တော့ တစ်ခန်းတည်း မအိပ်ချင်ဘူး၊ ခါမို့ နေလက်စ အခန်းမှာပဲ ဆက်နေချင်တယ်”

မေမေက ခါမို့ကို စွေကြည့်ကာ ...

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ ...”

“သူကလည်း ခါမို့လိုပဲ ဆန္ဒရှိပါတယ် မေမေရဲ့၊ သူက ညအိပ်ရင် အရမ်းဟောက်တာတဲ့၊ ခါမိုကလည်း ခါမို့နားမှာ အသံလေး သဲ့သဲ့ကြားရင်တောင် အိပ်မလျော်တဲ့ သူမျိုး၊ အရမ်း အအိပ်ဆတ်တဲ့ သူမျိုး၊ ပြီးတော့ ည အိပ်ရင် အနားက တစ်ခုခုအပေါ် မြဲထောက်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်

ပစ်တင်ပြီးမှ အိပ်ပျော်တဲ့ သူမျိုးဆိုတာ မေမေ အသိပဲ
မဟုတ်လား၊ သူကလည်း သူ့ကို တစ်ယောက် ယောက်က
ထိထားရင် အိပ်မပျော်ဘူးတဲ့၊ အဲဒီတော့ ခါမို့ တို့ ခွဲအိပ်
မှပဲဖြစ်မှာ၊ ခါမို့တို့ချင်း ဇနီးမောင်နှံတော့ ဇနီး မောင်နှံပေါ့
မေမေရယ်၊ အခန်းခွဲအိပ်တာကတော့ အနောက်တိုင်း
စတိုင်လ်ပေါ့ ...”

“အေးလေ ... ညည်းတို့ချင်း သဘောတူရင်လည်း ပြီးတာ
ပါပဲ”

မေမေက အင်တင်တင်လေး ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

မေမေအခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ၊ ခါမို့တို့က အောက်ထပ်မှာမို့၊
ခါမို့တို့ချင်း ကင်းပြတ်လှတာကို မေမေ မရိပ်မိအောင် နေလို့
ရမည်ဟုတော့ ထင်ပါသည်။

(၁၉)

မေမေ့နဲ့ ရောင်နီရဲ့ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုကိုတော့ ခါမို့
က လက်ဖျားခါရလေသည်။

ခါမို့သည် ရောင်နီရဲ့ အောက်သက်ကြေမှု၊ မေမေ
အပေါ် ဂရုစိုက်နိုင်မှုတွေကို အသိအမှတ် ပြုလာရသည်။

အိမ်ကို ရောက်လာပြီး မကြာခင်မှာပင် တစ်အိမ်လုံး
အနံ့ စစ်ဆေးကာ မေမေအတွက် အန္တရာယ် ရှိမည်ထင်သော
နေရာများကို ပြုပြင်ရှင်းလင်းခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“မေမေရေ... ခု လောလောဆယ် ဝရန်တာကို ထွက်
မထိုင်နဲ့ဦးနော်၊ ဝရန်တာ ကြမ်းပြင်မှာ ရေညှိလေးတွေ
တွေ့တယ်၊ အမှတ်တမဲ့လျှောက်သွားရင်း ချော်လဲနေဦးမယ်၊
ကျွန်တော် တိုက်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... အေး ... ကျေးဇူးပဲ သားရယ်၊ မေမေလည်း

တစ်ခါတလေ လမ်းလျှောက်ရင်း အမှတ်တမဲ့ ချောသွားတတ်တယ်”

“နောက်ဘက် ထမင်းစားခန်း ဗေစင်ကလည်း နည်းနည်း ရေစိမ့်နေတယ် မေမေ၊ ကျောက်ပြားတွေပေါ် ရေစိုနေရင် မေမေ ချော်လဲနိုင်တယ်၊ ဝရန်တာတိုက်ပြီးမှ ရေပိုက်သွား ပြင်ရမှာ၊ လောလောဆယ် ထမင်းစားခန်းဘက် မသွားနဲ့ ဦး...”

ရောင်နီက ယောက်ျားအလုပ်ရယ်၊ မိန်းမအလုပ်ရယ် မခွဲခြား၊ အလုပ်ရှင်အလုပ်၊ အလုပ်သမားအလုပ်ရယ်လို့လည်း သိပ်သတ်မှတ်မထားဘဲ မျက်စိထဲ အမြင်မတော်လျှင် လုပ်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

ရောင်နီကို မီးဖိုချောင်ထဲ တကုင်ကုန် မြင်ရတတ်သလို၊ ရေချိုးခန်း တိုက်ချွတ်နေတာလည်း မြင်နိုင်သည်။ ကော်စောတွေ ဖုန်စုပ်နေတာကို တွေ့နိုင်သလို ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေတာကိုလည်း တွေ့နိုင်သေးသည်။

စာအုပ်တိုက်ရောက်လျှင် အလုပ်သမားတွေကို ညွှန်ကြားနေတတ်ပြီး ခိုင်းဖို့လူ အဆင်သင့်မရှိသေးလျှင် စာအုပ်ထုတ်တွေ ဝင်သယ်နေတာကိုလည်း မြင်နိုင်သည်။

ခါနီးက သူ့အပေါ် ဩဇာဘက်လို သဘောထားလည်း

သူက ဘာလို့မှ မနေ၊ ခါမှို့ကို ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ဆက်ဆံနေခဲ့ပါသည်။

မေမေ သူ့ကို အသည်းစွဲရသည့် နောက်တစ်ချက်မှာ မေမေ့မှာလိုက်သည့် ဘယ်လို အသေးအဖွဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ မဆို သူ ဘယ်တော့မှ မမေ့တတ်ခြင်းတည်း။

တစ်နေ့တော့ ခါမှို့က စောစောပြန်ရောက်နေပြီး ရောင်နီက မရောက်သေးတာမို့ မေမေက တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မိုးချုပ်တော့မှ ရောင်နီ ပြန်ရောက်လာသောအခါ မေမေက ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုပါသည်။

“မေမေ မှာတာ ပါခဲ့ရဲ့လား သား...”

“ပါပါတယ် မေမေ၊ အဲဒါ ရှာဝယ်နေလို့ နောက်ကျနေတာ၊ မေမေမှာတာရော တံခြား သင့်တော်မယ်ထင်တာလေးတွေရော ဝယ်လာခဲ့တယ်”

ခါမှို့က ဧည့်ခန်းထဲက ခုံပုကလေးပေါ် လက်ချောင်းကလေးတွေ တင်ကာ လက်သည်းနီ ဆိုးခိုက်မို့ မေမေနဲ့ ရောင်နီ ပြောဆိုနေတာတွေကို နားစွင့်ရင်း မသိမသာ လှမ်းကြည့်အကဲ ခတ်လိုက်သည်။

ရောင်နီက Revlon တံဆိပ်ပါသည့် စကွဲအိတ်ကလေးတွေကို စားပွဲပေါ် စီရိတ်က...

“ဒါက မေမေ မှာတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ဒီအရောင်ပျော့ပျော့၊ ပန်းပျော့လေးကလည်း သဘာဝအရောင်နဲ့ သိပ်မကွာတော့ မေမေနဲ့ သင့်တော်မယ်ထင်လို့ ဝယ်လာခဲ့တာ၊ ဒီ မိတ်ကပ် ရည်က ပါးပေါ်က အမည်းစက်ကလေးတွေကို ပျောက်စေ ပြီး အရည်ပြားကိုလည်း တင်းစေတယ် ပြောတာနဲ့ မေမေ ဖို့ ဝယ်လာခဲ့တာ၊ ဟိုတစ်နေ့က မေမေ ပါးပေါ်မှာ အစက် ကလေးတွေ တွေ့တယ်ဆိုပြီး ညည်းနေတာ ကြားလိုက် လို့...”

ဟွန်း... ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ ရှာဖွေဝယ်ရသတဲ့ရှင်။ အဲဒါရဲ့... သူမို့ မရှက်တယ်။

“တချို့ ကောင်တာတွေမှာ မေမေ မှာတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီ အရောင်က ပစ္စည်းပြတ်နေတယ်ဆိုတာနဲ့ လျှောက်ရှာဝယ် နေရလို့ ကြာသွားတာပါ မေမေ...”

“ဒါကရော ဘာတွေလဲ...”

“ဪ... အဲဒါလေးက နဲ့သာဖြူ ပုတီးလေး မေမေ ဒီနေ့ ကျွန်တော့် မွေးနေ့မို့ ဘုရားပေါ်တက်ရင်း မေမေ ဝယ်လာတာ...”

“အေးပေါ့... အေးပေါ့...! အလှပြင်တာလည်း ငြင်း

ပုတီးစိပ်တဲ့အခါလည်း စိပ်ရမှာပေါ့ သားရယ်၊ သားက တော့ မေမေအတွက် ဘက်စုံထောင့်စုံ စဉ်းစားပေးတော့ တာပဲကိုး၊ သမီး ခါမှီနဲ့များတော့ ကွာလိုက်တာ၊ သူက မေမေမှာရင် အမြဲတမ်း မေတာချည်းပဲလေ”

သူ့စွမ်းဆောင်မှု မှန်သမျှဟာ ခါမှီမှာ အမှတ်လျော့ ဖို့ပဲ ဖြစ်နေရတာမို့ ခါမှီက မသိမသာလေး မျက်စောင်းလှမ်းထိုး မိပြီး အလုပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

မကြာခင် ရောင်နီက အခန်းတံခါး ဖွင့်ခေါက်ကာ ဝင်လာသည်။ ခါမှီက မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ စာငုံဖတ်နေ လိုက်တော့ သူက ခါမှီစားပွဲရှေ့မှာ မကြာခဏ ဖြတ်လျှောက် ရင်း ရစ်သို့ ရစ်သို့လုပ်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ခါမှီက လက်ထဲ က စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် ဖျတ်ခနဲ ချလိုက်ပြီး သူ့ကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ရှင်... ကျွန်မ ရှေ့မှာ ဘာကိစ္စ လမ်းသလားနေရတာလဲ၊ ကိုယ့်စားပွဲ ကိုယ်သွားထိုင်နေလို့ မရဘူးလား”

“ဒါ... ပေးမလို့”

သူက ဘူးလေးတစ်ဘူးကို ခါမှီ စားပွဲပေါ် လှမ်း တင်လိုက်သည်။

“ဒါ ... ဘာလဲ”

“လက်သည်းနီ ...”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ...”

“ခါမို့ ဆိုးဖို့ပေါ့၊ ခါမို့ လက်သည်းနီ ဆိုးဆိုးနေတာတွေ့လို့ ဝယ်လာတာ၊ အရောင် ကြိုက်မကြိုက်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဆိုးကြည့်လိုက်ပေါ့၊ ဘာဆိုးဆိုး လှမှာပါ၊ မင်း လက်ကလေးတွေက လှတာပဲ”

“အဲ့မယ် ... ဒါ ရှင်ပြောစရာလား”

စကားလည်း ဆုံးရော ရောင်နီက အခန်းထဲမှ ခပ်မြန်မြန် ထွက်သွားပါသည်။

ခါမို့ကလည်း ဘူးကလေးကို ဖွင့်ကြည့်ရင်း ခါမို့ ကြိုက်သော အရောင်ကလေးဖို့ သဘောကျသွားကာ ခပ်တည်တည် ယူထားလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသောအခါ ခါမို့က ကျေးဇူးတင်စကားလည်း မဆိုဘဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ နေလိုက်လေသည်။

ခါမို့တို့ချင်း မချစ်ကြသည့် အဖြစ်ကို ဖယ်ကြည့်လျှင် လက်ရှိ အနေအထားကလေးကတော့ ပျော်ရွှင်ဖွယ် မိသားစုကလေးအဖြစ် တည်ရှိနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

မနက်ဆို ခါမို့တို့က ကိုယ့်စာအုပ်တိုက်သို့ ကိုယ်တစ်လမ်းစီ ထွက်သွားကြသည်။ မေမေ မေးရင် ကြည့်ဖြေပြီး အလုပ်ကိစ္စချင်းတော့ မပူးပေါင်း မညှိနှိုင်းဘဲ နေကြသည်။

ညဆိုလျှင် သိပ်မကျယ်ဝန်းလှသော အလုပ်ခန်းထဲက စားပွဲတွေမှာ ထိုင်ကာ စာဖတ်စရာရှိတာဖတ်၊ ရေးစရာရှိတာရေး၊ စစ်ဆေးစရာရှိတာ စစ်ဆေးရင်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိနေကြသည်။

ခါမို့တို့ စာကြည့်ခန်းကထွက်သည့် အချိန်မှာ မေမေက အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်နှင့်နေပြီမို့ ခါမို့တို့ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်စိတ်အေးလက်အေး ဝင်သွားနိုင်သည်။ အိပ်ခါနီးမှာ သမီးဝေရင်း ‘ဝွတ်နိုက်’ တစ်ခွန်းတော့ ပုံမှန်နှုတ်ဆက်နိုင်ကြသည်။

ဒီလိုနဲ့ ရက်ပေါင်း အတော်ကြာသည်အထိ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြလေသည်။

(၂၀)

ထိုညက ရောင်နီသည် ည ၁၁ နာရီမှ အိမ်ပြန်လာရပါသည်။ ကိုယ့်တိုက်က စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ကို စာသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ထမင်းလိုက်ကျွေးရင်း စာမှန်မှန်ရေးဖို့၊ အရက်ကို နေ့မနား ညမနား သောက်နေတာတွေကို ရပ်တံ့ဖို့ ချောမော့ ပျောင်းဖျနေခဲ့ရသည်။

စာရေးဆရာဟူသော လူတစ်မျိုးကို ကိုင်တွယ်ရတာလည်း ပညာသားပါရပါသည်။ သူတို့က တချို့နေရာတွေမှာ သူများထက် တွေးနိုင်ခေါ်နိုင်ပြီး တချို့နေရာတွေကျတော့ ကလေးလိုမျိုး မသိနားမလည် အံ့လွဲနေချင်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ သိနားလည်ရက်နဲ့ပဲ သူတို့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေကာ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်နေတတ်ကြပါသည်။

ယောက်ျားတွေ အရက်သောက်ကြတာဟာ ဘာ
အကြောင်းပြချက်နဲ့ သောက်ကြတာလဲတော့ ရောင်နီ မသိပါ။
ရောင်နီကတော့ မလွဲမရှောင်သာမှ လူမှုရေးအရ သင့်တင့်မျှတနဲ့
လေး သောက်တတ်သည်။ ပြီးတော့ အရက်ရဲ့ အရသာကိုလည်း
သူက မကြိုက်ပါ။

တချို့လူတွေက စိတ်ညစ်လို့၊ ပင်ပန်းလို့၊ အဆင်
မပြေလို့ သောက်ကြပါသတဲ့။ ကိုယ့် စာရေးဆရာကတော့ အောင်
မြင်နေပါလျက်၊ စာတစ်အုပ်ထွက်လျှင် လက်ဖျားငွေသီးပါလျက်
စာရေးရမယ့် အချိန်တွေမှာ အရက်ချည်း လှိမ့်သောက်နေတာဟာ
ဘာသဘောလဲ မသိနိုင်။

ရောင်နီဟာ ကိုယ့်တိုက်က စာရေးဆရာတွေ အပေါ်
အလုပ်သဘောမျှမကတဲ့ သံယောဇဉ်မျိုးလည်း ထားရှိသူမို့ သူတို့
ထံ မကြာခဏ သွားကာ၊ ချော့မော့ဖျောင်းဖျရပါသည်။ အဲဒီလို
ဖျောင်းဖျမိတာဟာလည်း သူ့ စာမရေးလို့ ကိုယ့်စာအုပ်မထုတ်ရ
လျှင် အမြတ်အစွန်း မရမှာစိုးသည့် စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့တော့
မဟုတ်ပါ။ သူ့ကို ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အရင်းအချာလို ကောင်းစေ
ချင်သည့် စေတနာ တစ်မျိုးလည်း တွဲဖက်ပါဝင်နေခဲ့ပါသည်။

ရောင်နီ စာအုပ်ထုတ်လာသည့် သက်တမ်းတစ်
လျှောက်မှာ စာရေးဆရာတွေဟာ Feeling လာမှ ရေးမယ်။

mood ဝင်မှ ရေးမယ်ဆိုတာမျိုး။ အဲဒီ Feeling တွေ၊ mood
တွေကို အရက်နဲ့များ များခေါ်ရတာက တစ်မျိုး၊ စာရေးဆရာမ
တွေ ကျတော့ Feeling တွေ၊ mood တွေကို စာအုပ်ဖတ်ရုံ၊
ရုပ်ရှင်ကြည့်ရုံ အတွေးကွန်မြူးရုံနဲ့ များခေါ်နိုင်သည်ပဲ ထင်ပါရဲ့၊
ပုံမှန် တစ်လတစ်အုပ်ဆိုတာမျိုးလည်း အာရုံစုစည်းပြီး ရေးနိုင်
ကြပါသည်။ ဘယ် စာရေးဆရာမကိုမှ လိုက်ထိန်းနေရတာမျိုး၊
ဖျောင်းဖျရတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့။

ပုံမှန် စာမူတွေ အပ်သွားကာ ဆယ်အုပ် ချုပ်ထား
လည်း ဆယ်လဆို ပြီးသွားကြတာပင်။ စာရေးဆရာတွေမှာတော့
ဆယ်အုပ်စာလောက် စာမူတွေ ကြွေးပြီး နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်
စောင့်နေရတာတွေလည်း ရှိပါသည်။ စီးပွားတွက် တွက်မယ်ဆို
သိပ်မကိုက်ဘူးပေါ့။ သို့သော် ရောင်နီက ဒီလုပ်ငန်းကို စီးပွား
တွက် သက်သက် လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်၍ သည်းခံနေနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ရောင်နီ ပြန်လာတော့ မေမေရော ခါမီပါ အိပ်နှင့်
နေကြပြီမို့ ရောင်နီက ယူလာသော သော့နှင့် တိတ်တဆိတ်တံခါး
ဖွင့်ဝင်လာခဲ့ပြီး စာကြည့်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပါလာ
သော စာရွက်စာတမ်းတချို့ကို စာကြည့်ခန်းထဲ သွားထားဖို့ပင်။

စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်လာမိတော့ ခါမီ၊ စားပွဲဘက်မှ
စာရွက်တချို့ လွင့်ကျနေတာကို တွေ့ရသည်။ အမြင်မတော်ရင်

ကြည့်မနေတတ်သော ရောင်နီက စာရွက်တွေကို ကောက်ယူကာ ခါမို့ စားပွဲပေါ် သွားတင်ပေးပြီး စာရွက်ဖိဖို့ ဖန်လုံးရှာနေဆဲ စာချုပ်မိတ္တူ တစ်ရွက်ပေါ် အကြည့်ရောက်သွားပါသည်။

‘ရာသက်ပန် နှစ်ဦးသဘောတူ စာအုပ် ထုတ်လုပ်ရန် သဘောတူ ကတိပြုစာချုပ်’

စာချုပ် ခေါင်းစဉ်က ရာသက်ပန် နှစ်ဦးသဘောတူ ဆိုတာမို့ ရောင်နီက စိတ်ဝင်စားသွားကာ ဆက်ဖတ်လိုက်မိပါ သည်။

စာချုပ်က ထုတ်ဝေသူနှင့် စာရေးသူ နှစ်ဦးသဘော တူ ချုပ်ဆိုသော စာချုပ်မျိုးပေမယ့် ဖတ်ကြည့်မိရင်းက တစ်ဖက် စောင်းနင်း ဆန်လာတာကို တွေ့ရသည်။

စာချုပ်ပါ အချက်အလက်တွေဟာ ထုတ်ဝေသူဘက် က အသာစီးချည်းပင် ဖြစ်သည်။ ထုတ်ဝေသူဘက်က ရပိုင်ခွင့် တွေကိုပဲ တောင်းဆိုထားကာ စာရေးဆရာဘက်က ရပိုင်ခွင့်ရယ် လို့ ဘာမှမပါ။ ထုတ်ဝေသူ တောင်းဆိုသမျှ ဟုတ်ကဲ့ ခေါင်းညိတ် လက်မှတ်ထိုးလိုက်ဖို့သာပင်။

ခါမို့ စာချုပ်ထဲက ကလောင်နာမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးတာမို့ ခါမို့ ကလောင်သစ်တင်တာပဲဟုတော့ နားလည် လိုက်သည်။

ခါမို့ဟာ စာချုပ်ထဲမှာ သူ့ဘက်က အသာစီးရဖို့ သာ ချုပ်ဆိုထားတဲ့အပြင် အကယ်၍ ထိုစာရေးဆရာမက စာမရေး နိုင်တော့လျှင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ... ၊ စာချုပ်ပါ စည်းကမ်းတွေကို ဖောက် ဖျက်လျှင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စာရေးဆရာမရဲ့ ကလောင်အမည်ကို သူက အပိုင်၊ သူသာ ရာသက်ပန် အကျိုးခံစားခွင့် ရှိသဖြင့် စာရေး ဆရာမရဲ့ ကလောင်အမည်အောက်မှာ ရှိဒိုးဝယ်ထည့်သုံးလျက် သူသာ တစ်သက်လုံး ထုတ်ဝေသွားမည်ဟု ဆိုလေသည်။ ထို ကလောင်နာမည်ဖြင့် စာရေးသော စာရေးဆရာမဟာ ထိုကလောင် ကို မပိုင်ဘူးဟူသည့် သဘောမျိုးမို့ အင်မတန်မှ တစ်ဖက်စောင်း နင်း ဆန်ကာ ရှက်စရာလည်း ကောင်းလှပါသည်။

ဒီစိတ်ကူးမျိုးကို ခါမို့ ဘာလို့ စိတ်ကူးခဲ့မိပါလိမ့်။

ရောင်နီက ခါမို့ကို သိက္ခာရှိသော၊ တရားမျှတသော ထုတ်ဝေသူမျိုးသာ ဖြစ်စေချင်ခဲ့ပါသည်။

ရောင်နီက သက်ပြင်းကိုချရင်း နာရီကို ငုံကြည့် လိုက်ပါသည်။ ၁၁ နာရီခွဲကျော်ပြီ။ ဒီကိစ္စကို ညတွင်းချင်းပဲ ခါမို့ကို နှိုးခေါ်ဆွေးနွေး တားမြစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် ခါမို့ အိပ်လေ့ အိပ်ပျော်နေပြီလားဟု တွေးမိကာ နှိုးလည်း မနှိုးရက်ပါ။

ရောင်နီက အသာလေး ခြေဖွကာ ခါမို့ အခန်း ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး နားစွင့်ကြည့်မိပါသည်။ အခန်းထဲက

တိစိသံ သံသံ ကြားရတာမို့ ခါမို့ မအိပ်သေးဘဲ အခွေကြည့်နေ
မှန်း သိလိုက်၏။ ရောင်နီက အခန်းတံခါးဆီ လက်ရွယ်လိုက်ပြီး
ချိတ်ချတုတ် ဖြစ်နေပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချကာ တံခါးကို ခပ်ဆဆ
ခေါက်လိုက်သည်။

“မေမေလား...”

အခန်းထဲက လှမ်းမေးသံကို မဖြေရသေးမီ သူမ
အခန်းတံခါးက ပွင့်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်... ရှင်”

ခါမို့သည် ဒီအချိန် ခါမို့အခန်းတံခါးကို လာခေါက်
မည့်သူဟာ မေမေပဲ ရှိတာမို့ ညဝတ်အင်္ကျီကလေးနှင့်ပဲ တံခါး
ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီးမှ သူ့ကို အတွေ့မှာ တံခါးကို အတင်းပြန်ဆောင့်
ပိတ်လိုက်မိပါသည်။ ဒီလူ ဒီအချိန်ကြီး ဘာလာလုပ်ပါလိမ့်။

“ခါမို့... ခါမို့နဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပါ...”

သူက အပြင်က လှမ်းပြောနေတာမို့ ခါမို့က အပေါ်
ဝတ်အင်္ကျီ ထုထုရှည်ရှည် တစ်ထည်ကို ထပ်ဝတ်လိုက်ပြီး တံခါးကို
ခပ်ဟဟပြန်ဖွင့်ပေးရကာ...

“ဒီအချိန်ကြီး ဘာဆွေးနွေးစရာ ရှိလို့လဲရှင်၊ ပြောစရာရှိ
မနက်မှ ပြောပေါ့”

ဆံပင်ခွေလေးတွေ ကပိုကရိုနှင့် night creamလိမ်း

ထားပုံရသော မျက်နှာပြောင်ပြောင်ဝင်းဝင်းကလေးကို တစ်ခါမှ
မတွေ့ဖူးတာမို့ ခဏတော့ ငေးကြည့်လိုက်မိပြီးမှ ရောင်နီက
မျက်နှာလွဲကာ...

“ခါမို့လည်း အိပ်မှ မအိပ်သေးဘဲ၊ ကိုယ်တို့ ခဏတဖြုတ်
စကားပြောရအောင်ပါ၊ အိမ်ထဲမှာ မပြောချင်ရင် ခြံထဲဆင်း
ပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့”

ဟု ပြောပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ခါမို့သည် ဒီလိုအချိန်ကြီးမှာ မနက်ထိ မစောင့်နိုင်
ဘဲ ဆွေးနွေးချင်သည်ဆိုသော အကြောင်းအရာကိုလည်း စိတ်ဝင်
စားတာမို့ ဆံပင်တွေကို ညှပ်ဖြင့်ပင့်သိမ်းကာ အင်္ကျီလည်ပင်းစေ့
ကြယ်သီးတပ်လိုက်ပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

လပြည့်ကျော် တစ်ရက်မို့ လရောင်က ခြံထဲက
ပိန်းပန်းရွက်တွေပေါ်၊ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်က နင်းစက်တချို့
အပေါ် ငွေရောင်ဖွေးလွှဖြာကျနေသည်။ ချစ်သူနဲ့သာဆို လရောင်
လှိုရင်း နွေးနွေးထွေးထွေး စကားပြောလို့ ကောင်းမယ့်အခါမျိုးပေါ့။

သူက ခြံထောင့်က ဒန်းကလေးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။ ခါမို့က သူနဲ့ ခပ်ဝေးဝေး တစ်ဖက်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်ရင်း...

* “ဘာကိစ္စကို ဆွေးနွေးမှာလဲ ရောင်နီ၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာတောင်

၂၅၂ ပုညခင်

ဆွေးနွေးမှဖြစ်မယ့် ကိစ္စဟာ ဘာများလဲ ...”

“စာချုပ် ကိစ္စပါ ခါမှီ ...”

“စာချုပ် !”

“ဟုတ်တယ် ခါမှီ၊ ဒီည ကိုယ်ပြန်လာတော့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာအုပ်တွေ ဝင်ထားရင်း ခါမှီ၊ စားပွဲပေါ်က စာရွက်တချို့ ပြန်ကျနေတာတွေ့တယ်၊ ကိုယ် ကောက်ယူတင်ပေးရင်း စာချုပ် မိတ္တူတစ်စောင်ကို အမှတ်တမဲ့ ဖတ်မိသွားတယ်”

“ရှင် ကတိမတည်ဘူး ရောင်နီ”

“ဆောရီးပါ ခါမှီ၊ ကိုယ် တမင်မလုပ်ပါဘူး၊ အမှတ်တမဲ့ပါ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ စာချုပ်ကို ကိုယ်ဖတ်လိုက်မိတာက ကောင်းတယ်”

“ကံကောင်းတယ် ... ဟုတ်လား၊ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ရောင်နီရဲ့ ...”

“ကိုယ် စောစောသိတော့ အချိန်မီ တားရတာပေါ့ ...”

“ရှင်က ဘာကိစ္စ တားချင်ရတာလဲ၊ အဲဒါ ခါမှီ အသစ်တင်မယ့် စာရေးဆရာမနဲ့ ချုပ်မယ့် စာချုပ်ပဲ ...”

“စာချုပ်တော့ မချုပ်ရသေးဘူးပေါ့ ...”

“မနက်ဖြန် ချုပ်မှာ ...”

“ဒါဆို ကိုယ်တားချင်တယ်”

“ရှင်မှာ တားမြစ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူးလေ၊ ဒါ တစ်စီးပွားစီ ကိစ္စပဲ”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ အကြံပေးလို့တော့ ရတာပဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ ... နားထောင်ကြည့်လိုက်မယ်”

“ခါမှီ.. စာချုပ်က တစ်ဖက်စောင်းနင်း သိပ်မဆန်လွန်းဘူးလား”

“ဒါကတော့ ကျွန်မက ငွေကြေး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပြီး တင်ရတဲ့ သူလေ၊ အောင်မြင်လာတဲ့အခါ ကျွန်မကို ကန်ထွက်မသွားအောင် ကျွန်မဘက်က အခဲ ဖြစ်အောင်တော့ ချည်နှောင်ထားရမှာပေါ့”

“ခါမှီက ငွေကြေးမြှုပ်နှံတယ် ဆိုပေမယ့် စာချုပ်ထဲမှာ ရေးထားတာတော့ အဲဒီအတွက် စာရေးဆရာမကလည်း စာမူတွေ အလကား ပေးထားရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ပေါက်မယ် မပေါက်မယ် မသေချာတဲ့ စာအုပ်တွေကို ထုတ်ရတာ စာမူတော့ ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ၊ ကိုယ့်ဘက်က အရှုံးချည်းပဲ မဟုတ်လား”

“ခါမှီ အရှုံးမခံပါဘူး၊ ကိုယ်သိပါတယ်၊ မြတ်ရင်သာ ခါမှီ ဆက်ထုတ်မှာ၊ ရှုံးရင် ရပ်ပစ်လိုက်မှာ မဟုတ်လား၊

ခါမှီ ရုပ်ပစ်ချင်တိုင်း ရုပ်ပစ်လို့ ရတယ်။ ခါမှီလက်ထဲက ကလောင်ကို လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်ပစ်လို့ရတယ်။ ရုပ်လိုက်တဲ့ အတွက်လည်း စာရေးဆရာမက ဘာမှပြောပိုင်ခွင့်မှမရှိ တာ...”

“ဘယ်သူကတော့ အကြာကြီး အစွမ်းခံမလဲ၊ ရှင်ရော အစွမ်း ခံမလား...”

“ကိုယ် အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ဇွဲရှိရှိနဲ့ အစွမ်းခံခဲ့ဖူးတယ်။ အဲ့ဒီအတွက် အောင်မြင်တဲ့ ကလောင်တွေကိုလည်း မွေး ထုတ်နိုင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ကလောင်ကို တစ် သက်လုံးတော့ ကိုယ့်ကို အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ စာချုပ်မချုပ် ဖူးဘူး”

“ကျွန်မကတော့ ချုပ်တယ်။ ကိုယ်စိုက်တဲ့ အပင်က အသီး ကို ကိုယ်ပဲ တစ်သက်လုံး စားချင်တယ်။ ဘယ်သူမှ မကျွေးချင်ဘူး”

“အဲ့ဒါ ခါမှီ တရားမရှိတာပေါ့။ ခါမှီက ငွေကြေးစိုက်ထုတ် သလို စာရေးဆရာဘက်ကလည်း အချိန်၊ ဝိရိယတွေ အများကြီး စိုက်ထုတ်ခဲ့ရတာပဲ။ ခါမှီ စိုက်ထုတ်ခဲ့ရတာက ခါမှီဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလောက်ပါပဲ။ သူတို့ စိုက် ထုတ်ခဲ့ရတာက ဘဝတစ်သက်လုံးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။

သူတို့ရဲ့ စိတ်ကို ဒီအလုပ် ဒီအတွေးထဲမှာ အမြဲနှစ်ထား၊ ပုံထားခဲ့ရတာလေ။ အဲ့ဒီအတွက် သူတို့ ဘဝမှာ ရပ်တည် နိုင်တဲ့ တခြားအခွင့်အရေးတွေကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာတွေ လည်း ရှိမယ်။ သူတို့ ကလောင်နာမည်ဟာ သူတို့ရဲ့ ဘဝပဲ။ ခါမှီကမှ ဒီစာရေးဆရာနဲ့ မထုတ်ရင် ဟိုစာရေး ဆရာနဲ့ ထုတ်လို့ အမြတ်အစွန်း ရပါသေးတယ်။ သူတို့က အနှစ်နှစ်အလလက ကြိုးစားလာလို့ အောင်မြင်လာရတဲ့ ဒီကလောင်နဲ့မှ မရေးရင် ဘယ်ကလောင်နဲ့ ရေးမလဲ...”

“ပြီးတော့ ဒီလိုစာအုပ်တွေ၊ ရေးနိုင်ဖို့ဆိုတာ ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက စာအုပ်တွေ ဖတ်လာရမယ်။ လေ့လာခဲ့ရ ကြိုးစားခဲ့ရမယ်။ ခါမှီ ထုတ်မှ အောင်မြင်လာ ရင်တောင် သူတို့ ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ ခရီးက နည်းမှနည်း ခဲ့ပဲ။ ခါမှီအဆင့်က နှစ်ရှည်ပင်က ခုမှ သီးတဲ့အသီးကို ခူးပြီး ဈေးကွက်ဝင်အောင် ရောင်းပေးတဲ့သူအဆင့်ပဲ ရှိတာ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက ဘယ်လိုပဲ ချုပ်ချုပ် သူတို့ သဘောတူမှ ဖြစ်တာပါ။ ရောင်နီ၊ ကျွန်မတင်မယ့် စာရေး ဆရာကလည်း ဒီစာချုပ်အတိုင်း လက်မှတ်ထိုးပေးမယ် ဆိုတာ သဘောတူပြီးသားပဲ”

“ဒီလောကအကြောင်း ဘာမှ နားမလည်တဲ့ သူကတော့ ကိုယ့်စာမူလေးကို စာအုပ်အဖြစ် မြင်ရရင်ပြီးရော သဘော တူရှာမှာပေါ့ ခါမို့၊ အဲဒီဇောနဲ့ မသိနားမလည်မှုတွေကို ထုတ်ဝေသူတွေက အခွင့်ကောင်းယူတတ်ကြတာပဲ”

သူ့စကားက ထိရလွန်းတာမို့ ခါမို့က ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေမိပါသည်။ ခါမို့ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ်လည်း ဧဝေဧဝါ စ၊ဖြစ်လာသည်။

ခါမို့က ထိုင်ရာမှ ထကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လမ်း လျှောက်ရင်း သူနဲ့ ဝေးဝေးမှာ သွားရပ်ကာ လကိုမော့ကြည့်ဆဲ ခါမို့ လည်ပင်းမှာ ပတ်လာသော တဘက်စလေးက လျှောခနဲ လွင့်ကျသွားခဲ့သည်။

ရောင်နီက ခါမို့ထံ လျှောက်သွားကာ ဘာကံစ လေးကို ကောက်ယူပြီး ခါမို့ ပခုံးပေါ် ပြန်တင်ပေးလိုက်ရင်း ...

“ပြီးတော့ သူတို့ ရွေးချယ်လာတဲ့ သူတို့ နာမည်ကို ခါမို့က ပိုင်တယ်ဆိုတာကြီးကလည်း ရှက်စရာကြီးပါ ခါမို့၊ ခါမို့က နာမည်ပေးခဲ့တယ်ပဲ ထားပါဦး၊ အဲဒီ နာမည်ကို ခါမို့ မပိုင်ဘူး၊ အဲဒီလိုသာ ပိုင်ခွင့်ရှိမယ်ဆိုရင် နာမည်ပေးတဲ့ ဗေဒင်ဆရာတွေအားလုံးလည်း သူတို့ပေးတဲ့ နာမည်တွေကို ပိုင်ကုန်ကြရောပေါ့”

ခါမို့က သူ့ကို ဆန့်ကျင်၍သာ ပြောချင်ပါသည်။ သို့သော် သူပြောတာတွေဟာ အမှန်တရားတွေချည်းမို့ ခါမို့ ပြန် မပြောသာချေ။

သူက ခါမို့နဲ့ဘေးမှာ ဝင်ရပ်ကာ ခါမို့နဲ့အတူ လကို မော့ကြည့်နေရင်း ...

“ရှုံ့ဒိုးဆိုတဲ့ ကိစ္စကြီးဟာလည်း ရှက်စရာကြီးပါ ခါမို့ရယ်၊ ခါမို့က သူ့ကလောင်နာမည်ကြီးကို ယူထားပြီး အဲဒီ ကလောင်နာမည်အောက်မှာ ရှုံ့ဒိုးရေးသူတွေဆီက စာမူဝယ် ပြီး ထုတ်ဦးမယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်သိက္ခာမဲ့သလဲ၊ ဒီလို ဟာမျိုးတွေ ဒီလောကမှာ ရှိနေတာလည်း ရှက်စရာပဲ၊ ကိုယ်ကတော့ ဘယ်သူတရားပျက်ပျက် ခါမို့ ကိုတော့ တရားမပျက်စေချင်ပါဘူး၊ ဒါ ကိုယ့်စေတနာ အမှန်ပါပဲ ခါမို့ ...”

“တကယ်တော့ စာချုပ်ဆိုတာက ဒုရားမကြီး လှပါဘူး၊ စာရေးသူနဲ့ ထုတ်ဝေသူ အပြန်အလှန် နားလည် မယ်၊ စေတနာထားမယ်၊ တရားမျှတမယ်ဆိုရင် အရှည် သဖြင့် လက်တွဲသွားနိုင်သားပဲ၊ ‘ရာသက်ပန်’ ဆိုတာကို စာချုပ် ပေါ်က စာလုံးလေးတွေနဲ့ ဖန်တီးယူလို့ မရဘူး ခါမို့ ...”

“ပြီးတော့ ကိုယ် တစ်ခု သတိပေးရဦးမယ်။
စာချုပ်ဆိုတာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးစီးပွားရပိုင်ခွင့် မျှတတဲ့
စာချုပ်မျိုးမှသာ တရားဝင်တယ်။ တစ်ဖက်သတ် ချုပ်ဆို
ထားတဲ့ စာချုပ်မျိုးဆိုတာ တရားရုံးကို တင်ပြရင် တရား
ရုံးက ပယ်ဖျက်ပေးနိုင်တယ်”

ရောင်နီ စကားအဆုံးမှာ ခါမိုက သက်ပြင်းချရ
တော့၏။

ရောင်နီသည် စိတ်မော့ခွမ်းလျသွားပုံရသော ခါမို
ကို ကြည့်ရင်း တယုတယ ဖြေသိမ့်ပေးချင်သော်လည်း မဝံ့ရဲတာမို့
ခါမိုနှင့်အတူ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးပဲ ရပ်တန့်ပေးနေလိုက်ပါ
သည်။ ခဏကြာတော့ ခါမိုက စကားစတင်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ရှင်ပြောတာ တရားမျှတပါတယ်၊ ပြိုင်
က်ဆိုပေမယ့်လည်း မှန်တာပြောရင် ကျွန်မက လက်ခံ
ပေးတတ်ပါတယ်”

“ကိုယ်ကတော့ ခါမိုကို တစ်ခါမှ ပြိုင်ဘက်လို့ သဘော
မထားခဲ့ဖူးဘူး”

“ရှင် ဒီလိုပဲ ပြောတတ်ပါတယ်၊ ပြီးရင်သာ ကျွန်မအလစ်
မှာ ကျွန်မကို အနိုင်ယူသွားတတ်တာ ...”

“ကိုယ် မရည်ရွယ်ပါဘူး ခါမို ...”

“ရှင်အပြောပေါ့လေ ...”

ခါမိုက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့လေး ပြောသည်။ ပြီးတော့ ခုန
ထိုင်ခဲ့သော ဒန်းကလေးဆီ ပြန်လျှောက်သွားပါသည်။

ရောင်နီကလည်း သူမနောက်မှ လျှောက်လိုက်လာ
ခဲ့ရင်း ...

“ခါမို တရားဝင်နိုင်တဲ့ မျှမျှတတ စာချုပ်မျိုး ပြင်ဆင်ချင်
ရင် ကိုယ့်မှာ ရှေ့နေရှိတယ်၊ သူနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ချုပ်ချင်ချုပ်
ပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုယ် ကလောင်သစ် တင်တုန်းက ချုပ်ခဲ့
တဲ့ စာချုပ် နမူနာတွေ ရှိတာ ယူကြည့်လို့ရတယ်”

“ရှင် ရှေ့နေနဲ့ အလုပ်မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ကျွန်မဘာသာ
တခြား ရှေ့နေနဲ့ တိုင်ပင်လို့ ရတာပဲ၊ လိုင်းလာမပူးပါနဲ့”

ခါမိုက မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောတာမို့ သူက
ပစုံးတွန့်ရင်း ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

အဲဒီနောက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမဆိုဘဲ
တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ လတောင် တော်တော်စောင်းသွားပြီ။
သန်းခေါင်ယံ လွန်ခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။

ငြိမ်နေရင်းကပင် ခါမိုနဲ့အတူ ခုလို ရှိနေရသော
အချိန်လေးကို ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်လာခဲ့သည်။

ခါမိုသည်လည်း လကို ငေးမောကြည့်ရင်း တွေး

နေခဲ့မိပါသည်။ ခုလိုမျိုး စိတ်ထဲမှာ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်ရတာမျိုး မရှိခဲ့ဖူးပါ။ စိတ်တွေ ကြည်လင်ချမ်းမြေ့နေရတာဟာ လရောင်နဲ့ လေညှင်းကြောင့်လား၊ တခြားဘာကြောင်းများ ရှိဦးမှာပါလိမ့် ...။

ရောင်နီက လကို ငေးကြည့်ရင်း ပြောသည်မှာ ...

“ကိုယ်လေ စာဖတ်တတ်စ အရွယ်ကတည်းက စာအုပ်တွေကို အရမ်းချစ်ခဲ့တယ်။ မုန့်ဖိုးလေးတွေစုပြီး စာအုပ်တွေ ဝယ်သိမ်းတယ်။ ကိုယ်တိုင် စာအုပ်ချုပ်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ကဗျာစာအုပ်ကလေးတွေ၊ ပန်းချီစာရွက်ကလေးတွေကို စာအုပ်ဖြစ်အောင် ချုပ်ပေးခဲ့ဖူးတယ် ...။

“ကိုယ်ကြီးပြင်းလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ စာအုပ်တိုက်ကြီး တစ်တိုက်ကို ထူထောင်မယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းရဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ဂျာနယ်ကျော် မမလေး၊ ကြည်အေး၊ ပြီးတော့ တခြား ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေ၊ တရားစာအုပ်တွေက အစ ထုတ်ဝေခဲ့ချင်တယ် ...။

“ဒါပေယ့် ကိုယ့်မှာ အကြာကြီး ရင်းထားနိုင်မယ် ငွေကြေးအင်အား၊ စောင့်နိုင်တဲ့ အင်အားမျိုး မရှိဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ တစ်လချင်း ငွေမြန်မြန် ပြန်ပေါ့နိုင်တဲ့

လတိုင်းလည်း ပုံမှန်ထုတ်ဝေနိုင်ပြီး အမြတ်များများ ကျန်နိုင်တဲ့ ဒီလိုလုံးချင်း စာအုပ်မျိုးတွေကိုပဲ ထုတ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီနယ်ပယ်မှာပဲ နစ်ခဲ့တယ် ...။

“ငွေလည်းရပါတယ်။ အရှုပ်အရှင်းတွေ၊ သည်းမခံနိုင်စရာ ကိစ္စတွေလည်း အများကြီး ကြုံရတယ်။ ကိုယ့်လောကသားချင်း နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတာမျိုးတွေ တွေ့ရရင်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ ဘယ်လို စာအုပ်မျိုးကိုပဲ ထုတ်ထုတ် ကိုယ့်နယ်ပယ်ဟာ သိက္ခာရှိတယ်ဆိုတာမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်ခဲ့တယ်”

“နောက်တော့ ရှင် ထုတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်မျိုးတွေကိုပါ အပြင်အဆင် ခန့်ခန့်သန့်သန့်နဲ့ ထုတ်ဝေနိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့”

ခါမိုက သူ့ကို မသိမသာလေး နှစ်သိမ့်ပေးမိတော့ သူက ခါမိုကို ကျေးဇူးတင်သလိုလေး လှည့်ကြည့်လာသည်။ ခါမိုက သူ့ကို ပြုံးသည်ဆိုရုံကလေး ပြုံးပြကာ ...

“ငှာကျေးဇူးပဲ ...”

“ဘာအတွက်လဲ ...”

“ဪ ... ခါမိုကို အမှန်မြင်အောင် ပြောပြခဲ့တဲ့အတွက်ပေါ့ ...”

“ခါမို့ နားထောင်ပေးတာကိုပဲ ကိုယ်က ကျေးဇူးတင်နေတာပါ ...”

အဲဒီနောက်တော့ ပြောစရာစကားတွေ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ညကလည်း တိတ်ဆိတ်လှပြီ။ သို့သော် ဘယ်သူမှ နေရာမှ မထကြသေး။ ခါမို့က လေတုံးသံသဲ့သဲ့လေးကို နားထောင်ရင်း အလိုလိုနေရင်း စိတ်ပျော်လာကာ မြေပြင်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ဗြုန်းခနဲ ထောက်ကန်လိုက်တော့ ဒါန်းက လွှဲသွားကာ ရောင်နီက လန့်ဖျပ် ရယ်မောလိုက်သည်။

ခါမို့ တဘက်ကလေးက လျှောခနဲ လွင့်ထွက်သွားပြန်သည်။ ရောင်နီက တဘက်ကလေးကို သွားကောက်ယူပြီး ခါမို့လည်ပင်းမှာ ပတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဂွတ်နိုက်ဟု တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အကြည်လင်ဆုံး ပြုံး၍ ပြောမိကြလေသည်။

(၂၁)

ညညဆိုလျှင် ခါမို့နဲ့ ရောင်နီတို့ရဲ့ နှစ်ဦးပိုင် စာကြည့်ခန်းကလေးက အရင်လို တိတ်ဆိတ်မနေတော့ဘဲ စကားသံတွေ ကြားလာရတတ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ခါမို့ရဲ့ ညည်းညူသံ၊ ရောင်နီရဲ့ နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျသံတွေကို ကြားရမြဲဖြစ်သည်။

“စာမူတွေကို Proof ဖတ်ဖို့ အပ်လိုက်ရင်လည်း Proof က ဘယ်တော့မှ မစင်ဘူး၊ စာအုပ်ထွက်လာရင် အင်္ဂလိပ်စာလုံးပေါင်းတွေကလည်း မှား၊ ဗမာစာလုံးပေါင်းတွေကလည်း လွဲ၊ စာဖတ်တဲ့သူတချို့က စာရေးဆရာ မှားရေးတာလို့ထင်ရင် စာရေးဆရာလည်း သိက္ခာကျတယ်၊ အမြဲတမ်း ကိုယ်က ပြန်စစ်နေမှ၊ လွှတ်ပေးလိုက်ရင် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ အမှားပါတာပဲ၊ ရွှေစင်ချည်း ဖတ်ပေးနေရတာ

သုနားလိုသာ မျှယူလာပြီး ဖတ်ပေးနေရတာ၊ Proof ဖတ်ရတာတော့ အရမ်းပျင်းပဲ”

“စာရေးဆရာကို ပေးဖတ်လိုက်ပါလား ခါမှီ၊ စာရေးဆရာကိုယ်တိုင်ဖတ်တော့ စာပုဒ်အထားအသိုက် အစ စာလုံး font ပြောင်းချင်တာအဆုံး သူတို့ စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ခိုင်းလို့ ရတာပေါ့၊ တချို့ စာလုံးအဓိပ္ပာယ်တွေကျတော့ စာရေးဆရာပဲ သိနိုင်တယ်လေ၊ ကိုယ်က ပြင်ပေးလိုက်မိလို့ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုလုံး ပြောင်းသွားတာတွေလည်း ရှိတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“တချို့ စာရေးဆရာတွေကတော့ ကိုယ်တိုင် Proof ဖတ်ပါတယ် ရောင်နီရယ်၊ ဒါပေမယ့် တချို့က နောက်တစ်အုပ်ရေးနေတဲ့ အချိန်မှာ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်အုပ်ကို ပြန်မကိုင်ချင်ကြတော့ဘူးလေ”

ခါမှီက ညည်းညူလိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ခါမှီစားပွဲပေါ်က Proof စာရွက်တွေကို ရောင်နီ စားပွဲပေါ်မှာ ပြန်တွေ့ရတတ်သည်။

“ရောင်နီ ... ကျွန်မ စားပွဲပေါ်က စာမူတွေ တွေ့မိသလား”

ဟု ခါမှီက မေးလျှင် ...

“ကိုယ့်စားပွဲပေါ်မှာလေ၊ ကိုယ်ယူဖတ်ပေးနေတာ”

ဟု ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောတတ်သည်။ ခါမှီက သူ့ကိုနောက်ချင်လာလျှင် ...

“ကျွန်မ တိုက်က စာမူတွေကို ရှင့်တိုက်က ကလောင်နာမည်နဲ့ ရှိဒိုးထည့်ထုတ်ဖို့ အကြံဉာဏ်နဲ့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အဲဒီလို တစ်ခါတလေ ထုတ်ဖို့တော့ စိတ်မကူးပါဘူး၊ ရာသက်ပန် အကျိုးအမြတ်ရအောင်ပဲ စာချုပ်ချုပ်ဖို့ ကြိုးစားမှာပေါ့ ...”

သူက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ပြန်နောက်တတ်လေသည်။ ပြီးတော့ Proof ဖတ်ရင်း ခါမှီကို စကားလှမ်းလှမ်းပြောတတ်သည်။

“စာရေးဆရာတွေ စာရေးရင် မလိုအပ်ဘဲ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးတွေ အများကြီးထည့်ထည့်သုံးတာ ကိုယ်တော့ သဘောမကျဘူးကွာ၊ စာဖတ်ပရိသတ်ဆိုတာ လူတန်းစားအသီးသီးပဲ၊ အင်္ဂလိပ်စာလုံးတွေကို နားလည်တဲ့သူ ရှိသလို နားမလည် တဲ့သူလည်း ရှိတာပဲ၊ မလွဲသာလို့ အင်္ဂလိပ်စာလုံး ထည့်မယ်ဆိုရင်တောင် ဗမာလို အဓိပ္ပာယ်လေးနဲ့ တွဲထည့်မယ်ဆို ပိုမကောင်းဘူးလား၊ ပြီးတော့ စာဖတ်လိုက်

တွေက သိပ်ချမ်းသာနေတာမျိုးတွေချည်းပဲ ဖတ်ရတာ ကြာတော့ ပျင်းတယ်။ အောက်ခြေလွတ်နေကြသလိုပဲ”

“ဒါကတော့ ရောင်နီရယ်၊ တချို့ကျတော့လည်း စာဖတ် ရင်း ကိုယ်မသိတဲ့ လူတန်းစား၊ ကိုယ် မရောက်ဖူးတဲ့နေရာ၊ ကိုယ် မသုံးဖူးတဲ့ အသုံးအဆောင်တွေကို သိချင်ကြတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်ချင်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ စာဖတ်တဲ့ သူတွေ မှာလည်း အကြိုက်တစ်မျိုးစီ ရှိကြတာပဲ”

ခါမိုတို့သည် တဖြည်းဖြည်း တိုင်တိုင်ပင်ပင် ညှိညှိ နှိုင်းနှိုင်းလေး ဖြစ်လာကြသည်။ ခါမို ထုတ်သည့် စာအုပ်အတွက် မျက်နှာပုံး အပ်ထားတာ အချိန်မီမရလျှင် ရောင်နီက သူသိမ်း ထားသည့် ရှားပါးကတ်တလောက်စာအုပ်တွေ ထုတ်ပေးကာ ဒီဇိုင်း ဆင်ပေးတတ်သည်။

တစ်နေ့တော့ခါမို အလုပ်ထဲ အာရုံနှစ်နေဆဲ ခါမို အာရုံထဲသို့ ဟင်းနဲ့ မွေးမွေးလေးက ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“ခါမို ခေါင်းမော့ကြည့်တော့ ရောင်နီက လင်ပန်းဖြင့် ထည့်ယူလာ သော ထမင်းဟင်းပန်းကန် တချို့ကို ခါမို စားဖွဲ့ပေါ် တင်ပေး ရင်း ...

“ထမင်း မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ စားလိုက်ဦး”

ဟု ပြောကာ သူ့စားဖွဲ့သူ သွားထိုင်ပြီး အလုပ်ဆက် ပုပ်နေသည်။

ကြည့်စမ်း ... ခါမိုတို့ နံနစ်ဟောကံဟာ တဖြည်း ဖြည်း ဇနီးမောင်နှံတွေနဲ့ တွဲလာပြီးဟုမ္မာသွားမိကာ ခါမိုက ကိုယ့် အတွေးကိုယ် ပြန်ရှက်လွှားမိပါသည်။

မေမေကတောင် ခါမိုကို ပြုံးပြီးလေး လာပြော သည်။

“သမီး ... ညည်းတိုနှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ ခုတလော့မှ ဇနီးမောင်နှံနဲ့ ပိုမိုဘာသာသလို့ပဲ”

ရွှေစင်ကလည်း ပြုံးစေ့စေ့လေးဖြင့် ..

“ရွှေစင်၊ မျက်စိထဲမှာ မေတို့နှစ်ယောက်ဟာ ရှေ့သွား နောက်လိုက် သိပ်ညီတာပဲ”

ဟု ပြောတာမို့ ခါမိုက ရွှေစင်ကို မျက်စောင်းတစ် ချက် ထိုးရင်း ...

“ရောင်နီ လုပ်လုပ်ပေးနေတော့ ညည်းတာဝန်တွေ သက် သာနေတာကို ... ဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့”

ဟု ပြန်ပြောရင်း ရင်ထဲမှာတော့ ကျေနပ်သလိုပင် တည်း။

(၂၂)

“ဟဲ့လို ... ရောင်နီလား၊ ကိုယ်ပါ ဒေဝရာဇာပါ”

“ဪ ... ဆရာ၊ ပြောပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ရောင်နီပါ”

မမျှော်လင့်သော ဖုန်းမို့ ရောင်နီ အံ့သြသွားမိပါသည်။ ဒေဝရာဇာဆိုတာ ခါမီနဲ့ ရောင်နီကို ဖူးစာဖက်ပေးလိုက်သော သူမို့ ရောင်နီက အမှတ်တရရှိလှပါသည်။ သို့သော် သူက သူ့ဘာသာပဲ ဆက်ထုတ်မည်ဟု အကြောင်းပြန်ခဲ့တာမို့ ဆက်မကြိုးစားတော့ဘဲ နေလိုက်တော့တာပင်။ ခုမှ သူ စတင်ဆက်သွယ်လာတာမို့ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ထူးမည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

“ကိုယ် မင်းတို့ စာအုပ်တိုက်နဲ့ပဲ ထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ထုတ်ရတာ နည်းနည်း စိတ်ရှုပ်ရလို့

ကွာ၊ ကိုယ်ပြောတဲ့ စာမူခကို သဘောမတူရင်လည်း
ကိုယ့်ဘက်က နည်းနည်း ပြန်ညှိပေးနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ အဲဒါဆို ဆရာနဲ့ စကားပြောရအောင်
ကျွန်တော် ဆရာဆီ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဘယ်တော့ လာမလဲ ...”

“ဒီနေ့ ညနေပိုင်းလောက်ပဲ လာခဲ့ပါ့မယ် ဆရာ”

“အိုကေ ... ကိုယ် စောင့်နေလိုက်မယ်”

ရောင်နီက ဒီနေ့ပဲ သွားတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရပါသည်။
တချို့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ စိတ်ဆိုတာ အပြောင်းအလဲ မြန်တတ်
တာမျိုး ကြုံဖူးတာမို့ သူစိတ်မပြောင်းခင် ကိုယ်က သွားနိုင်၊
စကားပြောနိုင်ပါမှ ပိုအဆင်ပြေနိုင်တာမို့ပင်။

စာရေးဆရာ ဖုန်းဆက်သည့်အချိန်ဟာ မနက်ပိုင်း
မို့ ရောင်နီက စာအုပ်တိုက်မှာ ရှိနေပါသည်။ မနက်ပိုင်း လုပ်စရာ
ရှိတာလေးတွေ ဖြတ်ပြီး လိုအပ်သည့် စာရွက်စာတမ်းနှင့် ပိုက်ဆံ
ပါ လိုရမယ်ရ ယူဖို့ အိမ်ခဏပြန်လာခဲ့သည်။

ရောင်နီက ကားမောင်းပြန်လာရင်းက ခါမှီ့ကို
သတိရကာ နည်းနည်းတွေဝေသွားခဲ့ပါသည်။

ခါမှီလည်း ဒေဝရာဇာကို ထုတ်ချင်ခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီလို
ထုတ်ချင်လွန်းတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပဲ ကိုယ်နဲ့တောင် လက်ထပ်ခဲ့ရပြီးပြီ။

ရုတ်တရက် ဖြုန်းစားကြီး ဒေဝရာဇာ ဖုန်းဆက်
လာချိန်မှာ ရောင်နီက ကြာကြာစဉ်းစားချိန်မရဘဲ ချက်ချင်း
ဆုံးဖြတ်ပြီး ဒီနေ့ပဲ လာမည်ဟု ပြောခဲ့တာပင်။

ခါမှီ့အပေါ်များ မတရားရပ်များ ကျမနေလား။
ခါမှီသာသိလျှင် ကျေနပ်ပါ့မလား။ ကိုယ့်ဘက်က ငြိမ်းချမ်းရေး
စိတ်ထား ရှိပေမယ့် သူမဘက်က ‘ပြိုင်ဘက်’ ဆိုတာကို ဆုပ်ကိုင်
ထားဆဲမို့ ရောင်နီ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမည် မသိပါ။

သို့သော် ဒေဝရာဇာ ဖုန်းဆက်လာတာက ကိုယ့်
ထံသို့သာမို့ ကိုယ့်ဆီ ကမ်းလှမ်းသည့် စာရေးဆရာကို ခါမှီနဲ့ပဲ
ထုတ်ပါဟု ပြောဖို့မသင့်တော်ပါ။ ပြီးတော့ အားလုံးက ရောင်နီ
တို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်စီးပွားတည်းဟုသာ ယူဆထားကြတာမို့
ခွဲခြားပြီး ရှင်းပြမှ သို့လော သို့လော ပြောကြ ဆိုကြမှာကိုလည်း
မလိုလားနိုင်ခဲ့ပါ။

ပြီးတော့ ဒေဝရာဇာက အရက်ကလေး တမြမြနှင့်
လူ၊ နေတာကလည်း ကျောက်တန်းမှာမို့ ခါမှီ့ကို ကျောက်တန်း
ထိ သွားလာ စိတ်ပင်ပန်းရမှာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပါ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲ
တော့ တစ်စီးပွားတည်းသာ သဘောထားခဲ့တာမို့ ဒေဝရာဇာကို
ကိုယ်ထုတ်ဝေတာဟာ ခါမှီနဲ့ အတူတူပါပဲဟုသာ ယူဆထားမိပါ
သည်။

ရောင်နီ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ စာကြည့်ခန်းထဲ တန်း
ဝင်လာခဲ့သည်။ စာရွက်ဖိဖို့ မေ့တတ်သော ခါမှီ့ထုံးစံအတိုင်း
ပြန်ကျလွင့်ကျနေသော စာရွက်တွေကို ကွေ့ရသည်။

သူက ငဲ့ကောက်မည် ပြင်ဆဲ ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။

“ကိုရောင်နီ ... ကိုယ်ပါ”

“ဪ ... ဆရာ ပြောပါ”

“ညနေပိုင်းကျ ကိုယ်တို့ သွားပရာလေးရှိလို့၊ ခုပဲ လာလိုက်
ရင် ဖြစ်နိုင်မလား။”

“ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ၊ လာခဲ့နိုင်ပါတယ်”

ရောင်နီက ဖုန်းပြောရင်း စာရွက်တွေကို ကောက်
ယူနေသည်။ စားပွဲအောက်ခြေမှာ စာရွက်ခေါက်ကလေး တစ်ခု
တွေ့တာမို့ အမှတ်တမဲ့ ကောက်ယူဖြန့်ဖတ်လိုက်သည်။

ခါခါမှီ့...

ဆရာအိမ်ကို လာသွားတယ်လို့ သိရတယ်၊ ဆရာ
ဖုန်းပြန်ဆက်တော့ ဖုန်းက ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာ ပြင်ပ
ရောက်နေလို့ လူကြိုနဲ့ စာရေးပေးလိုက်တယ်။

စာမူခက (၁၂.၅.၆၆) ဆိုရင်တော့ ဆရာ
စဉ်းစားပေးမယ်။

အကျိုးအကြောင်း အကြောင်းပြန်ပါ။

ဒေါ်ရာစာ

စာက ဘယ်လိုသဘောမှန်း၊ ခါမှီက ဘယ်တုန်းက
ဘယ်လို ညှိနှိုင်းထားတာလဲဆိုတာ ရောင်နီ စဉ်းစားမရခဲ့။
ဒေါ်ရာစာဟာ ခါမှီ့ဆီ ဖုန်းထပ်မဆက်ဘဲ ရောင်နီဆီ ဘာကြောင့်
ဆက်လာသလဲ။ ခါမှီက အကြောင်းပြန်ပြီးလို့လား။ စာမူခ ညှိလို့
အဆင်မပြေလို့လား။ အမျိုးမျိုးတွေးစရာဖြစ်ရတာမို့ ရောင်နီက
ခါမှီ့ဆီ ဖုန်းခေါ်ကြည့်သော်လည်း ဖုန်းက မြို့ထဲ မြေညီတိုက်ခန်း
တွေရောက်လျှင် ဖြစ်နေကျ ထုံးစံအတိုင်း ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာ
ပြင်ပမှာပင်။

အချိန် မရတော့ပြီမို့ ဟိုရောက်တော့ အကျိုး
အကြောင်း သိရမှာပဲဟု တွေးကာ ရောင်နီက ကျောက်တန်းသို့
ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“မေမေ ... ရောင်နီ အိမ်ပြန်လာသေးလား ...”

စက္ကူဖိုး ပေးဖို့ ငွေလိုတာမို့ ခါမိုက ငွေယူဖို့ အိမ်ပြန်လာရင်း စာကြည့်ခန်းထဲမှ ခြေရာလက်ရာ ပျက်နေတာမို့ မေမေ့ကို လှမ်းမေးမိပါသည်။

“ခဏတော့ ပြန်လာတယ် သမီး၊ ခုပဲ ပြန်ထွက်သွားတယ်”

ခါမိုက စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်လာကာ ကွန်ပျူတာ အပိရမည့် စာမူတစ်ထပ်ကို လှမ်းယူဆဲ စားပွဲပေါ်မှာ ဖန်လုံးဖြင့် ဖိထားသော စာရွက်ကလေးကို တွေ့ရပါသည်။

ခါမိုက စာရွက်ကလေးကို ဖတ်ရင်း အံ့သြသွားကာ

“မေမေ ... မေမေ ... ဒီစာရွက်က ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ ...”

“မှန်း ... ဪ ... အဲ့ဒါ သုံးလေးရက်ရှိပြီလေ၊ လူ

တစ်ယောက်က လာပေးသွားတာ၊ ကျောက်တန်းက စာရေးဆရာ ဘာရာစာဆိုလား ပေးခိုင်းလိုက်တာတဲ့၊ စာရွက်က ပိတ်မထားလို့ မေမေတောင် ဖြန့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သေးတယ်၊ သမီး စားပွဲပေါ်တော့ လာတင်ထားလိုက်တာပဲ၊ ပြောဖို့ မေ့သွားတာ ...”

“မေမေ တင်ထားတုန်းက စာရွက်ကိုဖြန့်ပြီး ဖန်လုံးနဲ့ ဖိထားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး သမီး၊ အခေါက်လိုက်ကလေး ဒီအတိုင်းပဲ တင်ထားလိုက်တာ”

ဒါဆို အောက်ကို သွင့်ကျနေနိုင်တဲ့ ဒီစာရွက်ကို စာရွက်တွေ ကောက်သိမ်းရင်း ရောင်နီ မြင်သွားနိုင်တာပေါ့။

ဒါ့ကြောင့် ဖြန့်ပြီး ဖန်လုံးနဲ့ ဖိပေးသွားတာပေါ့။

ခါမိုသည် တွေးရင်းက ခေါင်းထဲမှာ အချက်ပေးသံတွေ မြည်လာကာ ...

“သူ ဘယ်သွားတာတဲ့လဲ မေမေ ...”

“ကျောက်တန်းဘက် သွားမယ်ဆိုပြီး ကမန်းကတန်း လူသားသွားတာပဲ”

သေချာပြီပေါ့ ...။ ရှင် အရင်ဦးအောင် သွားနှင့်ပြီ

ပေါ့။ ရှင်အပေါ် ယုံကြည်မိသမျှ မှားပြီးပေါ့။ ရှင်ဟာ နောက်ဆုံး
တော့လည်း ခါမှီအပေါ် အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားသွားတာပါပဲလား
ရောင်နီရယ်။

ခါမှီက ကားသော့ဆွဲပြီး စာကြည့်ခန်းထဲမှ အပြေး
တစ်ပိုင်း ထွက်လာသည်။ မေမေက ခါမှီကို မိအောင်လိုက်လာ
ကာ ...

“ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘယ်သွားရမှာလဲ ခါမှီ”

“ကျောက်တန်းကို ...”

ကားစတီရာရင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ခါမှီလက်
တွေသည် တဖြည်းဖြည်း အေးစက်၍လာလေသည်။

ခါမှီ မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ မကြာခဏ
ပြည့်ပြည့်လာတာမို့ ပါးပေါ် စီးကျမလာမီ လက်ခုံဖြင့် ပင့်သုတ်
နေမိသည်။

ခါမှီ နှလုံးသားကတော့ ဝမ်းနည်းနာကျင်စိတ်၊
ဒေါသစိတ်တို့ဖြင့် ဖိစီးခံရကာ တဆတ်ဆတ် ခုန်နေသလိုပင်။

ခုလောက်ဆို ရောင်နီဟာ စာရေးဆရာ တောင်း
ဆိုတဲ့ စာမူကို ခါမှီအရင် ဦးအောင်ပေးဖို့၊ ခါမှီအရင် ဦးအောင်
စာချုပ် ချုပ်နိုင်ဖို့ ဆရာဆီကို ရောက်နေလောက်ပြီပေါ့ ...

ခါမှီ မတွေ့မြင်မီဘဲ လွင့်ကျနေခဲ့တဲ့ စာချက်တစ်
ရွက်ကို အသုံးပြုပြီး ခါမှီကို အနိုင်ယူသွားပြန်ပြီပေါ့ ...

ရှင်ကို ယုံကြည်လေးစားမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ပြန်
ရှက်မိပါရဲ့ ရောင်နီရယ် ...။

စိတ်နှလုံး ညွတ်နူးခဲ့ရတဲ့ ရှင် ပြောဆိုပျောင်းပျသမျှ
နာခံမိတဲ့ ညတစ်ညကို မေ့ပစ်နိုင်ဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားရတော့မှာ
ပေါ့။

ခါမိုသည် သန်လျင်တံတားကို ဖြတ်ကျော်လာရင်း
ပထမတစ်ကြိမ် သန်လျင်ဘက်ကို သွားခဲ့မိသည့် အဖြစ်ကို ပြန်
သတိရသည်။ တညင်ကို သွားခဲ့မိလို့ သူနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရပြီး
အခု တညင်ကိုသွားပြီးတော့ပဲ သူနဲ့ လမ်းခွဲရတော့မည် ထင်ပါ
သည်။

တံတားကိုကျော်လာတော့ ခါမိုက လီဇာကို ဖိနင်း
ကာ အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။

တွေ့ဦးမှာပေါ့ ရောင်နီ ...

ရှင်နဲ့ ကျွန်မ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

ခါမို စာရေးဆရာအိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်တော့
ရောက်နှင့်နေသော ရောင်နီကားကို တွေ့သည်။ ခါမိုက အိမ်ပေါ်
သို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းတက်လာပါသည်။ ခါမို တံခါးဝမှာ
ရပ်မိတော့ စာရေးဆရာက လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဪ ... ဒေါ်ခါမိုပါလား၊ ဆရာ ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊
ဆက်လို့ မရတာနဲ့၊ စာရေးလိုက်တော့လည်း အကြောင်း
မပြန်တာနဲ့ ကိုရောင်နီဆီပဲ ဆက်လိုက်ရတာ၊ ဒါပေမယ့်
နှစ်ယောက်လုံးက အတူတူပဲ မဟုတ်လား။”

ခါမိုက ရောင်နီကို ခပ်တင်းတင်း လှမ်းကြည့်လိုက်
ရင်း ...

“မတူပါဘူး ဆရာ၊ ခါမိုတို့က တစ်စီးပွားစီပါ”

“ဟေ ... အဆန်းပါလား၊ အေး ... ဒီလိုတိပ်ကွာ၊ ဆရာတို့

လင်မယားလည်း အချင်းချင်း စိတ်ဆိုးနေတုန်း ခဏတော့ ဒီလိုပဲ ခွဲခြားခွဲခြား ပြောကြတာပေါ့။ နောက်တော့လည်း အဆင်ပြေသွားကြတာပဲ။ ကဲ ... ထိုင်ကြဦး၊ ထမင်းစားပြီး မှ ပြန်ကြ။ ဟိုတစ်ခါ လာတုန်းက ဧည့်ဝတ်မကြေလိုက် သမျှ ခုမှ အတိုးချ ဧည့်ခံလိုက်ရမှာ ...”

စာရေးဆရာက နောက်ဘက်ဝင်သွားတော့ ရောင်နီ

က ခါမှီဆီ လျှောက်လာသည်။

“ခါမှီ ... ကိုယ်လည်း ...”

ခါမှီက နာနာကြည်းကြည်း ရယ်လိုက်မိရင်း ...

“ဘာလဲ ... ဆောရီးပဲလို့ ပြောမှာလား၊ ဪ ... ရှင်က ဒီလိုမသုံးနှုန်းတတ်ပါဘူး၊ မတော်လို့ပါလို့ ပြောမှာမဟုတ် လား၊ ဒီတစ်ခါလည်း မတော်လို့ပေါ့၊ မတော်တဆ တိုက် ဆိုင် အနိုင်ရသွားတာပေါ့ ...”

“မဟုတ်သေးဘူး ခါမှီ ...”

“ဘာမှလာမပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

ခါမှီက အေးစက်စက်ပြောလိုက်ပြီး သူ့ရှေ့မှ ချာခနဲ

လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“သွား ... ငါအိမ်ထဲမှာ လာရှုပ်မနေနဲ့၊ နင်တို့လည်း ထွက် သွားကြ”

ခါမှီသည် ရောင်နီရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အိမ်ရှေ့သို့ သယ်ထုတ်ချလျက်ရှိသည်။ စိတ်ဆောင်နေတာမို့ လေးလေးပင်ပင် ပစ္စည်းတွေကို မမောတမ်း ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန် သယ်ထုတ်နေသည်။

ရောင်နီသည် အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ရပ်ချင်း အိမ် တံခါးဝမှာ စုပြုံနေသော အထုပ်အပိုးတွေကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ရောင်နီက အိမ်ပေါ်တက်လာရင်း ...

“ခါမှီ ဒါ ... ဘာလုပ်တာလဲ ...”

“ရှင်ပစ္စည်းတွေ သယ်ထုတ်နေတာလေ၊ ရှင်လို အလစ် အငိုက်မှာ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးဖို့ စောင့်နေတဲ့ လူ

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်အိမ်တည်း နေရတာ ကျောချမ်းလွန်း
လို့...”

“မဟုတ်သေးဘူး ခါမို့၊ ကိုယ့်ပြောပြတာ နားထောင်ပါဦး”

“နားထောင်ဖို့ မလိုဘူး၊ အားလုံး ရှင်းပြီးသားပဲ၊ ရှင်
ကျွန်မကို လက်ထပ်ခဲ့တာကိုက ရှင် စီးပွားရေးအတွက်
လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ...”

“ဘာ...”

“သိပ်လန့်သွားလား၊ ရှင်အကြံကို ကျွန်မ သိသွားလို့လေ”

သူက ခါမို့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံး
ထဲမှာတော့ အရောင်တွေ အများကြီးပဲ။ ရုတ်တရက်တော့ ခါမို့
လည်း မဝေခွဲတတ်ဘူး။

ခါမို့က ဒေါသဖြင့် သူ့ကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ရှင်က အင်မတန်တော်တဲ့ စီးပွားရေးသမား၊ ရှင် စီးပွား
ရေးအတွက် လိုအပ်မယ်သာဆို ပြိုင်ဘက် မိန်းမတစ်
ယောက်ကို လက်ထပ် အယူသွင်း၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်
သတင်းနှိုက်ပြီး အနိုင်ယူအသုံးချချင်တဲ့သူမျိုးပဲ ရောင်နီ”

ရောင်နီသည် စိတ်ထိခိုက်လွန်းရတာမို့ ရုတ်တရက်
ဘယ်လိုတဲ့ ပြန်ရမှန်းမသိနိုင်စွာ သူမကိုသာ ခပ်အေးအေး ခိုက်
ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူမ ပြောလို့ မောတော့မှ...

“မင်း စွပ်စွဲလို့ အားရပြီလား ခါမို့၊ အဲဒါဆို ကိုယ်ပြော
တော့မယ်၊ ကိုယ် မင်းကို လက်ထပ်ခဲ့တာဟာ ကိုယ့်
စီးပွားရေးအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ လက်ထပ်ဘဲနဲ့
လည်း ကိုယ့်စီးပွားရေးက ပြည့်စုံနေပြီးသားပဲ၊ ကိုယ်
မင်းကို လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းပြချက်က တစ်ခုပဲရှိ
တယ်၊ အဲဒါ မင်းကို ချစ်ခဲ့လို့ပဲ ခါမို့”

သူက တဖြည်းဖြည်း နီရဲလာသော သူ့မျက်နှာကို
လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ခဏအုပ်ကာ ငြိမ်သက်နေလိုက်ပြီးမှ ခါမို့
ထုတ်ထားသော အိတ်တစ်အိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာ ဆွဲယူထွက်သွား
သည်။

ခါမို့သည်လည်း မမျှော်လင့်သော စကားတစ်ခု
ကြောင့် တုန်လှုပ်တွေဝေကာ ထိုနေရာမှာပင် ရပ်တံ့ကျန်ရစ်ခဲ့
လေသည်။

(၂၄)

“မေမေကတော့ သားကို သိပ်လွမ်းတာပဲ”

ရောင်နီထွက်သွားပြီး တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ
မေမေက မထွေးနိုင် မအန်နိုင် ဖွင့်ဟလာလေသည်။ ရောင်နီ
ထွက်သွားကတည်းက မေမေမျက်နှာ ညှိုးနေတာကို သတိပြုမိ
သော်လည်း ခါမှီ ဘာမှမတတ်နိုင်ချေ။

သူ့ရဲ့ ‘မင်းကိုချစ်ခဲ့လို့’ ဆိုသည့် စကားသံဟာ
ခါမှီ နားမှာ ခုထိဝေဝနေဆဲ။ သို့သော် ယုံရမှာလည်း မရဲချေ။

မေမေက ရောင်နီကို နှင်ချခဲ့သည့် ခါမှီကို မှိုက်
လိုက်တဲ့သမီးဟု အပြစ်တင်ခဲ့ပြီး ရွှေစင်ကလည်း မမသိပ်လွန်
တာပဲဟု မပြောသာပြောသာ ပြောလာသည်။ မေမေက ရောင်နီ
ကို သွားရှာသေးသော်လည်း ရောင်နီ ခရီးထွက်သွားသည်ဟုသာ

၂၆ ပုညခင်

ဘူးသိပြီး ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ရောင်နီက ဖုန်းကိုလည်း ပိတ်ထားသည်တဲ့။

ခါမှီသည် ကိုယ်လုပ်တာမမှားဘူး၊ ကိုယ်ထင်တာမှားဘူးဟု ခေါင်းမာမာနှင့်တင်းခံနေကာ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ပေကွာပြုလျက် ဟန်မပျက် နေနေသည်။

တစ်နေ့တော့ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ မေမေ ချော်လဲလေသည်။ မေမေအော်သံကြောင့် ခါမှီပြေးသွားမိတော့ ခြေထောက်ကိုကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးနေသော မေမေကိုတွေ့ရသည်။ ခါမှီက စိုးရိမ်သွားကာ မေမေနားမှာ ထိုင်ချရင်း...

“မေမေ... မေမေ ဘယ်နာသွားလဲ၊ ဘယ်ထိသွားလဲဟင်”

မေမေသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးရင်းကပင်...

“ခြေထောက်ထိတာပေါ့၊ ခြေထောက်နာနေတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နာရုံအပြင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မကျိုးမပဲ့ဘူး၊ ငါ့သားက ငါ့အရိုးတွေ မကြပ်ဆတ်အောင် နွားနို့မှန်မှန်တိုက်တယ်လေ၊ အားဆေးမှန်မှန်တိုက်ထားတယ်လေ”

မေမေ မကျောနပ်ချက်တွေဟာ ချော်လဲတာနှင့်ရောကာ ပွင့်ထွက်လာသည်။

“ငါ့သားကိုနှင့်ချပြီး ညည်းက ငါ့သားဂရုစိုက်သလို ငါ့ကို

မြားနှစ်မောင်ရဲ့ ပဉ္စမက ၂၈၇

ဂရုစိုက်လို့လား ခါမှီ၊ သားရှိရင် ဘယ်တော့မှ ဒါမျိုးမဖြစ်ဘူး၊ ကျောက်ပြားတွေ ရေစိုနေရင်လည်း မေမေချော်လဲမှာ စိုးလို့၊ ရေညှိတက်နေတာမြင်လည်း သတိထားပါ၊ မေမေ၊ အမြဲသတိပေးနေခဲ့တယ်၊ ညည်းဂရုမစိုက်တဲ့ အသေးအမွှားလေးတွေကအစ ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်၊ ဘာလေးပဲ မှာလိုက်မှာလိုက် ဂရုတစိုက်နဲ့ မရ၊ ရအောင် ရှာဝယ်ခဲ့တယ်...

“မေမေလိုလူကြီးတွေအတွက် လိုအပ်တာဟာ အဲဒီဂရု စိုက်မှုတွေပဲသမီး၊ သမီးကတော့ အလုပ်ကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲ ထည့်ထားရလို့ မေမေမှာသမျှကို မေ့တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ခေါင်းထဲထည့်ထားရချင်းအတူတူ သူကတော့ အမြဲမမေ့ဘဲ အမြဲ ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်...”

“သမီး အပြင်သွားနေတဲ့အချိန်တွေမှာ မေမေ ဘယ်လောက် အထီးကျန်မယ်၊ စကားပြောဖော် လိုအပ်မယ်ဆိုတာ သမီး တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့မိဘူးလား...”

“သမီးအဖေဆုံးကတည်းက သမီးကိုပဲ အဖော်ပြုပြီး မေမေ နေလာခဲ့ရတာ၊ ဒါပေမယ့် သမီးအရွယ် ရောက်လို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေကတည်းက သမီးကိုပါ ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလို ခံစားခဲ့ရတယ်...”

၂၈၈ ပုညခင်

“သမီးမရှိတဲ့ နေ့ခင်းနေ့လယ်တွေမှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်လွန်းလို့ အိမ်မှာလာပြီး ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ် ကူလုပ်ပေးတဲ့ မိန်းကလေးကို အဖော်ပြုပြီး စကားပြောရ တယ်။ မေမေသူငယ်ချင်းတွေဆီဖုန်းဆက်၊ သူတို့နဲ့ချိန်းပြီး ဟိုသွားဒီသွားလုပ်နေတာဟာလည်း ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ် စိုပြည်အောင် ကြိုးစားခြင်းတစ်မျိုးပဲ...”

“ဒါပေမယ့် သား ရောက်လာကတည်းက မေမေဘဝဟာ သာယာလောတယ်။ သူက မေမေ့ကို အဖော်ပြုပေးတယ်။ မေမေ ဘာပြောပြော စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပေးဖော်ရတယ်။ ပြန်လှန်ပြောဆိုဆွေးနွေးပေးတယ်။ ဒီလောက် စိတ်ရင်းကောင်းပြီး ပြည့်...တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ညည်းဘာဖြစ်လို့ အလိုမရှိတာလဲ သမီးရယ်”

“မေမေရယ်...တိတ်ပါ တိတ်ပါနော်...မေမေ့ကို ခါမိုဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

ခါမိုက မေမေ့ကိုဖက်ရင်း မျက်ရည်ကျမိပါသည်။

မေမေ့ကို အရေးမစိုက်တာမျိုး တမင်မလုပ်ခဲ့ပေမယ့် အသေးအမွှားလေးတွေကိုတော့ အာရုံမထားခဲ့တာအမှန်ပင်။ သို့သော် မေမေ့

အတွက်တော့ ခါမို အသေးအမွှားလို့ထင်တဲ့အရာတွေဟာ ကြီးမားစွာ လိုအပ်နေမှန်း ခုမှသိရလေသည်။

ခါမိုသည် မေမေ့မျက်ရည်နှင့် ရောင်နီကိုတမ်းတနေမှုကြောင့် ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီး နှင့်နေရပါသည်။

နောက်ရက်တွေမှာတော့ ခါမိုက ဂရုစိုက်သော်လည်း မေမေ့ပုံစံလေးက ထူးခြားစွာ လန်းဆန်းမလာဘဲ နွမ်းလျှော့နေလေသည်။

တစ်နေ့မှာ ရွှေစင်က ခါမိုထံရောက်လာကာ...

“မမ...ကိုရောင်နီနဲ့ အဆက်အသွယ် ရလား”

“မရပါဘူး”

“သူ အခုဘယ်မှာလဲမသိဘူး၊ မမရော သိလား”

“ဘယ်သိမှာလဲ ရွှေစင်”

“မမ လိုက်မခေါ်ဘူးလား”

“ခေါ်စရာလား”

“ရွှေစင်ကတော့ မမ လိုက်ခေါ်သင့်တယ်ထင်တာပဲ၊ အန်တီ ခမျာလည်း ကိုရောင်နီကိုပဲ တနေရာတာ”

“ကြာရင် မေသွားမှာပါဟယ်၊ မေမေနားမှာ သမီးရင်းတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ သူနေတဲ့နေရာမှ ငါမသိဘဲ၊ သိလည်း လိုက်ခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး”

“မမကို ရွှေစင်ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်”

“ပြောလေ”

“ကိုရောင်နီက မမကို အရင်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာပါ မမ”

“ရွှေစင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“ရွှေစင် ရိပ်မိနေတာပါ မမခါမီ၊ မမတို့ နှစ်ယောက် ကျောက်တန်းကိစ္စမဖြစ်ခင် ခပ်စောစောကတည်းက သူ မမကို ချစ်နေတာ ရွှေစင် သိပါတယ်”

“မခိုင်လုံတဲ့ကိစ္စတွေ လာပြောမနေပါနဲ့ဟယ်”

ခါမီက ခပ်တည်တည်ပြန်ပြောရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ လှုပ်ခါကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တကယ်ဆိုရင် သူက လည်း ခါမီတို့သားအမိနှစ်ယောက်ဘဝကို အစွမ်းရှိသလောက် လှုပ်ခါပြီးမှ ထွက်သွားခဲ့တာပဲ။

ခါမီသည် တဖြည်းဖြည်း တွေဝေငေးငိုင်မိသည့် အချိန်တွေများလာတာ ဘာကြောင့်လဲမသိချေ။

တစ်ညတော့ ခါမီက သန်းခေါင်ကျော်မှ အိပ်ရာက လန့်နိုးလာကာ ဆက်အိပ်မရဘဲ ရင်တုန်နေတာမို့ ခါမီနဲ့သူ အတူ တကွ အလုပ်လုပ်နေကျ စာကြည့်ခန်းလေးဘက်သို့ လျှောက်လာ ခဲ့မိလေသည်။

အဲဒီအခန်းကို အသုံးပြုဖြစ်တိုင်း တစ်ဖက်စားပွဲကို မကြာခဏလှမ်းကြည့်ခဲ့မိတာကိုတော့ သူနဲ့တွေ့တောင် ပြန်ပြော မပြချင်။

ခါမီသည် မီးခလုတ်ကိုစမ်းဖွင့်ရင်း အခန်းတွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ တံခါးဝနင့်နီးသော ခါမီစားပွဲကို ကျော်လွန်ကာ သူ့စားပွဲဆီဆက်လျှောက်သွားမိသည်။

စားပွဲနံဘေး မှန်ပြတင်းမှလှမ်းကြည့်လျှင် ခြံထဲက ခါမီနဲ့သူထိုင်ခဲ့ဖူးသော ဒါန်းကလေးကို လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ ခါမီက ခြံထဲသို့လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီးမှ သက်ပြင်းချပြီး သူ့စားပွဲနောက် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အဲဆွဲကိုဖွင့်ကြည့်မိတော့ စာရွက်စာတမ်းတချို့ ကျန်ရစ်နေတာတွေ့ရသည်။ သူ့စားပွဲက ရှိရှိသမျှစာရွက်တွေကို သိမ်းကျုံးစုစည်းကာ သူ့ကိုပေးလိုက်ပေမယ့် တချို့စာရွက်တွေက ဟိုမှာဒီမှာ ကပ်ကျန်ခဲ့သည်။ သူကလည်း ဆက်သွယ်ပြီး မတောင် ခဲ့။ ခါမီကလည်း မဆက်သွယ်ခဲ့ချေ။

ခါမီက အဲဆွဲထောင့်မှာကပ်နေသော စာရွက်စာတမ်း တချို့ကို ထုတ်ယူကြည့်မိတော့ စာအုပ်တိုက်အသစ်တစ်ခုရဲ့ စာအုပ် အရောင်းဘောက်ချာစာရွက်တွေကို တွေ့ရသည်။

‘ဆည်းဆာရောင် စာပေ’...တဲ့။ ကြားဖူးသလိုပဲ။

ခါမိုက ဘောက်ချာစာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်နေရင်းက

စာအုပ်အမျိုးအမည်စာရင်းကို ဆက်ကြည့်လိုက်သည်။

မင်းမိုးယံ။ အုပ်ရေ...။

ဟင်... ဒါ မင်းမိုးယံကို ထုတ်ဝေတယ်ဆိုတဲ့ စာအုပ်

တိုက်အသစ်ရဲ့ ဘောက်ချာတွေပဲ...။

ရောင်နီနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေပါလိမ့်။

ခါမိုက မျက်မှောင်ကလေးတွေနဲ့ကာ ဆက်စပ်

စဉ်းစားနေမိသည်။

မင်းမိုးယံ ကိစ္စဆိုတာကို ရွှေစင်ကပဲရှင်းပေးခဲ့တာမို့

ခါမိုက ဘာမှသေသေချာချာသိခဲ့တာမဟုတ်ပါ။ အဲဒီတုန်းကတော့

မင်းမိုးယံဟာ တခြားစာအုပ်တိုက်အသစ်တစ်ခုနဲ့ အဆင်ပြေသွား

ပြီဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။

ခါမိုသည် စဉ်းစားရင်းက တစ်ခုခုကို သံသယရှိလာ

ကာ ရွှေစင်ဆီဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဒီအချိန်ကြီး ဖုန်းခေါ်လိုက်ရတာ အားနာပါတယ် ရွှေစင်

ရယ်၊ ဒါပေမယ့် မမ မနက်ထိစောင့်ဖို့ လုံးဝခံနိုင်ရည်

မရှိလို့ပါ၊ မမကို အမှန်အတိုင်းပြောပြပါရွှေစင်၊ မင်းမိုးယံ

ကို ထုတ်တဲ့စာအုပ်တိုက်အသစ်နဲ့ ရောင်နီနဲ့က ဘယ်လို
ပတ်သက်နေတာလဲ”

“အတူတူပဲလေ မမခါမို၊ စာအုပ်တိုက်အသစ်ကလည်း
ကိုရောင်နီစာပေပဲ၊ ဒီကိစ္စတွေကို မမသိရင် စိတ်ဆင်းရဲ
မှာစိုးလို့၊ အရှက်ရမှာစိုးလို့ သူ့စာအုပ်တိုက်အမည်မခံဘဲ
ထုတ်နေခဲ့တာ၊ အဲဒီတုန်းက မမရဲ့အခက်အခဲတွေကို
ဖြေရင်းပြီး ငွေအမ်းပေးခဲ့တာ ကိုရောင်နီပဲ...။

“ကိုရောင်နီက နှုတ်ပိတ်ထားလို့သာ ရွှေစင်
ပြောချင်ပေမယ့် မပြောဘဲ မျှီသိပ်နေခဲ့ရတာ၊ ခုလို မမက
စ၊မေးတော့ ရွှေစင်ပြောရတာ အရမ်းအဆင်ပြေသွားတယ်”

ရွှေစင်စကားဆုံးတော့ ခါမိုက တယ်လီဖုန်းခွက်ကို
ပုခက်ပေါ်ညင်သာစွာ ပြန်တင်လိုက်ပြီး မှန်ပြတင်းရဲ့ ဟိုဘက်
ဆီက ဒန်းကလေးဆီ ငေးကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။

(၂၅)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ခါမိုက ခါမိုအခန်းကို ရှင်းလင်းရင်း ဗီရိုထောင့်ကြားထဲမှာကျနေသော (ခါမိုလွင့်ပစ်ထားခဲ့သည့်) မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်လေးကို ပြန်တွေ့ရလေသည်။

ခါမိုက လက်ဆောင်ထုပ်ကလေးကို စိတ်ဝင်တစား ဖွင့်ကြည့်မိတော့... ဆံပင်ညှပ်သည့် ကလစ်ကလေးတစ်ချောင်းကို တွေ့ရပါသည်။

ခါမိုက ထိုကလစ်ကလေးကို သဘောတကျ လှည့်ပတ်ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ ခါမိုရဲ့ဆံပင်ပျော့ပျော့တွန့်တွန့်ကလေးတွေကို ထိုကလစ်ကလေးဖြင့် သိမ်းညှပ်လိုက်သည်။

ထိုခဏမှာ ခါမို လွင့်ပစ်ထားခဲ့ဖူးသော သူ့ရှပ်အင်္ကျီကလေးကို သတိတရရှာဖွေမိတော့ အဝတ်ခြင်းရဲ့အောက်ဆုံးမှာ သွားတွေ့သည်။

ခါမှီက အင်္ကျီကလေးကို ဆွဲထုတ်ကာ ကျကျနန
လျှော်ဖွပ်ပြီး အခြောက်ခံကာ ကိုယ်တိုင်မီးပူတိုက်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ သပ်ရပ်စွာခေါက်ထားသည့် အင်္ကျီကလေး
ရဲ့ ရနံ့ကို ဖွဖွလေး နမ်းရှိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
အချစ်ရဲ့ ရနံ့ကို ခံစားရသလိုပင်။

(၂၆)

ရောင်နီသည် မွေးနေ့ညနေမှာ ပုံမှန်အတိုင်း ဘုရား
တက်ပြီး သူ့ မွေးနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်တိုင်ရှေ့မှာ ဘုရားရှိခိုးနေဆဲ
နံဘေးမှာဝင်ထိုင် လိုက်သော အရိပ်တစ်ခုကို သတိပြုမိသွားပါ
သည်။

သူက ဘုရားဦးချပြီး နံဘေးသို့ဝင်ကြည့်မိစဉ် သူ့
နံဘေးမှာ ယှဉ်တွဲထိုင်လျက် ဘုရားဝတ်ပြုနေသော ခါမှီကိုတွေ့
လိုက်ရပါသည်။

ရောင်နီက ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်လာကာ မျက်လွှာ
ကလေးချ၍ ဘုရားရှိခိုးနေသော သူမကို ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူ သေသေချာချာကြည့်မိမှ ခါမှီ ဆံပင်တွေကို
ပင့်တင်ညှပ်ထားတဲ့ ကလစ်ကလေးဟာ သူပေးခဲ့သော ကလစ်
ကလေးမှန်း သတိပြုမိသွားသည်။

၂၉၈ ပုညောင်

ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ ခါမှီက ချက်ချင်းမထဘဲ စေတီ
တော်ကို မော်ဖူးနေသည်။ သူကလည်း မထဖြစ်ဘဲ ဆက်ထိုင်
နေလိုက်ပါသည်။

ခဏကြာမှ ခါမှီက သူ့ဘေးမှာချထားသည့် စလင်း
ဘတ်အိတ်ကြီးထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုထုတ်ကာ သူ့ထံ ကမ်းပေး
ရင်း...

“ရော... ရှင်ယူသွားရမယ့် ပစ္စည်းတွေထဲမှာ အဲဒီအင်္ကျီ
တစ်ထည်ကျန်နေလို့ လာပေးတာ”

ဟုပြောပြီး သူ့နံဘေးမှထထွက်သွားသည်။ သူ
အထုပ်ကိုဖွင့်ကြည့်တော့ သူမကိုမြဲပေးခဲ့ဖူးသည့် ရုပ်အင်္ကျီလေးကို
တွေ့ရသည်။

ရုပ်အင်္ကျီကလေးက မွေးနေ့ခဲ့ပါသည်။

(၂၇)

သူ့ကို ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မာနမရှိဘူးဟုပြောလျှင်
လည်း သူတကယ်မတတ်နိုင်ချေ။ မာနရဲ့အင်အားဟာ ဘယ်
လောက်ကြီးကြီး တကယ်အချစ်ရဲ့အင်အားကိုတော့ မကျော်လွှား
နိုင်ပါဘူးဟု သူကယူဆခဲ့ပါသည်။

ခါမှီထံမှထွက်ခွာလာစမှာသာ ရင်ထဲမှာ စိတ်ခံစား
ချက်မျိုးစုံ ရောထွေးရှုပ်နေပေမယ့် ခုတော့ ရင်ထဲမှာ ခါမှီကို
သတိရခြင်းနှင့် ချစ်ခြင်းသာ ကြွင်းကျန်နေရစ်သည်။

ဘုရားပေါ်မှာ ‘အင်္ကျီလာပေးတာ’ ဟု အကြောင်း
ပြသွားသော ခါမှီ လုပ်ရပ်ဟာ အလံဖြူပြခြင်းဟု ယူဆရုံတော
မို့ နောက်တစ်နေ့ ညနေမှာ သူက ခါမှီတို့ အိမ်ထဲ လာခဲ့မိပါ
သည်။

သူ့ကိုမြင်တဲ့အခါ ခါမှီဘယ်လိုများ တုံ့ပြန်မှာပါလိမ့်
ဟု တွေးမိလျှင် သူရင်ထိတ်လှပါသည်။

သူက အိမ်ရှေ့မှာကားရပ်လိုက်ပြီး အိမ်ဘက်ဆီ
လှမ်းမျှော်ကြည့်မိတော့ တံခါးသာဖွင့်ထားပြီး လူရိပ်မတွေ့ရချေ။

မေမေကတော့ အပေါ်ထပ်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ်
အဖြိုင်သွားသလားမသိ။ ဒါဆို ခါမှီတော့ ရှိမှာပေါ့။ ခါမှီ ဘယ်မှာ
ပါလိမ့်...။

ရောင်နီက တစ်လနီးပါး ကင်းကွာနေသော အိမ်ထဲ
သို့ လှမ်းဝင်ဝင်ချင်း နွေးထွေးခြင်း ရသကိုခံစားလိုက်ရသည်။
ဒါ ငါ့အိမ်၊ ငါ့မိသားစုဟူသော ခံစားမှုကို ဒီအိမ်ရောက်မှ ပိုင်ပိုင်
နိုင်နိုင် ခံစားခဲ့ဖူးတာကို သူ့ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ။

သူက စာကြည့်ခန်းကလေးဆီသို့သာ ဦးတည်
လျှောက်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲဝင်မိတော့ ရှင်းလင်းသပ်ရပ်သော သူ့
စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးကလေးထဲမှာ နှင်းဆီပန်းတွေထိုးထားတာကို
တွေ့ရသည်။ အခန်းထဲမှာ နှင်းဆီရနံ့တွေ သင်းနေမိသည်။

ပြီးတော့ သူ့စားပွဲနံဘေး ဂိုက်ဘုတ်ပေါ်မှာ ကပ်
ထားသော စာချုပ်တစ်ရွက်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူက အနား
တိုးကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရာသက်ပန် နှစ်ဦးသဘောတူ
ကတိပြုစာချုပ်

- ၁။ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည် ငွေတစ်မျက်နှာကို ကြည့်၍
စာအုပ်ထုတ်ဝေခြင်းကို မလုပ်ကိုင်ပါ။
- ၂။ ကျွန်တော် ကျွန်မ တို့သည် ညစ်ညမ်း၍ ပရိသတ်ကို
အဆိပ်အတောက်ပေးသော ဝတ္ထု များကို မထုတ်ဝေ
ပါ။
- ၃။ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည် မသိ နားမလည်သည့်
စာရေးသူများအပေါ် အခွင့်ကောင်းယူ၍ ကလောင်ကို
အပိုင်စီးသည့်အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ဆောင်ပါ။
- ၄။ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည် ရဲဒိုး စာမူများကို မည်
သည့်အခါမှ ထုတ်ဝေခြင်းမပြုပါ။
- ၅။ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည် သိက္ခာရှိသော ထုတ်ဝေ
သူများအဖြစ် ရပ်တည်လျက် သိက္ခာရှိသော စာရေး
ဆရာများနှင့် အလုပ်လုပ်ကိုင်ခြင်းပြုပါမည်။
- ၆။ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့သည် အထက်ပါ အချက်အလက်
များကို ရာသက်ပန် လိုက်နာစောင့်ထိန်းလျက် ချစ်ချစ်
ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာဖြင့် သစ္စာရှိစွာ အတူတကွ

နေထိုင်သွားကြမည်ဟု နှစ်ဦးသဘောတူ ကတိသစ္စာ
ပြုပါသည်။

ရောင်နီ

ခါမို

(ဒိုးသောက်ရောင်နီ စာအုပ်ဖတ်)

ခါမိုဟူသော အမည်နံဘေးမှာ ခါမိုက လက်မှတ်
ထိုးထားနှင့်ပြီး ရောင်နီနာမည်ဘေးမှာတော့ ကွက်လပ် ဖြစ်နေ
သည်။

ရောင်နီက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံးမိုးပြီး ကွက်လပ်
ထဲမှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ် နောက်နားဆီမှ ခါမို အသံလေးကို ကြား
လိုက်ရပါသည်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ...”

သူက သူလက်မှတ်ထိုးထားသည့် စာချုပ်ကို
ကျောခိုင်းကွယ်ကာလျက် ခါမိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရင်း...

“ပစ္စည်းကျွန်ခဲလို့ ပြန်လာယူတာ”

“ဘာပစ္စည်းကျွန်ခဲလို့လဲ”

ခါမိုမျက်နှာပေါ်မှာ ဖုံးကွယ်ထားသော အပြုံးကရုဏ္ဏာ
ကိုတွေ့ရသည်။ သူမက သူတစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော နဲ့နောင်းသည့်
အမူအရာကလေးဖြင့် တံခါးဝမှာ ရပ်တန့်လျက်ရှိသည်။

ကိုယ်ကလည်း သူမကိုချစ်ရလျက် သူမကလည်း
ကိုယ့်ကိုချစ်ကြောင်းရိပ်မိခဲ့ပြီမို့... ခံစားချက်အမှန်ကို ဘာအကြောင်း
ပြချက်နဲ့ ဖုံးကွယ်ရတော့မည်နည်း။

ဟန်ဆောင်၊ ဖုံးကွယ်၊ မာန၊ အာသာတ၊ ကြည့်မရ၊
စိတ်နာ၊ အထင်လွဲဆိုတာတွေဟာ ချစ်သူတို့နှင့် အပ်စပ်သည့်အရာ
တွေလည်း မဟုတ်။

ပွင့်လင်း၊ ကျီစယ်၊ နောက်ပြောင်၊ ပျော်ရွှင်၊ ကြင်နာ
တာတွေကသာ ချစ်သူတို့နှင့်အပ်စပ်သည့်အရာတွေဖြစ်တာမို့
ရောင်နီက လက်ဖျားနှင့်မျှ မတို့ခဲရသေးသော အမည်ခံ ဓနိ
ကလေးဆီ လျှောက်သွားလိုက်မိပါသည်။

“မေးနေတယ်လေ... ဘာပစ္စည်းကျွန်ခဲသလဲဆိုတာ”

“ဒီပစ္စည်း ကျွန်ခဲလို့လေ...”

“အို... ရှင်...”

ရောင်နီက ခါမိုကိုကျီစယ်လိုတာမို့ တစ်ပြိုင်တည်း
မှာ ခါမိုပရုံးကလေးကို ဆွဲယူကာ ထွေးပေးလိုက်မိပါသည်။

၃၀၄ ပုညခင်

“အေး...အဲဒီလိုမှပေါ့”

အသံနှင့်အတူ အလင်းရောင်တစ်ချက်လက်သွား
တာမို့ ရောင်နီရော ခါမိုပါ တံခါးဝဆီလှည့်ကြည့်မိတော့ ကင်မရာ
ကိုင်လျက် အားပါးတံရိုး၍နေသော မေမေကို တွေ့လိုက်ရလေ
သည်။

“မေမေနော်...”

ရှက်ရှက်နှင့် အော်လိုက်သော ခါမိုအသံကလေးက
တစ်အိမ်လုံးသို့ လွင့်ပျံ့ဝေစည်သွားတော့၏။

ပုညခင်

10-10-2006

1:00 AM